

סִפְרַ חֲנֹןָ

מְבוֹא

א. על ספרות חנוך.

אחד המוטיבים שהיו רוחמים ביצירותה של האגדה היה מימי קדם היה שגולי הצדיקים מן הראשונים היו זוכים למללה נכבד יותר מאשר משאר בני תמותה והיו פעלים מעל פני הארץ למורמי שמים בעודם בחים בגוף ונפש. לשם — למללה — היו מתמנים לשרת את פני רבונם בתפקידים חשובים שהיה מטיל עליהם. הגיעו בזה שני רבונו (במספר דברים שניז) על משה: — וימת שם משה (דבר' ליד ה'-ו...). ויש אומרים לא מת משה אלא עומד ומשרת למללה. — והרי אגדה זו נגד כתוב מפורש בתורה על מיתתו של משה וקובורתו.

עד כאן על משה. ואילו על הסתלקותו של אליהו מן העולם מספרים הכתובים בעצם שלא טעם מיתה ועליה בסערה השמימה (מליב ב' א'). וודאי נשאר שם כי וקיים, כמו שבאה האגדה והשיעיתנו שהוא כותב שם מעשה כלם (סדר עולם רבה ייז') ומה שהוא כותב הקביה חותם (קדושים ע' א').

אבל חברה יתרה נודעת בפינה זו מאת האגדה לחנוך בן ירד. על סרך הכתוב (ברא' ה' כ"ד) ויתהלך חנוך אהיליהם ואיננו כי לך אותו אלדים נוצרו בישראל ואף היו חווורים בכתב ימה ספרי אגדה על הסתלקותו של חנוך הצדיק (השויה בין סיירה מ"ד ט"ז, מיט י"ד). אמרת, בעלי אותם הספרים השתמשו בחומר של האגדה על הסתלקותו של חנוך למורום בעדו בחים ועל יהותו מקורב אל רבונו. יחיד עם זה באמונות-עם ובשיטות של אותן האמונהות שהיו הקשורות בהסתלקותו של חנוך. רק לשם מסגרת לנוף של תcen כל ספר וספר. ובעצם היה כל בעל ספר חנוך מכנים אל תוך המסגרת את עניינו העצקיים אותו והcoilים השקפותו שהיתה סוכנת בו על מה שנעשה ומה הייתה ראוי להיות נעשה בשימים ובארץ.

אותם הספרים שהיו נושאים עליהם את שם של חנוך היו נפוצים ומוסרים באומה וחביבים על העם ממש כחביבתו של עצם המוטיב האגדי על חנוך.

אבל לאחר שנותהו הנטזרות וראשוניה התחלו משללים מחוק הספרות החונכית רמזים וסיווגים לעניינים שבמסחרי דתם. היו היהודים הנאמנים נמלכים בדעתם ומוחותיהם על אותן היצירות החביבות. וכבר מuid טירטוליאנוס אחד מראשוני הנזירים (חי בסוף המאה ה'ב) שליהם חביב ס' חנוך. ואילו היהודים דחווה, כדי לדהות כל מה שיש לו רמז לנזר. ולא רק את היצירות הספרותיות התלויות בשמו של חנוך דתו מתון ספרות ישראל, אלא אף על עצם צדקתו של חנוך היו מערערים¹⁾. מטעם זה היו נהגין לעבור עליו בשתייה (בכל ספרות התנאים ושני התלמידים אין זכר לחנוך) והגינו הדברים לידי כך שר' חמא בר' הוועיא²⁾ אמר שחנוך אינו נכתב בתוך שלום

¹⁾ ויש להעיר שדרה זו על חנוך. שלא היה כלו צדיק, פциינו גם לפילון (על אברהם ג'): «אדם שבער

מוחיים רעים לטוביים... וחלשו רק עיניו פניה ושינויו, וחוץ שינוי לטובה שנעשרה ע"י השגחה אליה».

²⁾ זו במאח ח' לסח'ג (ע' באכיד Agada d. Paläst. Amoräer III, 549), אף ר' אייבו (עמ' 63

ב-ג' שוב אל-ארכם אל-עטן: נלך ג' ומלאקו למק'ם: ולכך שמת ד' ימים מטה נס-תעה: ובעדנה תהה קביה מר נצן אשר לא-ירקה ה' אוiph הושם: כי בהיות ג' בנה-ען לכביר את-ארכם נרדקה היא וקנעה מלבד שת עד-אחרי כביר ארכם וכלי-איש הארץ לא נדע ואות-קובורתו מלבד שת בנו: ותתפלל בז' בצת מותה על-רכיר הקבירה במקום אשר ארכם איש קבור שם: ותאמיר ג' ג' אל-לבי קל-רטוב והישר אל-תג'בר אומי אמתה כגוי ארכם כי מצלעתו עשתני: וגנו גס-אומי נילקה והחטאה להתחבר אל-גנותו כאשר קניתי אותו וחד בנד-ען וגס-אחרי אשר נדחנו בחתאנו ולא נפרדען בז' גס-עטה אל-ק' תפירנו: ואחרי התפללה נשאה עיניך בשמימה ותאנח ותפֶּאֵח ותפֶּאֵח על-לה ותאמר אל-הירבל קח את-גנשטי וברגע מסירה את-גנשטי לאלהם:

מג' ניבא מיכאל ויונה את-שת איקה יכביר את-תעה: ושלשה מלאכים קאו ויקחו את-גנוטה ויקרוכ במקום אשר גוית ארכם גנוית תקל קבותה שם: ומיכאל תשר בגדול אמר אל-שת קבה יכביר כל-ארכם אשר ימות עד-יומם התקואה: ואחרי תהיילו את-התורה זו את אמר אליו יותר מששת זמים אל-תתאכל ובז' השבטי פנום ותשמחבו: כי בצעם ביום קעה שמח אלדים ושמהים גס-אנחנו במלכים בתרומות הינשאה כטהורה מעלה לארץ: ובדברו את-הרבאים האלה עלה מיכאל תשר בגדול בקבוד וקען לעלום זכר און:

ה' בטעות וחיקוי. — צלעתו = אשתו שלוקה מצלוותיו. ע' קדושים ו' א'. — מלבד שת... מלבד שת. ג' נפל כל הלשון הוה מחמת שיון הקוזות. —

מג' יותר מששת ימים. למדנו מכאן שאדם מת ביום א' בשבוע. —

ליה קדשה בריך הוא לשמושיה. הדא הוא דכתיב כי לך אתו אלהים. ומן דא אמר סדר ספרה דאקרי ספרה דחנוך. בשעתה דאחד ליה קדשה בריך הוא אהמי ליה כל גנזי לעלי, אהמי ליה אילנא דחיי נלו מצעיותו גנטא וטרכוי עגנפו. וכלא חמנין בספרה... –

ובמקומות אחר (שםות ניה א') הוא אומר:

—eschchna בספרה דחנוך דלבתר דסליק ליה קדשה בריך הוא ואהמי ליה כל גנזיא דמלכא עלי ותמי אהמי ליה אילנא דחיי ואילנא דאטפתקד פליה אדם ואהמי ליה דוכתיה דאדם בגנטא דען, וחמא דאלמלא נסיר אדם פקודה דא יכיל ליקימא תדירא ולמהוי תדירא תפן. הוא לא נטר פקדא דמאריה נפק בדים ואותענס. –

ועוד הוא אומר (ויקרא י' ב'):

— מהגא בספרה דחנוך, בשעתה דאחויאו ליה חכמתא דריזין עילאין וחפה אילנא דגנטא דען אחויאו ליה חכמתא ברוז עילאה וחמא דכלתו עטמן הו מתקשו דא בדא. שאיל לון על מה קיימין. אמרו ליה על י' קימי כלתו ומניה אחבגיאו ואשתלשלו (ניא אתרבairo ואשתכללו)... וחמא דכלתו מזדעוי מڌיחלו דמאריהון ועל שםיה אתקרון כלתו. –

ורגיל הוא, בעל ט' הזהר, להביא ספרה דחנוך יחד עם ספרה דאדם (ברא' נ'ח ב'), וכך הוא אומר (שם ניה ב'): וכן לחנוך (כמו לאדם) את הייב ספרה ואסתכל מנינה ביקרא עילאה. והוא מדבר על ט' חנוך בלשון: הכא אית רוא דריזין בספרה דחנוך (שםות ק' א'). אю: כמה דאיתרם בספרה דחנוך. אю: והכי אמר בספרה דחנוך (שם ק' ב'). אю: בספרה דחנוך אשכחנה (שם ק' ב'). אю: ורוא דא אשכחנה וריגר דחנוך (שם ר' ז' א'). וופעם אחת מצינו לו הלשון: ובספרה דריזין דחנוך (שם ק' ב'). ושוב מצינו בגין מקומות בס' במדבר שהוא רומו לט' חנוך ובונה על דבריו את דרישותיו בלשונות: בגין דחמניא בספרה דחנוך (במד' ר' ז' א'). אשכחנה בספרה דחנוך (שם ר' ז' ר' ז' ב').

למדנו مكان עד כמה היה יקר לו ט' חנוך. אע' שלא היה נמצא בידו אלא בתרגום לועזי.

ב. על גילורי ט' חנוך בתרגום הכושי וקטעים יווניים ופרוסוםם.

לא רק היהודים דחו את ספרי חנוך אלא אף הנוצרים מסרו בהם אחר כך, כשנספסקו ויכוחיהם עם היהודים ולא היו צרכיהם עוד להביא ראות לענני אמונה מתחוק דברי אגדה על הסתלקותו של חנוך מן העולם כשהוא ח'. אוריגינס (חי בתחילת המאה ה'ג) מקיים בספרות השאנטי הנזרית לא קבלה את ט' חנוך. ובאמת לכונסה הטענה שכך בועלמה כד יתב קדשה בריך הוא ספרה דחנוך בעלה מאספרא שנות מספריו חנוך לשליטה: אחד בלשון הכותית (=חנוך א') ואחד בלשון הסלאבית (=חנוך ב'). – שניהם תרגומים מתחוק תרגומים יווניים שנعوا בשעתם מתוך הנוף העברי.

את חנוך הכושי (משערם שתרגומו נעשה במאה הששית. בערך) גילתה בשנת 1769 הנוטע האנגלי Bruce באפריקה. הוא הביא אותו מחבש לאירופה שלשה כי' מס' חנוך. אחד מהם נתן לספריה של המלך בפריש. אחד הכנסיס ל בספריה שבאוכספורד. ואחד – שהיתה קבוע (לטני ט' א'וב) בתני' חבשי – השair לעצמו.

מתוך הכל שבאוכספורד עשה R. Laurence את תרגומו האנגלי, שהויל בשם Athemson בידיה, מה ברקאנ נטיל בכל יומה וקשר קשורין למאריה. מעלמה נטיל The Book of Enoch the Prophet an apocryphal production, supposed to have been lost for Libri Enoch ages — — —, Oxford, 1821 Versio Aethiopica (Oxoniae, 1838)

(ס' ספר יחש) של צדיקים אלא בטומון של רשעים. ור' אייבו אמר שחנוך חנוך היה – פעמים צדיק פעמים רשע. אמר הקביה, עד שהוא צדיק אסלקנו (ע' ביר'). דברים אלו וכיווץ בהם נאמרו בשעתם נגד המינים, הם ראשוני הנזרים, שהיו מתרבים באוחם הזומנים בישראל והיו נכנים בכל פעם להתווכח עם אחיהם היהודים ומונחים היו להם בעניין של חנוך, שנכתב עליו בתורה שנסתלק מן העולם בעודו בחיים. כל' מביבאים היו ראה מן התורה לモטיב שהוא קרוב כל כך לעיקר שכדמתם. ולפיין הלו כרדוינו עוד להלה והיו מסרבים להסכים להם, למיניהם. אף על פשוטו של עצם הכתוב, שהוא מתחווון להסתלקתו של חנוך כשהוא ח': – המינים שאלו את אברהם, אמר לו, אין אנו מוצאים מיתה לחנוך. אמר להם, אמר לנו, אם לקחה אתם דורשיהם, נאמר כאן לקיחה ונאמר באליהו [מל' ב' ג'] לקיחה. אמר להם, אם לקחה אתם דורשיהם, אמר ר' תנומא, יפה השיבם (ביר'). – ולא עוד אלא שבעל תרגום אנקלוס ראה צורך למסור את הלשון כילקה אתו אלהים בלשון זה: אר' אמרת יתיה ה' (כ' המית אותו אלהים).

ורק לאחר זמן, כشنעשית התבדרות גמורה והמיןיהם רחקו ממחנה ישראל לחלוتين, נעשה שוב העניין של חנוך חביבה של אגדת ישראל, והתרגומים הירושלמי (=ת'י) מוסר כבר בתרגום אותו הכתוב שבבראשית (ה' כ'ז') כפשוטו: ופלח חנוך בקושטא קדם ה' והוא ליתוי עט דידיiri ארעה אדרום איתנגיד וסליק לרקייעא במיר קדם ה' וקרוא שםיה מיטרנון ספרה רבא (=עובד חנוך באמת את ה' ואינו עם יושבי ארץ כי נ משך והוועלה למרום בגורת ה') וקרוא שםו מיטרנון הטופר הגדל). –

ועם כל זה לאחר שויתרה כבר הספרות העברית לנMRI על הספרים הקדומים שהיו קשורים בשמו של חנוך לא החזרתם עוד, מכיוון שנعوا נחלתם של הנזרים. והתחילה يولצת לה מחדש וברוח חדש לגמרי ספרות החניכית-מיתרונית. ספרות מאותרת זו מתמקדת אף היא במשמעות ובמשמעות מרובה, שלפי גוטם חכמת הטבע ונכלל בה ידיעת שני מנחם המאריאי¹, עניין מעשה בראשית והוא ידיעת חכמת הטבע ונכלל בה ידיעת מה שאחר עולמות, ר'יל עולם היסודות וועלם הגללים. וממעשה מריבבה... היא ידיעת מה שאותו הטענו, והוא על המלאכים, ר'יל ידיעת אמתת מזיאותיהם וידיעת מזיאותיהם ואהדותו. ואף על פי כן לא כלם היו יכולים להשלים עם אבידתה של ספרות חנוך הקדומה מתחוק מחנה ישראל, וכבר הntsער בעל ט' הזהר (ברא' ע'ב ב') על השתחוויו של ט' חנוך הקדום מישראל ועל הcntso לתוכו רשותם של נקרים: – רבי שמעון אמר, אילו הויינה שכח בועלמה כד יתב קדשה בריך הוא ספרה דחנוך בעלה מאספרא דאדםatakifna דלא ישתחוון ביני נשא, בגין דלא חיישו כל חכمان לאסתכלא בהן וטען במלין אחרין לאפקה מרשו עללה לרשוא אחרא והשתא הא אחיכי עלאה ידען מלין וסתמן לון ומתתקפי בפולחנה דמאריהון. –

ועל תוכנו של אותו ספר חנוך שהוא, בעל ט' הזהר, השתמש בו הוא ממשיינו (שם ל'ז' ב'):

– ספר הוה ליה לחנוך ודא ספר מאתר דתולדות אדם הוה ודא הוא רוא דחכמתא. דהא מארעה אתננטיל, הדא הוא דכתיב ואינו כי לך אתו אלהים (ברא' ה') כ'ז)... וכל גנזי עלאה אתחטAREN בידיה ודא מסיר ויהיב ועבד שליחותה, ואך מפתחן Athemson בידיה, מה ברקאנ נטיל בכל יומה וקשר קשורין למאריה. מעלמה נטיל

¹) בפי להגינה י'א ב', הוז' לאנגוי, פ' ט' תרפ'ת.

ד. חלוקתי היסודית של הספר ותacen חלקיו.

נראה שהמחבר גופו חילק את הספר לחמשה חלקים. חילוקתו בולטות מתכנו האחדותי של כל חלק וחלק ומין הפתיחה שכחוב לכל חלק באופן שמתחלפת של כל פתיחה אפשר להוציא שמו של אותו חלק מנוסח כמעט על ידי הספר עצמו, מהשש החלקים בהם:

א) ספר על מה שתראו והשיעו המלכים (אי-ב') בקשר עם מעשה המלכים שבכללן צה בנות באדם וגשם חייריו של הווער בשמי ובראץ מפוד מסעמת ברום (אי-לז')

ב) ספר החכמה או ספר המשלים (ליז – ע"א).

ג) ספר מהלך מאורות השם (ע"ב-פ"ב).

ב) ברבבי כנuge לבנוו על במאוצרות ששמיניגות לבנוו (אַזְעָמָה)
ד) שני מראות [היסטוריים] (פִּיגְ-צֵ').

תכן הספר הוא בקירוב כך:

ספר המלאכים: פתיחה (אי' ב' – ה'), שבה מסופר על חנוך שראה בחזון מה שהראואה המלאכים והודיעו לו על יום הדין שלעתי לבוא לרשעים ועל השלווה הגנויזים לבעלירים ולצדיקים. אחר הפתיחה בא גוףו של הספר (ו' – ל'): ה' פקד על המלאכים שקהללו עם בניות האדם את עונם וטהר את הארץ מרשעתם. מלאכי מרים שולחים את חנוך אל הארץ להודיע לנפליים על הפורענות שעתידה לבוא עליהם. כשראו אותו התהננו לפניו להתפלל בעדם. אבל תפלתו במחזה נדחתה והוא נצווה להודיעם שוב על אבדנם. דרך אגב מספר חנוך מה שראה ממסטרי הבריה ומה שלמד מההלך חלקי הבריה: אף קצوت הארץ הרואה והמקום שם נשרפסים המלאכים הרשעים ומוקמן של נשמות הצדיקים והרשעים וגינ"ען וען הדעת וען החיים המועד לנשומות בעבירותם ובגומן נפרענות לרשעים.

ספר מהלך מאורות השם והוא שיטת הקלינדר שנמסרה לו עיי אורייל הילאדר (זילבר-פֿאַבָּר).

שני מראות היסטוריים: א) נח ראה במחוזה עניין המוביל שעתיד לבוא על הארץ המקולקלת, והוא מתפלל שלא ישים כל בני האדם (**פ'ג-פ'יד**). ב) מחוזה המשל של הבקר והצאן והרוועם והחיות הרעות, ונגמשל היה כל ההיסטוריה הישראלית למן אדם הראשון ועד ימות המשיח (**פ'ה-צ'**).

דברי חנוך לבניו (צ'א-ק'יח): בתחילת פתיחה (צ'ב) ואחר כך חzon השבוזות, כלוי תקופות היסטוריה – שבוע א' של חנוך, ב' של נוה, ג' של אברהם, ד' של משה, ה' של בנין הבית. סוף ו' וחובנו, ז' دور של פושעים ובסופה יזקעו לזרדים רוי שמיים. ח' מלחת הצדק בחרב, ט' עירicity המשפט. י' בחלקו השביעי יהיה המשפט לאולום (צ'ג, צ'א ייב-יז'). אחר כך באה תוכחה: אווי להם לרשעים מאבדנים לעתיד

אחריו בא דילמן והוציאו לאור על פי חמישה כ"י: Dillman, Liber Henoch, Aethiopice, ad quinque codicum fidem editus, cum variis lectionibus (Lipsiae, 1851).
 אחריו דילמן הוציאו פלימינג על פי חמישה עשר כ"י: Flemming, Das Buch Henoch, Aethiopischer Text (Leipzig, 1902).

וآخرונה פרסמהו צ'ארלס על פי עשרים ושלשה כ"י: Charles, The Ethiopic Version of the Book of Henoch edited from twenty-three MSS. (Oxford, 1906). חוץ מזה שחק לו מזו לנוסח החושי ונמצא אף חלק הנון מאביו היווני. הקטעים היווניים שנמצאו מוצאים שני מקורות:

א) הפרקים א'–א'-ליב' ו' וו'יט ג'–כ'יא ט' נתגלו בשנות 1886–1887 עי' המיסיון הארכיאולוגית הזרופתית שבקירהה, בתוך שאר ענינים שבספר קטן על קלף שנמצא בקדר נזרי בארכמיס (Panopolis). ונתפרסמו עי' M. Bouriant של כתבים של אותה מיסיון (כרך ט', עמ' 136–91) בשם Fragments grecs du livre d'Enoch (רשימת המקומות שנדרשו בהם הקטעים היווניים אח'יכ' והערכתם נתן Charles במבו לחנוךacco שלו, עמ' 111–112). וכמו כן הוא מביר שם בעמ' 117–118 את יחסם אל התרוגות הכושי). קטעים אלו רגילים לסמן ג' (והמקומית הכהפולית שבהם נסמנים ג' וט').
 ב) קטעים ו' א'–ב' ייד', טיו ח'–טיז' א', ח' ד'–ט' ד' שנשתמרו אצל גיאורגיוס סינקלילוס (חי במאה השמינית). הם נסמנים ג' (הכהפולים שבהם נסמנים ג' וט').

חוין מן הקטועים היוגניים נתפרעם אף קטע רומי קטן (קיו א'-ייח) צי
Charles בתרנגולין לפ' חנוך.

ג. שם הספר:

פשות הוא שהספר נקרא בשם ספר חנוך (כגון אורייגינס De Mōzicīrio in Enoch Libro : In Ioannem VI .25 De Cultu Fem. II, 20 כי מילא את כל הארץ בכתוב בחנוך, או טירטוליאנוסים 20 ut Enoch refert : כmo שבספר חנוך), או דברי חנוך (כגון בס' הימבולים כיא י': כי גזאתמי בחותם בספרי אבומי ובדבריו חנוך ובדבריו נח).

וזען מזכירנו לראשונה שחיו נוהגים לקרוא את הספר בלשון רבים: ספרי חנוך.
 שם זה נהוג הן בספרים החיצוניים (כגון צוותה יהודת ייח א': בספריה חנוך הצדיק,
 או צוותה לוי י' ה': כתוב בספרי – כר' בקצת נוסחאות, ובאחרות בל' יחיד – חנוך) והן
 בספריו הנצרים הראשונים (כגון אוריגינוס *Centra Celsum* V, 54 ו-*Evach* *in libellis qui appellantur Enoch* : in Num. Homil. XXVIII). יוטר מפורש בענין זה לשונו של סינקליטוס
 בספרים [הקטנים] הנדראים חנוך). יתר מפורש בענין זה לשונו של סינקליטוס
 (*Chronographia*, ed. Dind. I, p. 20). *חנוך* של הרשותם.

ובודין אין אלו יודעים איך היה ספר חנוך מהולך. אפשר שהראשונים היו מחקים אותו לפני הרשימות הראשונות שבספר בכמה מקומות (ייד א' – דברי הגדת ע"ב א' – ספר מהלך מאורות השם). פ"ב א' – ועתה מתוישלח בני כל אלה אספר לך ואכתוב לך. צ"ב א' – ספר כתוב בידי חנוך. ק"ח א' – ספר שני אשר כתוב חנוך). ואולי – וזה נראה קרוב לוודאי – היהת בספריה הchallenge היסודית שיצאה מידי בעל הספר בעצמו.

לברא

על צדקה של כת זו וברשותה היו הרבה מאנשי רוח, נזאים וסופרים, שהיו מבצעי
ומוחות השיטה של הוללות וטמיעה, והם היו סובבים בעם ועוושים נפשות לרעינותויהם
לדריכיהם בלבוגם לצד שכגונם, לנאמני היהדות, בפה ובכתב. הם היו לועגיים לאותם
אצדייקים (שבת' חנוך) ואמרם שלשום הם מענים את נפשם לבלחתי ראות בטוכה
ונחיהיהם, שהרי סופם של אלו ואלו, של האצדייקים והרשעים, אחד הוא (ק"ב ו' ואילך).
הם היו מצלחים הרבה והיה עולה בידם למשך אל כדם אנשים שעשו את עצם
אשר לא היו מקדמים. – לחטאיהם, כמו שמעיד בעל ס' חנוך בעצמו (ציט ב'). ועוד
גוזו נאנח במר נפשו: – ידעת כי החטאים יסתו אנשים לעשות רע לחכמה לבל
מצוא לה מקום וכל עזה לא תחסר להם (צד ה').
והמלמהה בין שני המהנות ביתה לא לחיה אלא למות הרשאיהם היו מתחוויהם

והמלכמתה בין שני המהנות היתה לא לחים אלא למות. הרשעים היו מתחננים בדורורי היהודים ממש: הם היו מחרימים את האזריקם (ציה ד'). היו הורגים בשכניהם אדזידיקם (ציט טו). שורפים אותם (ק' ז'), רודפים אותם את בתיה-הכנסיות (מיון ח'). שלא היה להם ליוצרים הנאמנים מקומ להתפלל (נג' י'), ואך לשולטנותם היה על צדם של רושעים (ס"ג ז') היו מלשינים עליהם (ציה ז').
ובמערכת הצדיקים. בראש מוחנו, כנראה, היה עומד בעל ס' חנון, שהיה מקנא חכם, כלוי לחכמת התורה והיהדות (ציה ג'), שהיה תורה עולם (ציט ב'), והוא לחם נגד האנשים הנפסדים ונגד הדעות הנפסדות.
כל הימים היה מתכוון למלחמה סופית, גדלה ומכרעה, של שפך דמים בלי קץ (ציט ב') עד ישמשו ויחללו מדם של רוחותיהם (ב' א').

בעיקר היה מתרמר על המלחמה שהו מנהלים אותו הרשעים בספרות: משאותם האמצעים שביהם אפשר להפין את דברי התורה בעולם. בדיו ובניר, היו מנהלים שם את מלחמת השקר שלהם. מוטב היה להם לאמצעים אלו שלא יהיה יודיעם כלל עולם אם לחייבין זו הם ממשמים. ולפיכך גדול הוא ענסו של אותו מלך מן מלכים שקהלו שירד אל הארץ ולימד את בני האדם לכתוב בדיו של עפצים ובניר, אחטאו בהם רביהם מן העולם ועד היום הזה (סיט ט'). והוא – בעל ס' נוגן – נלחם מלחמת הקדש נגד אותו הספרים הטמאים שהם מלמדים את ההפה מדבריהם של שלומי אמרני ישראל והם משפיעים הרבה. והוא מכיר בהשפעתם והוא צוחה במר לבו: – אוֹי לְכֶם כוֹתְבֵי שָׁקָר וּדּוֹבָרִ רְשָׁעַ כִּי יִכְתְּבוּ שָׁקְרִים לִמְעֵן יִשְׁמְעוּ אֲלֵיכֶם גְּנִישִׁים וּפּוּעָלִי רַע לְשָׁכְנֵם (א"ח ס"ז).

— ועתה ידעת את הסוד הזה כי החטאים ישנו הרבה והם יטנו דברי יושר וידברו בבר רשות ויסקרו ויישו מעשיהם גדולים ויכתבו ספריהם על דבריהם (קיד"י).
ונראה שאוותם הנפרדים הינו נכתבים לוציאת דובא — וראיינו, ואלו גם ארמית —

זה היה כתוב רק עברית. אבל מקווה היה לתרגם מרגום מדויק:
 – אכן כאשר יכתבו אמאונה את כל דברי בלב שוניותיהם, ולא ישנו ולא יחרשו דברי כי אם יכתבו אמאונה את כל אשר העידות בראשונה עליהם, אז ידעתו יותר אחר כי ספרים ינתנו לזרקיהם ולחכמים להיות לשם וליושר ולכך הרבה רבה מהם ינתנו הספרים והם יאמינו בהם וישמחו עליהם ואו כל הזרקיהם אשר לדמו בהם את כל דברי הושבר יבואו על שכרם (בגד זיא-זיא). –

באות היה בהשפטם של דבריו: מקוה היה שאפלו הרשעים יכירום ויבינוום (ק' ו'). יש לשער שהיה רושם לו בכתוב ואפקח חומר על מעשייהם של הרשעים. ובאמרו שחטאיהם נכתבים יומם יומם (א'ח' ח', קיד' ז') אל כרוניקה של עצמו הוא מוכיח שהוא יושם לו פעם בפעם.

לבוא ולצדיקים יש שמחות תקווה (צ"ד-צ"ה). אחר כך בא ספור ליתדו של נח והודעתו של חנוך על המבול, שעתיד להיות בימי של נח (ק"ו-ק"ז), וסיום (ק"ח) על אש גיגיתם ומונגה לנפשנות הרשעים ועל הברכות המזומנים לצדיקים.

ספר הוא מידי סופר אחד.

ספר חנוך מידי סופר אחד יצא. על זה מעידה האחדות הן בסגנון והן בלשונות הבודדים הפוזרים בכל חלקי הספר.

על אחדות הסוגנון יש להביא ראייה, למשל, מן המדה שנקט בה לעבר תוך כדי המשך הדיבור מוגוף נסתור לנוף מדבר בעודו, כגון 'יב א'-ג', ליז א'-ב', א'-ב', צ'א'-ה', צ'ב א', וגו'.

השלשות הבודדים הזרמים, גנון החבירים והצדיקים (אי א', ליח ב' וג', ור', ליט' ד', מיח א', ניח א' ורב', סיא ייג, סיב ייב ייג וטיו, ע' ג') וכדומה. פוזרים הם בכל חספר וכל קורא ירגיש בהם.

אחדותו של הספר נראית גיב' מטון הרעיון האחד היסויי העובר בחותם השני. דרך כל הספר, והוא: דינם של הרשעים והחוטאים באחריות הימים, היינו בימות המשיח. ברעיון זה קשורים כל הענינים, מן הענן של קלוקל מלאכי מרום עם בניית האדם שמננו נמהותה ההשתתחה המרובה בארץ, ועד הרעיגנות העיקריות על סדרי העולם ועל הנגמונו בידי רוחות שונות שנות שם סמל, למופעות הספר. כל אלו הענינים מוכחים על ידי אחת שהיתה שוקדת על השלמת עיבודו של הספר וסידורו על פי מהלך המחשבה

האישה בזמנים שוניים להתפקידומה. אבל הספר לא בכתה אחת נכתבה. אלא הוא בבחינות קובץ כולל לכתביו הסופר, שאסף לתוכו וסידר – הוא גנוו דווקא, וודאי בסדר כרונולוגי – אחת לאחת את יצירותיו שכתב בזמנים שונים. לפיכך אין תמייה אם לאחר דיקוק ייפצאו כמו הבדלים בתיאורים או בפרטים אחרים בין חלק אחד לשני. אין יירגש הקורא שבמקום אחד (לג' ד') כתוב לו חונוך אוריאל המלאך, ואילו במקום אחר (עיב א') מראה לו אוריאל להנוך את מכתבי השמים, ועוד מזינו (ע"ד ב', ע"ה ג'. ע"ט ב'-ו') שחונך בעצמו כתוב לאחר שהראשו אוריאל את הענינים השונים. או שהוא כותב ספר מיוחד למושלח בנו (פ' ב' א'). והוא הדין, למשל, בהפרש שבין תיאור הרוחות בזמנים ממושננותם שבין פרקים ליד – ליו ובין פרק ע"ו, או שבמקום אחד (יח' יי"ב – ט"ז, כי' א' – ו') משמע שכבה השמים הם בעלי דעת, וממקומות אחר (ע"ב – פ"ב) יוצא שאין בהם דעת, וכיווץ בהן מן הסתירות והתרומות שונות תלויות בכל פעם בהלן הנפש והנטסיה של הספר.

האיש וספרו

הסבירה שהייה האיש נתון בMOVEDה הייתה מחלוקת לשני מחנכים מתנגדים זה לזו ונלחמים זה בזו בחרף נפש: המנהה האחד היה שומר אמונת יהדותו וlhsותה מורשת אבותו, והמנהה השני היה מן העובדים נחלת אבותם והולכים בדרכיו הגויים עד הגבול האחרון, עד עבדות אלילים ממש.

למהנה זה של הנטמעים היו שייכים עשרי העם (צד ו'-ז') ואילן, ציו' ח', ציט י'ג, שהוא חי הוללות ומתרכרים לתענוגים נפרוזים בחיהם: הגברים היו מתקשטים בתקשייתי נשים ומתחנוגים בדרבי מותחרות עד לאין שיעור (צ'ח ב') והיו עובדים עבודה זורה לכל פרטיה ולכל מני אליליה (צ'ט ז'-ט') ולא היה להם גונה לשם ענין מן הדברים שביהדות (צ'ט י'ג).

ומאותן הרשימות ומתקן הרגונו התמיידי והתסיסה החמידית שבלב יצאו אחר כך היצירות הבודדות שחרון וסידרין בספר בן חמשה חלקיים, וכל חלק הקדים לו לדברי והספר נטלה באילן גדול. כמו שהחטא והקלוקל שבפועל מזאו מימי קדם, עוד למנ המלאכים שנשלחו לארכז בראשית הימים והם במקום לתקון קלקלו. וכך אף הצד שלשלת ייחסין קדימה לו: הוא הולך ונמשך מעת חנוּך שהיה ראשון לצדיקים ואף הכיר הצדקה והרשע וועשייהם לפני מה שנילו לו והראו לו ברשימות שבশמיים. ואת הדברים שכותב בפקודת מלכי מרים (פ"א ה') מסר חנוּך למחושלה בנו (ע"ו י"ד, עיט א', פ"ב א'). גם נח קיבל הימנו (ס"ח א'), והוא, הנכד, הכנס לתוכה הספר של זקנו אף מוכרונות של עצמו על ענין המכול (ס"ה-ס"ז).

ספר חנוּך בן הוא לנבוֹאהواب לאגדה. רוחם של כתבי הקודש מרוחך על הספר: תופעות הטבע כלן ברוח המקרא נאמרו וכל המליות הציוריות שבמקרא כמשמעותו ניטלו שם: אוצרות הרוח והשלג והגשם והכפור והברקים והרעמים, ואבן הפנה – יסוד הארץ ועומדי השמים – וקשות וחדים ואשפות שבשמיים. – כל אלו לייריות שבמקרא הם שיכים (השו ישע' כיד י'ח, חבקק ב', ט, תהל' ז י"ג, י"ז ח' וט"ו – ט"ג, ל"ז ג' קמץ ו', איזוב ה' י' ו' ד', ט' ו', ל' ו', ט' ט' ועורך).

ולעומת העניים על המלאכים – הגודלים והקנסים – השריטים המומוניט על האומות וללחותם הטעני ועד – כל אלו ורק דמיים קליט יש להם במקרא וכן אין הם מוחחים ומפורטים בהרצאה של שיטה, ואין כאן אלא מעבר אל האגדה שלדורות הבאים.

ג. זמנו של הספר ומקוםו.

זמןו של ס' חנוּך נקבע מתיו הילך רוחו של הספר: בחלק הרביעי הוא נזכר בתיסיטת המרד של החשומאנאים. לטלאים צמחי קרבנים והוא מאמין שבזהו את האויבים וינצח. אבל בשעה שכותב את דבריו אלו עדרין לא היה נצחון של הצדיקים על הרשעים נצחון שלם: בחלק החמישי עדין מרחיב הוא הדיבור על מה שעheid לבוא ב��' הימים. אם כן נגמר הספר לפני מותו של יהודה המקבי (בשנת ר' לפניה חרבן בביתו), ואולי עוד קודם טיהורו של הבית על ידי יהודה.

בראה, שהספר היה יושב וכותב לא בירושלים, שהרי הוא מתגעגע בעיקר על בגין בתי כנסיות, ואילו על בית המקדש אין מדבר כמעט. ואין בדבריו שום זכר לקרים ולבזבוזות המקדש. רק בחלק האחרון, כשהוא מהרהר על נצחון גמור ועל החזרת השלטון לידי יהודים נאמנים חושב הוא אף על החזרת ירושלים לידים נאמנות אתה אף בית מקדשה – מרכזה.

ה. השפעתו של הספר על הספרות של אחרים.

ס' חנוּך השפיע הרבה על מהלך המחשבה בישראל ובונזרים) וראשונים היו מסתיעים בו כביבר-סמכו. השפעתו נראית כבר בראשוני הספרים החיצוניים: בס' היובלים, חזאות השבטים, העלתת משה, חון ברון חסוי, חזון ערוא.

עקבות השפעתה של ספרות חנוּך נראית בספרות העברית המאוחרת בכלל (2) ובפרט

(1) וכברHQדיאש לכך Charles בתרגום אנגליים לט' חנוּך פרקים מלאים על הסתירות וביטחות ספר חנgeoת לרוב הן בספרים החיצוניים וכן בספריו אונזרים.

(2) חזון, דבריו של ספר הקנה (קוין חקמץ, דף ק"ז א') נכתב, כאמור, בהשפעת ט' חותר (ע' לעיל בפרק א'): אין אמרו ר' ליל' ספר היה לו לתונן, וזה הספר הלאה שהיה לאדם הראשון שכותב

באותה הספרות המאוחרת המקדשת לחנוּך בלבד (2), והם המדרשים הקטנים. כגון ס' היכלות ושיעור קומה ומרכבה רבה וכיצד באם. ספרות מאוחרת זו כליה רווייה היא וספוגה תיאומים ורעיונות קשל ספר חנוּך הקדום.

ט. תרגומים חדשים מן הנוסח הכספי.

א) בעברית:

1) ספר חנוּך אחד מן הספרים הנגנויים נמצא מקרוב בארץ כוש ועתה נעתק מכושית לעברית ונוסף עליו באර יוסף הוא באירוסטיק וחוקר אל תולדות אגדות רבות בספרי דורות החרבן ובתלמוד ובמדרשים ובכתבי המקובלים וערכם לספרי הקודש מאות יוסף הלוי 1864. Baouresci.

מהנוצה זו היה בידי ר' רוק הגלינו הראשון (שהשאילני בטובו ר' יש ליבובייטש מבוקלין), בן שמונה עמודים. הכלולים שער הספר ושמונה פרקים ראשונים (הטיסט באותיות מרובות בניקוד והפירוש באר יוסף בכתב רשי). –

על תרגומו ועל הגזאתו זו – שננדפסו היבנה ור' שניים או שלשה גלגולות – ספר יוסף הלוי (במאמרו) "אללה דברי יוסף הלוי" (בಹקדמותו לספר חנוּך – המתרגם מatto שמתה כוישית לעברית עם באור נהרבב) – דברים אלו:

– הספרים האלה [הנוצה] מוצאת ספר חנוּך בכושית ותרגומו בגרמנית מעת א' דילמאן] הגיעו לידי ימי מסטר אורוּ צאתם לאור, ובהתבונני אליהם [נקשרה נשפי בספר חנוּך, ולא שקטתי ולא גניתי עד אשר תרגמתי לעברית את הנוסח הכספי וגם עטרתו בביאור נהרבב לחווילת בני עמנו הדורשים קדרמוניות. אולם תקוטה להעלתו על המכש ולחפה צו בקהל רב עלה בתהו, וגם בשנת 1863 [צ'ל 1864] אשר חודשתי בה את הנסיך לגלותו בקבב עם לא יכולתי להדריס ממנה יותר משנים או שלשה עליים וגהצתי לשוט קצת למסחר הסכוף הנדרש להזאות הדOTOS. על כן נשאר כתוב ידי טמן וכמוש וכטוי אבק בתוך המגולות אשר בחתתי ארוגי עד היום. אולם מקרוּב הערני לבי עליו על פ' סבה מעצבת לב ומדייבת נש' אשר יסודתה משבך רב עמנו בעת החיה הזאת הקרוב מאד למצב אבותינו בעת אשר נכתבה ספר חנוּך, ואחריו התבונני למדוי השבטי כי הגלות הספר הזה היום אולי לא יהיה בעלי כל תועלות לרבים מהאינו יהודיעם שפת עברית באשר הם יסודות נאמנים לוחלת אבותיהם... כל התנחותים אשר נוכל לחתם להם לא למותר יהינו. יבא נא כותב ספר חנוּך גם הוא בתוך הכאם ויטיף נטפי נחומי ויחילפו כח! –

כך כתוב הלוי בשנת תרג'יב בעשטו הכנוט לגשת שוב להוצאה תרגומו. אבל

פאריה דעלמא... וכל הספרות [ה]גנולות במסרו בירוא של חנוּך ע' ח'ת' (=חטאתה) ואלף פעוחות מסרו בירוא ויקור כתירים למאירה דעלמא וקידחיה לקח אוחזות... ובשעה שטתייח הקב'ה עם חנוּך מרואה לו גנוּ עלאה מראה לו אילען דחיי בתוכו טרפי דאליגן ועגמי וכובל רואה' (ע' ש' ז' י' ט' ב').

(3) על הספרות מאוחרת של חנוּך (למן ס' הישר לסדר בראשית ועד ביה'ם של לינק ג' קד'ה, ז' קיט' ואילך, ועוד) ע' ס' מרובה שפטות כולל ביוויאות מחנאות רבי עקיבא ורבי ישמעאל כה'ג... זאת לאחר ראיינה מעצע כי ישנויים... ירושלים תרמי', והט' Enoch or the Hebrew Book of H. Odeberg, 3 Enoch or the Hebrew Book of Enoch (Cambridge, 1928). האקבילום שבין חנוּך הכספי ותנוך הסלאבי (מקוזו, שחוזיאו, מורfill – Charles – Morfill) ובין חנוּך המאוחר (אויריבוּג' פגנוּ בשם חנוּך ג').

(4) חמלין לשנת תרג'יב, גליון קס'.

הפעם לא עלה בידו אף להתחיל בהדפסת הספר מחתמת שקוף צער בן עשרים והמחרה בו (אַפְעָלִפִי שידע על תרגומו של הלוי) והוזיא פרי בסר שלו. והוא:
2) ספר חנוך תרגם משפט הכושים לשפת העברים ותוסיף עלי מבוא העורות ובאוורים [אכל בגרמנית] אליעזר גולדשטיין. ברלין 1892.

בanganlitit (וועץ מהתרגום של Laurence Snoucer לעיל):

- 1) Charles, The Book of Enoch translated from Dillmann's Ethiopic Text, emended and revised in accordance with hitherto uncollated Ethiopic MSS. and with the Gizeh and other Greek and Latin Fragments, Oxford, 1893.
- 2) " The Book of Enoch... translated from the Editor's ethiopic Text..., Oxford 1912.
- 3) " Book of Enoch (Apokr. and Pseudep. II, 163–281).
- 4) Schodde, The Book of Enoch, Andover, 1882.

ג) בגרמנית:

Beer (Kautzsch, Apokr. und Pseudep. 1900, II, 236–310).
Dillmann, Das Buch Henoch, Leipzig, 1853.
Flemming u. Radermacher, Das Buch Henoch, Leipzig, 1901.

ד) בצרפתית:

Martin, Le Livre d'Henoch, Paris, 1906.

התרגומים הניטן כאן נעשו מתוך התרגום הכושי של צ'ארלס על ידי א' כהנא ויעקב נח פיטולוביץ': הראשון אהראוי לעצם התרגומים ומבוא וההערות, והשני – לבודיהה מדוייקת מלאה מתוך הגוסת הכושי. החלוקה לפרקדים (מאה ושמונה) ולפסוקים נעשית לפי דילמן. שכונן מבלי דעת החלוקה שקדמה לו באחד הכל'י (מן המאה היזה). אם גם בשינויים בגודל הפרקים (אבל בשאר כי החלוקה לפפרקדים ופסוקים מחולפת. כמו שהועיד Lawrence בסוף המבואה לתרגום, וע' Charles במבואו לתרגום משנת 1912, עמ' XXX).

א' ב'

ספר חנוך א

א	דברי ברכת חנוך אשר ברך את-הבחורים ואת-הצדיקים אשר יקיו בימים הבז'יקה כאשר יקחו כל-הקרעים וקרושים:
ב	וישא משלו ונאמר חנוך איש צדיק אשר עיניו נפקחו בדור ג' ונמו מפוזה-הקדש בשים אשר קראוינו במלאכים ומهم שמקתי הפל ומכם בינותי את אש-רדאתי ולא לדור בנה כי אס-לדורו רוחך אשר בזוא: על בבחורים דברתי ונצלחים אלא משליך קדוש וקדול נא מפקומו: ואלה עולם יקר וארען צל-הארץ סני ונכח עבד-גבאותיו ובתו מל'ו יוסף משלים: ופקחו כלם וכערום בחליו ופחר נדרול ורעד יאנומו עד-קדשות הארץ: ור' אשן קרים קרים והגבעות הנפלאות תשפלה ונמסו כרזגנ' מקני לך: ובכח הדארץ בקיעים וכל אש-על-הארץ יאכדר ונכח משפט על-בל: ולא-צדיקים כלם נצחא שלום ואת-הבחורים יאכדר ותקדר יקעה צליכם וקיי כלם לאלהים וכיטיבם لكم ומברכים יהיו ואור אל-היהם لكم יונחה: ואת אש-דרבות קרש לצעות משפט בפל ול-קדירות את-קדושים ולחוכם לקל-קשר על-קל-אשר עשו מהחותאים וקדושים ואשר דרישו לפניו:
ג	התבוננו אל-קל-המעשיהם אשר בשים ועם לא ישנו את-
ד	דריכיהם וכמראות אשר בשים ועם ישלו נבאו כלם במשפט

חלק א: עניין המלאכים שקהלו וחנוך בשמות וסיווריו (א–לו).

א–ה. פתיחה לחק א': משלו של חנוך על גורלם של הצדיקים והרשעים לעתיד.

כל הרעים. ביוני ג': קל-פזרים, בחילוף עין בצדדי (כיווץ בכ' משליכ' כיב בע'). – ג' יש תוספת בסוף הפסוק: והצדיקים יצלו. – וינה. היווני מסר: ונתו (=ויאחו= אשאַחַת עַל) מחזה קדוש ושם. – אשר הראוני. המUber מגוף נסתר לנוף מדבר שכיה בספר זה (השותה ייב א'–ב', לי א'–ב', ע' א'–ג', ע' א'–ה', צ'ב א'). – אשר ייב א. אני מדבר (ג'). – ידרך לארכ'. כך ביוני (השותה מיכה א' ג'). ובכושי: ידרך ממש. – על הר סיני. מתימה, שהרי אין עניין הר סיני אצל יום הדין הגדול, ואולי עיקרו: [אַפְעָלִפִי] הר-טינני, כלוי ירעיש העולם כבמעמד הר סיני, והיא השוואה שכיהה לגבי משוררים ראשונים. – אלה עולם. תרתי משמע: אליו הנזח ואלה התבבל. – והעיריים. על מלכי מרד אלו – שקהלו בחתאם עם בניית האדם – הורחוב הדיבור בפרק ו' ואילך (וע' חנוך הסלאבי ו'). – ונבקעתה... בקייעים. כך ביוני.

ומספר ומייקם ימלאו וארכו ומיהם בshellom ושנות שמקתם תרבייה
באשר עולם ובשלום כל ימי תיימם:
ו
ויהי פירבו בניראךם כמים קהם וכנות נפות ונאות יולדו
לכם: ונראו אותן המלכים בנים מברחים וניחמרו אותן ונזכר איש
אל-ירעה לך נברעה רוחנו ונשים מברחים לאךם ונולידה-לנו בנים:
ג
ויאמר אליכם שמקני והוא נשאים בראי פנדתמאן לששות את-
הבר כנה וקניתי אוי לבדי נושא עזון כבודו: נזקחו קלם
ד
ויאמרו השבע נשבע קלנו ותתקשרנו בתרם קלנו לבתי
סור מנדחאה הזאת ובה נעשה אתרה-פשחה הזה: או נשבעו קלם
ה
ונחר ונתקשו ביעים בתנים: ויהיו קלם מאמים מלך נורדו בימי
ו
ונדר עלראש ברקמן ויקראו לבר קרמן כי בו נשבעו
ו
ונחרימו ביעים: ואלה שמות קשייכם שמקני והוא נגידול קהם
יא
ארקה רמאל בוקיאל רמיאל רגיאל וקיאל ברקיאל
ו-יא. קלוקול המלאכים – קלוקלים של בני האדם – המלאכים במיליצים לבני האדם – גור דין
נחרן על המלאכים סקלוקו – מלכוד המשיח.

ו
פרק זה הוא מדרש אגדה שיטשו בבראשית ו' א'-ד', ואף שם הוא פותח בלשון
ויהי כי... – אגדה זו דוחת בספרות המדרשים והקבלה בקשר עם דורו של נח (השוה
י' א'), דור המבול. – שמחוז. בצורה זו הוא מזוי בספרות העברית. ואף (בחילוף
חיות בעין) בצרות עז או עוז (אם כן שמחוז=שמוע). ובכוורת צורתו סקינו או
סקין (יוסוף הלוי מסרו: שמייעא). בזוהר (בראי ליין א') גשו הימנו שני מלאכים:
ספיא עז ופייא. – את הדבר הזה. כך בינוי. ובמושג גם כאן: את העזה והותה.
כਮוב זה נמסר כאן לפि הנוסח היווני G (בכוסי הנוסח: וירדו אל ארקדים והוא ראש
הר חרמון ויקו להר חרמון כי בו נשבעו ויתקשרו בחרים בינויהם). וללשן וירדו
בימי ירד השוה ס' היבלים ד' ט'ו: ירד כי בימי ירדו מלאכי ה' על הארץ (אבל
שם – ועי' גיב שם ה' א' ואילך – ניחן טעם אחר לירידת המלאכים על הארץ). והשוה לקמן
ק' ייג. – בראשית המלאכים יש כאן רק יט' שמות. אחד חסר (אחר טראל). – ארכבה. G-G'.
אטאפאסואופ. הלוי מעתיק (מבלי להודיע טעמו) באותיות עבריות: עטרקוף. G-G'. אופאלא. G-G'.
גינצברג (Legends, 153) (T) פותחה: ארעה תקייף, ואין להכירע. – ר מא. G-G'. אופאלא-גלא. G-G'.
(=ארקיאל). ולקמן (ח' ג') בנוסח זה כסדרן עליון נאמר: השליש לימד אותות הארץ.
אם כן ארקיאל=המונה על ארקה (=ארץ, ארמות). וכן העתקו הלוי: ארכיאל. –
תמי' אל. לפ' צ'רלס: חמיאל (=מונה על התהום). G-O. והעתיקו הלוי:
קעריאל. – רמי' אל. אלוי: רעמאל (=מונה על הרעם). – דניא' אל. לפ' גינצברג (שם)
הוא משוכש מן ליליאל (=מונה על לילא). שנוצר במספר חנוּך המאותים (ע', למשל,
ס' חנוּך לר' ישמעאל כי הוצאה אודיבירג ג' יט. או בס' מרכבה שלמה י"א
ב'). – זכיא' אל. הלוי גורס צחיאל (בכושי: אזקאל). ולפי צ'רלס עיקרו: שקיאל.
ונכושי: ולא ישפטן, כלוי بعد אשמתם. וידוע שהפעל اسم בעברית סובל ב' המשמעות. –
ב מגפה וקצת. ביוני: במגפת קזת. –

ב
איש בעתו ולא ישברו (חק) מערקם: ראו את-הארץ והתבוננו
אל-המעשים הנעים עלייה מראeson וער-אפרון כי לא ישנה כל-
מעשה האללים בבראות: ראו את-הארץ ואת-החרף כי פלאה
כל-הארץ מים ונינים וטל וטפר נוח עלייה:
ג
התבוננו וראו את-העצים קלם ונס נראים כמו ישבו ונישרו
את-צליהם וולמי ארקעה שעיר עז אשר לא ישרו כי אם-יעמרו
(באליהם) נישנים עד-באל מקרים פחתים אנים ושלשה קרבנים:
ד
ושבטם והתבוננטם אל-ים בקיון בשמש מועל לה
ולארץ ממלה ואפס תפักษ סקה נאל מלגת כבש וארץ גם
היא מחר מלכידתך ואפס לא תקלו לדרכ אל-הארץ ועל
כפלע מלכ' חסם:
ה
התבוננו בהתקפות העצים ורק עצים ובушותם פרי ושמי
לככם אל-קלן-אלון ורעו כי הוא כתמי לעולם עשה אלה קלם:
ו
ומעשנו לפניו שנה שנה נבואה וכל-מעשו מפני יקונו ולא ישנו
כ' אם-כאלש אזה אללים כן ישלח כל: וראו איך ננים
וננורות נחר יפלו את-צ'לדים: ואפס לא נאמנטם ולא שישים
את-מצות לאדרון כי אם-פשעתם ותדררו גביה וקרבים קשים
בפיקם הטעמא על-עדלו קשיילב לא יהי שלום להם: لكن תקללו
את-זימם ושות פיקם תברתנה ושות הקורתם תרבייה בקהלות
ו
עלם ולא יהיו להם קפר: כאים הם מתנו את-שכם לקהלת
עלם קל-נדירים וכם: יקללו קל-טמקלים וכל-חוטאים יתר:
ו
ולבתרים יהי אורחה ושמחה ושלום וגם יירשו ארץ ולבם קרשעים
ח
תהי קלה: ואנו פטמן לנו לבחרים תקאה וכם יחו קלם ולא
ונטהר-עוז לא בזון ולא בשגגה כירם החקמים עזומים יהיו: ולא
ישובי לפשע ולא נאשמו קל-ים פניהם ולא מיתו בMageה וקצת
ט

ז
זולתי ארבעה עשר עז... (Charles Geponica 11²) מזכירים ייד אילנות
שהם יrokes מדריך ואניהם משרים עליהם בחורף. – חרפי. בכושי: כרמת. ואופים
שלמה זו משמשת במקומות אחרים (כגון י' י') לעונין שנה, כאן עונינה חרף ממש.
כנראה מן הפסוק הבא הפתוח בקץ. –
ח-ט פשח. זזזזאמ. – ולא יASHMO. לא יחתאו. כך ביוני G-USAS-ומאודו גן,
ונכושי: ולא ישפטן, כלוי بعد אשמתם. וידוע שהפעל اسم בעברית סובל ב' המשמעות. –
ב מגפה וקצת. ביוני: במגפת קזת. –

נשפים ברקיאל חוות ברכובים פוקיביאל מערך הבוכבים ותמיאל
אותם ברכובים ופוקיביאל תקופת הירח: והוא פאשר גועז בני הדארם
ונעכו ופעל שעטמם בשמיימה:

וְאֵן הַשְׁקוֹפִי מִכְּאָל וְאֲוֹרִיאָל וּרְפָאָל וּנְבִירָאָל מִשְׁמִים נְזָרָאָל
את-תְּכִרְם הָרָב אֲשֶׁר נִשְׁפַּך עַל-הָאָרֶץ וְכָל-הַחֲמָם כְּנַעֲשָׂה עַל-
הָאָרֶץ: וְנִרְבּוּ זֶה אֶל-זֶה בָּאָרֶץ גַּעֲדָרָת יוֹשְׁבָה צֻעָקִים וּכְלָל
גַּעֲדָקָטָם שְׁדַ-שְׁעַר כְּשָׁמִים: וְעַתָּה אֶלְיכֶם קְדוֹשָׁי כְּשָׁמִים נְבָשָׂות
גַּעֲדָאָשִׁים מִתְחַנּוֹת לְאָמֵר כִּי-ישׁו מִשְׁפָּטָנו לְקַנֵּי אַלְיוֹן: וְיָאָמַרְוּ אֶל-
דְּבָרָן הַעֲוֹלָמִיטָן אֲדֹן הָאָרוֹגִים אֶלְתִּי הָאָלָהִים פָּלָך גַּמְלָקִים קְפָא
בְּכָבוֹד בְּכָל-דָּרוֹת הַעֲוֹלָמִים וְשָׁמָך קְדוֹשָׁו וּמְהֻלָּל וּמְבָרֶך בְּכָל-
גַּעֲוָלִים: אַתָּה קְשִׁיחַתְּ בָּל וְלֹך בָּמָחָלָל וְתָלֵל גַּלְעָד וְתָתֵּות לְעֵינֶיך
כָּל מִרְאָה וְאַזְוֹדָך בָּל לְהַסְּמָרָת מִפְּנֵך: אַתָּה רְאִית אֶת אַשְׁר-
קָלְשָׂה שְׁעַזְלָא אֲשֶׁר לִמְדָר אֶת-כָּל-הַחֲמָם עַל-הָאָרֶץ וְנִגְלֵל מִסְתָּרִי עַזְלָם
אֲשֶׁר גַּעֲשָׂו כְּשָׁמִים (נְאָשֶׁר לְדָעַת) שָׁאָטוּ בְּנֵי-אָדָם: וְשָׁמְפִין אֲשֶׁר-
לוּ נִמְפַּתְּחָה אֶת-הַלְּכָמָם לְמַבְשָׁל בְּחַבְרֵינוּ אֲשֶׁר עָמוּ: וְנוֹלְכֵו יְתָהּוּ אֶל-בְּנָוֹת
גַּעֲדָרִים עַל-הָאָרֶץ וְוַקְבּוּ עַמְּהָן אֶם-הַגְּנָשִׁים וַיְתָמָאֵו וְנוֹגַלְוּ לְהָן קָלָל
כְּפָנָקָאִים: וְתָקַשְׁו יְלָדוֹ אֶת-הַגְּבָרוֹת וְתָמַלְאֵ בָּל-הָאָרֶץ דָם וְחַקָּם:
עַתָּה הַגָּה גַּפְשָׂות כְּמַתִּים קְרָאוֹת וְשְׁלָחוֹת פְּנִינִיקָן שְׁדַ-שְׁעַרִי
גַּפְשָׂמִים וְאַחֲוֹתִיקָן צָלוּ וְלֹא תָכַלְנָה לְצָאת מִפְּנֵי מַעַשֵּׂי הַחֲמָס
אֲשֶׁר גַּעֲשׂוּ עַל-הָאָרֶץ: וְאַתָּה יְדַע בְּלָדָך בְּטָרָם יְהֻנָּה וְאַתָּה
רְאִית אֶת-נְקָרִים הַכְּמָם וְתָלָאֵם וְלֹא אִמְרָת לְיוֹ ذָרָר לְעֵשָׂות לְהָם
עַל-אָלָה:

או אמר הצלoon כדור ותקרוש דבר וישלח את אוריאל אל צורלט ויאמר אליו: נדר אל-נוּן ואמרת אליו בשמי הסתירה

אמורס. – חזות הכווכבים, בְּשָׁמֶן (G⁶). – מערכת הכוכבים, בְּשָׁמֶן (G⁶). – וסהריאל, כך (א) G⁶: בְּשָׁמֶן . ובכושי נշתבש: עשרdal (ולעיל ר' ד': ארזיל). – רבבון חווילמים. בכושי: אדון המלכים, ואין לוזה כאן מקום. משום שהתאר הוא מללים. הבא לפקן. – ישכבו עמהן עט-הנשדים. כך הוא בכושי, והוא של לשון חכמים (G⁶) גמישן הלשון עט-הנשדים אל-הפעל של אחריו: יוטמא עט-הנשדים). – אורייאל. G. כך ציל (השווה ט' א'). ובכושי אַפְּרִילֵר, וקרוב לוזה G⁶: – [לך אל נח]. על פי G⁶. – G⁶ יותר מלא: תלמד את הזריק את אשר עשות [את] בן לך ושם את נפשו בחים ונמלט בעולם וממנו גיטע נטע אשר

三

12

2

2

1

1

5

三

2

۲

בכו

1

202

ט

תנור א גה-מ

עֲמָל אַרְמָל בְּטֶרְיָאֵל עֲנָגִיאֵל וְקִיאֵל סְמַכְסָפָאֵל סְפִירָאֵל טְרָאֵל
יוֹמְיָאֵל אַרְזִילֵל: אַלְהָ הֵם שְׁרוּקָם לְשָׁרוּתִים:
וַיַּקְרֹבוּ לְהָם הֵם וְכָל-דָּאָהָרִים עַמְּקָם גַּשְׂים וַיַּכְרֹבוּ לְהָם אִישׁ
אַחֲתָה וַיַּחֲלֹל לְבָא אַלְיָ�וָן וַיַּדְקְלוּ בָּהָן וַיַּלְבְּרוּן קָפָאים וּכְשָׁפִים
וַיַּוְרֹוּן לְכָרְתָה שְׁרָשִׁים וְצְמָחִים: וְהָן קָרוּ וַיַּפְלְרֹהָ גְּבוּרִים גְּדוּלִים
שְׁלַשְׁת אַלְפִי אַפְּהָ נְבָקָם: אֲשֶׁר אַכְלָוּ אֶת קָל-יִגְשָׁ בְּנֵי-הָאָדָם וּכְאָשֶׁר
לֹא כָּלְעִידָּוֹד בְּנֵי-הָאָדָם לְכַלְבָּלָם: נְבָקָבוּ הַגְּבוּרִים גְּנוּדִים וּאַכְלָוּ אֶת-
בְּנֵי-הָאָדָם: וַיַּחֲלוּ לְהַטָּא בְּעֻוָּת וּבְמִיהָ וּבְשָׁרָעָ וּבְדָנָה וּלְאַלְלָי אִישׁ
בְּשָׁר דְּרָאָה וּלְשָׁתּוֹת אַתְּ-דָמוֹ: אֵו קָאַשְׁיָה הָאָרְצָן אַתְּ-בְּנֵי-הַחֲמָס:
וְעַזְוָאָל לְפָרָ אַתְּ-בְּנֵי הָאָדָם לְצַשְׁוֹת תְּרֻבּוֹת וּמְאַלְלוֹת וּמְגַנִּים
וּשְׁרִיּוֹנֹת וַיַּדְעִים אַתְּ-מְחַצְבֹּתָה הָאָרְמָה וּמְלָאָתָה מְמַשְׁבָּפָן וּצְמִידָּים
וְאַקְדִּים וּמְפָשָׂה כְּפֻוקָּו וְלִפְפּוֹת אַתְּ-גְּבוֹתָה קְשִׁיעִים וּכְל-הָאָבָנים כְּנִקְרֹות
וְכָל-אַבְשָׁי רְקָמִים: וַתְּהִי רְשָׁעָה רְקָה וּנְשָׁוָה וְהָ וַיְתַשְּׁוּ וַיְשַׁתְּהִי
בְּכָל-דִּינְכִּים: שְׁמַחוּ לְפָרָ קְשָׁפִים וּכְרָתָה שְׁרָשִׁים אַרְמָל כְּפָר

משמעותם של המילים הבלתי מנוסחות. ברכותם של המילים הבלתי מנוסחות מושגנה על היזיקים. – עוזיאל. בכושי: אוזאל (באל-ע'ן). כדרכו. – ארמרס. לפִי G^(ח' ג') למד זה (ח' ג'). פאומאקוֹס G^(אַפְּרָאָקְוָס) להתייר כשביטם. ועל סמך זה ניסוחו הלוי: עֲרֵמְלָאָשׁ. – בטראיל, כך מנקד הלוי: פְּלִירְאִיל (בטיחת שואית). גינצברג (שם) סבור שהוא משובש מן מטריאל (=משמעותה על מטר). אויל משובש מן שְׁמִישְׁאַל (משמעותה על השם). כדרכו: אַגְּנָאָל (באל-ע'ן). – ס-מ-פְּסָפָאָל. הלוי: שְׁלִימְד אֶתְחֻזְתָּה הַשְּׁמָשׁ. והלו מרסו: שְׁמִיאָל. – שבונוס G^(ח' ג') לקמן (ח' ג') נאמר עליו: טוֹנְיָאָל. – יומיאָל. מושגנה על ס-תְּרָאָל. הלוי: סְרַחְתָּאָל=שְׁרוֹתְיָאָל. – טְרָאָל. הלוי: אַין עַקְרָוּ רְזִיאָל, מושגנה שמנוסחה היום. ובוחנו המאוחר (שם) שְׁמִיאָל שם. – אַרְזָוִיל, גְּרִיאָל, מושגנה שמנוסחה היום. ג' נוראה שעיקרו פְּרִירְאִיל (=לימד אחותות הירוח). וכן מסrho הלו. – G^(ח' ג') שריהם לעשרות הימים. כך לפִי G^(ח' ג') (עַזְוָאָל). וככושי צורת הפסוק: אלה הם נשיאי מאתים המלאכים והאתרים כלם עמהם. –

VIDBKON BHN. G^(ח' ג'): VDRCHT SHRSIM VZCHIM. LSHM KSHVOTIM
BUNGINI AHVBH SHL AISHOT. – VZCHIM. NGVNOK. BCOSHIT SMOVBL SHM ZH
AF UNIN UZIM. – GBVRIM GDOLIM. BNOSCH G^(ח' ג'): VDLNDNA LHM SLLSH MNGIM (QHVN^(ח' ג')).
BRASHTONA GBVRIM (QHVN^(ח' ג')) GDOLIM VGBVRIM HOLEVZO NFIYLIM VNGLIM NOLDO ULINYIM
(PLOU^(ח' ג')). VGDAL LEPI GDLM. CL ZH HOA DRSH UL PI HCTOB BBRA^(ח' ג'): GBVRIM
NFIYLIM VANDSHI HSM. VCBBR HSTMSH BOZH DRDSHO BUL S^(ח' ג') YOVLIM (ח' ג'). –

ועוזיאל. אויל הוא קרוב לעוזיאל שבוביירה סייז' ח' (וכפה') הוא נכתב שם להדייא עוזיאל). שם זה מצוי אף בקייזר: עוזאל (השה ביהם' של ילינק ד' קכיז': עוזאל לא חור בתשובה וудין הוא עומד בקהלולו להסתית בני אדם לדבר עבריה במניין צבעוניין של נשים... והוא עוזאל שבחרורה). שני עוגנים שמביאים הפסד לעולם לימדים עוזאל: עשיית רבי יוי ושותחת הכתשים של מותרות. – מחצבות האדמה. – שמחוני. – G^(ח' ג'). –

בצורך וגטעה בלה עצים ומלאה ברכה: וכל-צאי כתמלה גטוע
שליה גבים וכוננים אשר יטעו עליה ישבו ינו לוב וכל-גער אשיר
יגע עלייה מדה אתת אלפ תעשה ומדת זיתים אתת שירה בת
שמון פכיל: ואפקה תפדר את-הארץ מקל-למען ומכל-חטם ומכל-
חטף ומכל רשות וכל-חטפה נגעשה על-הארץ פשمير מעל פניע
הארמה: וכל-גבינו הארץ יהיו צדיקים וכל-צדוקים ימליכו ויברכו
אתותי: והארץ תפדר מקל-רשע ומכל-חטא ומכל-קנאפ ומכל-צער
ולא אשלח עוד עליה לדור דור ולעלומים:

ובכימים הכם אפקחה אוצרות כברקה אשר בפחותים לשלהם אל-דארע על-מעsha בני-האדים וצמלים: וישראל ושלום יהו יתחדו כל-ימיה-העולם וככל-דורות העולמים:

לפניהם סדרים הائل נעלם בונך ואיש מבני הארץ לא נדע
איפה נעלם והוא מה הינה לו וככל מחשיו כי עמד ערים ומפני
קיום עמד קוראים ונאנו בונך ברקתי אתך תברול כל רוחם
והנה ק袖דים קראו אליו בונך בטופר ויאמרו אליו: בונך אתה טופר
הארך לך והודעת לאריך נשטים אשר עזבו שמי מעלה אתה
המקום בקרוש לעולים ונשקרו בנשים ונישו במעלה בירח הארץ
ויהיו לכם נשים נשחת השחתין כרבה על הארץ: ולא יהי לך
שלום וסילמת מטה: ומחת שמהם בגיניהם ברצח אהוביכם יראו
ואל תהמוד בניםם יקוננו והתקללו לנאתם ונחתם ושלום לא ייה
לهم:

ונלך בנוך ויאמר אל-עוזיאל לא-זיהו לך שלום דין קשר
נ'א לא-ספרק : ולא תהייך בעינה וshallat (ר' פמי) על-התקמץ
אשר הווית ועל-בל-מעשי קרשן וכפישע וכחטא אשר קראות
לאננים : ונלך וארכר אל-בל-בלם יבר וינויראו ומתר ורעד אחותם :

שנעווריהם מוכחים על שיבתם. – עשרה בת. כך להדייא: **G:5** βάτους δέκα.

ב-ס. חנוך מתפלל בפֶּרַע ווְאָלָה וְשִׁיחָוֹת אֲלֵיכֶם לְהַחְיָה עַל כָּלִיל.

לפָנֵי הַדְּבָרִים הַאֱלֹהִים. שְׁנָמָרוּ קָודֵם לְכָן. וּכְבוֹנוֹתָו לְגֹזֶה עַל הָעִירִין
(שְׁבָרֶק י'). – נָעַלְמ. לְשׁוֹן זֶה (הַשׁוֹן לְקָמָן עַדְיָא וְהַיָּה) הַוָּא בַּעֲנָן הַפְּעָל לְקָח שְׁבָרֶק י'.

כַּד. – הַעִירִים קָרְאוּ. הַמְלָאכִים הַמְמוֹנִים בְּשָׁמִים לְהַבִּזְיא גּוֹרְהַדְן לְפָעָל שְׁלוֹאת
חַנּוּךְ לְהַדִּיעַ העֲנָנִין לְחַבְּרִיהם שְׁקָלְלָוּ. –

וְשָׁאלָת (רְחַזִּים). בְּכוֹשִׁי וְיוֹונִי: וְשָׁאלָה (קְבֻּחָתָא) סָתָם, וְחוֹסְפִּיתִי מְסֻבָּרָא. –

ראשך וגלוית לו את-הקסם הבא כי כל-הארץ תקחן ומוביל בא עלי-כל-הארץ ומתח את כל-אשר צליחו: ועתה תלמונרו להנחלת ונשאר וሩעו לקלדרות השולם: ועוד אמר לנו אל-זרקאל אל-אפר את-עוזיאל נdryו ורג'יו והשלכתו אל-החשד וחשיט פתח אל-הטפרק אשר ברודקאל ורשותו שמה: ושמחת צליו קלעים קשים ותדים וכפיוו בחשך ונשב שם עד-עולם וכפיהם את-הציו לבל-זרא-ה-אדור: וביום הדין בגדייל ישליך אל-תאוש קאש: ורפא את-הארץ אשר השלחתו הפלגים ובשרף רפואת הארץ כירנפא לא-ארץ ולא זקורי כל-בני הארץ מפני קל-הרים אשר גלי הערים: ותשחת כל-הארץ בלמַר-מעשי צוויאל ותמכת צליו את-כל-החותם: ואלה נבריאל אמר לנו צא לךראת המקרים וכמתעבים ונידי כנפה והקנתק בני כנפה ובמי הערים מתוך האגנים והזנאים ושלחחים איש ברוחאו למגן ושמידו איש את-דעתו במלתחה כי אנד זמים לא-היה לכם: וכל-לאשר ישאלו ממה אבותיכם לתקותם כי חיותם יומשכו לעולם וכי כל-איש מכם יחויה חמוץ מאות שנעה אל-תשתמע: ויאמר לנו אל-מי-קאל לך ואסרת את-שם-הו ורני אשר עמו שורתהבר או-ל-נישים וויטמאו און בטמאון: וכאשר נרצחו כל-גניםים וכאשר יראו בהשמד אהוביכם פאיסר לשביעים דור מלחמת לגבשות הארץ עד-יום דים ובלוטם עד-כלות המשפט אשר לעולמי עולם: כימים בהם יוקאו אל-תקתיות כאש אל-הצער והפאסר וקיוו קלואים בו לעולם: ואשר יברר ויישמד מכם נאסר אפס נ יתר עד-סוף כל-הדורות: והשקרת את קלירוחות הפאה ואת-בני כנפים יין אשר עשו חם לבני הארץ: ובצאת את-כל-החותם מעל פגידה הארץ וכל-מעשה רע יסוף ודו-פיש גטע באדרקה ומיישר וקינה מטבח הארץ ומיישר לברכת עולם וגיטעו בשמה: ואיזימלטו כל-הצדיקים וקיוו עד-אשר יולדו אלה בנים וכל-זמי נעריךם וشيخתם יכלו בשלום: ובזמים בהם פעד כל-הארץ

יעמד כל דורות העולמים. – לעוזאל נתבצר מקום פורענות בפני עצמו. – המדבר אשר בדוד אל. הוא המדבר של בית חדוי (ע' משנה יומא ו' ח), וכן תי לוקרא טיז כא-כיב). ייב מילין מירושלים. – סלעים. הם הסלעים הקשים והחדים שבית חדוי עד היום הזה. – נטח הצדקה. ישראל שהם זרע שנגורע מאה זה (סב' ח). – ושיבת הארץ. המתרגם הראשון טעה וכקרוא: չשְׁבַקָּם ותרגם אַלְתָּמָדְתָּם – שְׁבַתְּבִיאָתָם, ולא הרגינש

ומוסבה לשנות אש ונחל (המראה) לכהןדי: ואבאל אל-תור
לשנות האש לאקרב אל-ቤית גדרול והוא בני אבני בדליך וקירות
הቤות קיו קאיו מראפת אבני בדליך וראפתו הוויה בדליך: קחו
הויה קאיו שבייל הרכבים ותמאות וביניהם קיו ברוביד אש
ושםינם מים: האש להחת הקפה את-הקרות וטמיהם קיו כרוכיד אש
לברטים אש: ואבאל אל-הቤות הרואנו וויה חם באש וקר בקרוח
כל-פצענו חיים לא-הנה בתוכו שמר בשמי נרעד אחוי: ושר-אני
מתחסל ורעד ונפל עלה-קני וארא מראה: והנה בות שוי גדרול
מזה וכל-הפטחים קיו כתוחים לפוי והוא קני להחתיאש: וגלה
קיה בבלריך בקר ובבוד ונDEL שד לא-וירבלת לתאר لكم אתי
ברור ואת-זךלו: ורצחו הוה אש ומפעל לו ברקים ומראות
הרכבים וכפותו גמיהו אש להחת: תא-ביט וארא שם (המראה) ברובים: ומפתח
מראהו בברליך וביבו בשמש ורם שם (המראה) ברובים: ומפתח
לכטא נאנו גבורות-אש להחת שד לא-וירבלת להחת: וגבור
בגדול במרקאה בהוא: ראייתי בשתי אשר אגיר שפה קלשון
בשער וברוחתי אשר צמן בגדול מה לאנשי לדבר ולקבini בלב:
כאשר קרא וימן לאדים כמ לקבין דברי תקמה כן קרא גמאות
וימילוי להזכיר את-העירם בירחשים: אני כתבת את-בקשותם
ובמרקאי ראייתי כבה כי בקשתחם לא-הצמן لكم קל-מי עולם
וכי דין נחרץ שליקם (בקשותם) לא-הצמן لكم: ומשתה לא-
תשלו למפרום עד-עולם וקדרין בהקתר בינוים קבורה לא-קלי-מי
עולים: ולגניבין פראו בהקתר בינוים האחותים ולא יהו لكم כל-
דבר קהם בירפלו ליפוים קחוב: ובקשתחם בערךם לא-הצמן
ואף לא בערךם גם בירחבו ותמחנו ותדרבו את-קל-הדרים
בגמצאים בספר אשר כתבתי: ומרקאה גרא אלי בקה הנה
במרקאה עבים קראיין וערפל בקשין ומתקד הרכבים ותמאות
הריצוני ובהילוי וקרחות במרקאה העיפוני ויעלוני וישאוני אל-
חשמים: ואבאל שר-אשר קרבתי אל-חומה בוניה אבני בדליך
על מים-ידן. אחד מסניפי הירדן. יוספוס קירא לו הירדן הקטן (קדמ' ה' ג' א' ח')
ד'). - באביבים. או באביבין (עה' ג' א'). עיר באנטilibnon. ולשון נופל על לשון הווא:
אבלים באנבים. ובמושי נשתבש: אבן-ישראל. - ושניר. כינוי לחroman (דב' ב' ט'). שהיש
ד'. ח'). במושי: פנפר. -

י' [המראה]. כך בנוסח ג'. ובמושי קרל. -

ויבקשו מפני לכתב בקשה בערם כיומצאו סליחה ולהעלות את-
בקשותם לפניו אדני השמי: כי מעקה לא-ויקלי הם לדבר עמו
ולא לשאת את-העיניםם למרום מוקפת עונומיהם אשר עלייהם
גידנו: ואכתב את-זכרון בקשיטם ואת-התפהלה לנטושיםיהם
ומעתשיים לכל-אחד על-דבר בקשוטיהם לשליח ולא-ר (אפקים):
ואלך ונשב על מירידן בארעידן אשר מימין למערב חרמון
ואקרו את-זכרון בקשיטם עד-אשר גרכתי: והנה תלום באה
אלי ומראות גבלו עלי וארא מראות גצת ונא כל קול בגונה עלי
לדבר אל-בני מרים ולכוויהם: ובאשר בקיוצתי באתי אליהם
ונם קיו יושבים כלם גאנקים וחד אבלים באבלים אשר בין
לכון ושניר וגאנקים קפה: ואספר להם את-קל-הדראות אשר
ראיתי בשנה ואמל לדבר דברי אדק ולמהיר את-יעורי השמים:
ספר דברי נאך והזקירה לעורי העולם במצוות הכרוש
בגדול במרקאה בהוא: ראייתי בשתי אשר אגיר שפה קלשון
בשער וברוחתי אשר צמן בגדול מה לאנשי לדבר ולקבini בלב:
כאשר קרא וימן לאדים כמ לקבין דברי תקמה כן קרא גמאות
וימילוי להזכיר את-העירם בירחשים: אני כתבת את-בקשותם
ובמרקאי ראייתי כבה כי בקשתחם לא-הצמן لكم קל-מי עולם
וכי דין נחרץ שליקם (בקשותם) לא-הצמן لكم: ומשתה לא-
תשלו למפרום עד-עולם וקדרין בהקתר בינוים קבורה לא-קלי-מי
עולים: ולגניבין פראו בהקתר בינוים האחותים ולא יהו لكم כל-
דבר קהם בירפלו ליפוים קחוב: ובקשתחם בערךם לא-הצמן
ואף לא בערךם גם בירחבו ותמחנו ותדרבו את-קל-הדרים
בגמצאים בספר אשר כתבתי: ומרקאה גרא אלי בקה הנה
במרקאה עבים קראיין וערפל בקשין ומתקד הרכבים ותמאות
הריצוני ובהילוי וקרחות במרקאה העיפוני ויעלוני וישאוני אל-
חשמים: ואבאל שר-אשר קרבתי אל-חומה בוניה אבני בדליך
כל-דבר. של נתת רוח. - [-]. כך בנוסח ג'.

המקבלת קל-בזא השמט: ואבא אל-גנרט-אש וכאש תמשרבו כאים ווירמת אל-תים נגידול לצד מערב: ראיינו את-ת-גננות כנודלים ואבא אל-החש גידול ואלך אל-חקום אשר קל-בשער לא ניעש: ראיינו קרי חסך שלחיף ורקביריים שלתחים: וארא פירכל-גננות הארץ ופירתחים:

ראיתי אוצרות כל-הרותות ונרא איך הוא קשתם אמר
כל-הבריה ומוקדי הארץ: ונרא אכן פת הארץ ונרא אמר
ארבע ררותות אשר תפרשנה את הארץ ואת רקיע השמים: ונרא אמר
את-הרותות אשר תפרשנה את-כפת השמים ותפנו בין שמים
ונארץ הן עמודי השמים: ראייתי את-הרותות כסוכות את-השמים
ונכו משלבות את-תקופת השמש וכל-הכוכבים: ראייתי את-הרותות
הארץ הנשאות את-העננים ראייתי את-נתיבות המלאכים ראייתי
בקאה הארץ את-קו השמים ממעל: ונעابر דרומה ונרא מוקם
הבשר יומם ולילה ושם שבע גבעות אגניות נהקרות שלוש לצר
מורך ושלש לאדר דרום: ומן קאדים באבעוויות ק אלה אשר לצר
פורה אמת קנייה נסח ישבה ואשר לצר דרום אכן אדים: ואשר
בפוך הנעה עד-השמים קבאה אכן פוך ומראות הקסא ביה
ספיר: ואש להט ראייתי בקהל-הגבעות: ורקאי שם מוקם מעבר
ארץ כדורלה שם נקו כפים: ונרא תלם עמקה ועמוקה אשר
שימים ובתוקם ראייתי עמודי אש יורדת ושם לאין שירך לנבה
ולעמק: ומעابر תレス בהיא ראייתי מוקם אין רקיע השמים מועל
לו ולא קרע מוקדה מלמטה-ילו לא כי מים צליו ולא עות כי
אס-מוקם-שםמה ונרא הנה: ראייתי שם שבעה כוכבים בחרים
גרולים בערים: ובקורי אוטם אמר כמלך כמלך נזה הו קאה
השימים ונדארץ והוא ביות-אסורים לכוכבים ולכוכבים השמים
וכוכבים מהנתנו-ללים באש הם אשר עברו מנות י בתקלה
עליהם כי לא-האו בעטם: ויקצת עלייהם ונאסרם לעצרת אלפי
שנתן עד-העום אשר תレス מטהם:

סופה. – הררי חזק. השווה ירמי יג טז הררי נשף. –
חידצטן ישפה. כך מתכן Ch. – נקוו המים. ניא: קלו השם. – [לעשרה אלף
שנה]. כך G. ובכושי: בשנה הסטומה. אבל השוה כיא ו. –

אך גם מטרותיהם ותפקידיהם נקבעו בקשר לבריתם של האחים: על-כן נקבעו נישומים לעבר אוטן ולחולין כמה נישומים על-הארץ; ואתם מפלרטם כי יונטם בנייריהם מימי חיינו נצח ובני אל-מנת לכל-דרות הארץ: ועל-כן לא יעדתי לכם נישומים כי בכינוריהם בשמיים משגנום בשמיים: ועטפה הגבורים אשר נולדו מרים וקשר רוחות רעות יקרו עלה-ארץ ועל-הארץ יהיו משגנום: רוחות יאו מגויהם כי [מאנשיהם] נולדו ומעידין קדישן תחלתם ושרשם בראשן הראשוני ורוחות רעות יקרו: ורוחות השמיים בשמיים משגנום יהיו ורוחות הארץ אשר נולדו על-ארץ משגנום על-ארץ ניו: ורוחות נגבורים [מענים] מדכאים משחיתים מהענקלים עוזים רעות ומושג'י הרים על-ארץ ועוזים סמל הם לא יאכלו אכל [ובו אס-ירקשבו] ויאמוא ויבאו בשלון: ורוחות לנו תחנשנה עלה-בני האדים ועל-כינוריהם בירעל-כן מרים ניאו:

לכן פתרנשאנה של-כני הדרם וועל-כשימים כרעלען מלה נא�ו :
 מיימי לכהן וככהר ומוות-הגבורים קשורהות באזאנן מנוקשות
 באשרו פשתתנה בלוי משפט כן פשתתנה עדויות האקרים בדין
 הנדרול אשור-בו יכליה העוזלים הנדרול עם-העוררים ורקשעים כלם
 יכלו : ועתה הערירים אשר שלחו לבקש בערם אשר היו לבער
 בן בשמים והאמיר לרטם : אולם היעטים בשמים אכל הרוים כלם
 לא-נגלו עוד אליכם ונרכז אתקדים הורעתי לךם ואלה בקשין
 לבקם הודעטם למשים ובזרום אלה נשים ואנשיות יעשה רעות על-
 הארץ : ואמרף אליכם אין שלום לךם :

טו ט-יא. [מאנשיט], כך ^טG. ובכושי: מעלוניים. – [מענייט]. כך מגיה צ'ארלס, ובכושי עננים. ואין לו מובן. – [כפי אם ירעבו]. כך ^טG. – ירעבו ויזמאו. כלוי תמיד גולגולת הם ופובאים. –

לון, הלובו של חנוך הארץ ובשאול,

א) יונ-יט. הפלוגה הראזונה

וְעַזְבֵּן [נִיבָיאֹנוֹנִי], כר ४६. – אל-מִקּוֹם סופת השוה איוב ליז ט' מנז'הדר תבואה

ב' נאuber אל-אש שם בהו: וארא שם מעשה נורא גם שמים
מפעל גם ארץ מוקה לה לא ראייה כי אס-מקרים בהו ונורא: ושם
ראייתי שבעה כוכבי שמים קשורים וחדר מלמעלה בקרים גדרולים
ובערום באש: ואמר מה מטהכם כי נאסר ועל מה השלבו הנה:
ויאמר אוריאל אמר הפלאים הקרים אשר אתי לחותי ויאמר
תנוך לפה תשאל ולמה מחקר ותדרש: אלה הם מגדוברים
אשר עברו מצות יי' וכם אסורים פה עד-אש'er וכלו שעורת אלפי
שנה שיעברו מפרק ימי מטהכם: ומשם הילקי אל-מקרים אמר
אשר הנה נורא מזה נאera דבר נורא אש גדרלה שם בערת
ולכתת והmarker שם בקע עד-טכלית תלים והוא מלא عمוריאש
גדרולים מורדים ולא יכולתי להשקיות על-חרבו ועל-גרלו ולא
יכולתי לשער אתר-הקספו: ואמר מהנורא הפלאים הנה ומה אים
להבט אליו: ויענני אוריאל אמר הפלאים הקרים אשר אתי
ויאker אל-תנוך לפה תירא קבה ותשרד ונען מפני הפלאים הנה
ומפני מראה הצער הנה: ויאמר אלי הפלאים הנה הוא בית
אסורים למלאכים ופה יהו אסורים לעולם:

ובמ"ש הילקתי אל-מקומות אמר לנו ראיינו במשמעות כר פרדול וארד
ויפול קשיה: ואראקsha מקומות נשים ובתווכם עמק ורחב וחיק
מאור גאנלט תלך וטמך וחישך ללבitem שמה: ונין רנאלא אמר
המלאכאים הנקדושים אשר אתי ויאמר אליו הנקומות ביפים כאלה
הנקומות הפליליים כאלה למען יבואו קהם קרותות לנקשות
הנקמות נבראו מה שאלנוקשות בני הארץ נאפקני נאה: והנקומות
כאלה נצטו להזיב אוטם עדיזום דינם [עד [בא] עטם ערנו-בא]
בדין הנדרול שליכם: ראיינו אתירותות בני-הארם שפטוי וכולן

כאמ-לו: חתלוך השני.

א-כב. מקום בית האסורים למלאכיהם (=כוכבים).

ב. שמות שבעת המלכים הראשים ותפקידיהם.
 ועל שאול. כר G², G¹: Ταρτάρου. ובכושי רעד (=סוערט), ואינו. –
 על תפיקדו של אוריאל ע' פרק י"ט, וכן כיא ה' וט', כיז ב' / ליג ג' – ד'. ועל השגחתו
 בחבל פ'יך ואילך, חזון עוזרא ד' א' – רפאל. ע' י' ז' וו', כיב ג' וו', אבל לב'
 ר' הוא עוזה מל坎坷ו של גבריאל (לקמן בפיו). – רעוואל=עושה רצונו של אל. –
 ר' המאורות. כן G², G¹. בכושי: זמן המאורות. – להמלצה. בכושי: סני. זהו תפיקדו של
 מיכאל שהוא שומרם ומיליצם של ישראל (למן דניאל ע' יג וכ'א. ייב א' ואילך). –
 ועל העם. כן בכושי. ומשובט נוטח ע' נג' פ' ק' פ' ל' (=על החחו ובהו). במקומות
 לאCALL. ד. ג. – שרകאל. G², G¹: Αρχάργιος (=ישראל). – וזה תנייניהם. בכושי: אפיקסת. –
 פסוק וזה על פי G² ועיקרו בפרשא זו, כמו שנראה מן התוספת בנותחאות G²:
 שמות המלכים הראשים שבעה (אלאן). – רמיאל. ע' עליון חזון ברוך הסורי ג' ב'/

שונים זה מעה ותקנים נתקרות ונפות וכן נתקרות במרקחה נתקבר ופנירן נפים שלשה לפחות מורה ומתקנים זה עלייה ושלשה לפחות דורות זה צלעה ותיקות עמקים ערים ולבא קרב זה אלעה: ותקר השביעי בתוך אלה בגביהם נמשלו לכטא מלכה וגטם מקפים צבירבם: וביניהם עץ אשר לא-תירחותי עוד ריח קריחו ולא קדרען אפר בכם ומהו ולא כי אפרים במו ויהי ריחו טוב מקלירת וועלחו וקרחו ועטו לא ובכל לעלים ופירו נפה ופרי דומה לתמר: ואמר מרדיפה קש כה ומדתוב מראתו וועלחו נאה ופירות עדין מאר למרקחה: נגע מיכאל אמר הפלאים בקדושים והתקדים אשר אני והוא עלהם:

ויאמר אליו בנו לך זה תשאלי עלידית דשע זה ולהה משאל ותקצר לך: ואגנחו לאמר אני סנו רצוני לדעת הכל ועל הכל וברצוני לדעתו על-דשע כה: ונין לאמר קדר בקבוק תה אשר ראי תאשר ראשו בקסא אליהם הוא בסאו אשר ישב צליי נקדוש והקדול אדרון תקבוד פילד העולים ברקתו לפדר את הארץ בתקדר: ועינביהם תה לאיוכל לנעת בו קל-קדר kali רשות עדיום כדרול אמרי אשר יפרע ופרא וכבאי וכל ערד סבליתו לעולים ואו ימן לצדיים וענויים: מפרקיו יתנו חים לבחרים ואפונה אל-מקום קירוש אל-עוצר בית וזה מלך העולים ישטל: או גיאלו בשמה ויעלו בקשר וריחו בא בעצמותיהם וארוכו בימים על-ארץ באשר קו אבטיך ובימים לא-זען קדם כל-גון וטלה ותלה ונגע: ואברך את-אלני הקבוד פילד העולים אשר נ Cain באלה לאנשיים צדיים וברא באלה ואמר למת להם: נאלך משם אל-טבור הארץ ונרא קדם מביך נטע וכו' עצים גמליות קומות וצאות מתוך עירברות: ושם ראיתי כה-

בד-כה. שבעת הרים שבגוניות-מערבית וען החיים.

בד ב' בארץ. בארץ המערב. בither דיק: לציגונית-מערבית הלך. – והانبום. אולם הרים כגון סלעים של אבני יקירות היו. – שלשת ההרים כנגד השלשה הם ממשנות לכסא והחכוני הוא כען עצם הכסא. – ולא היו אחרים. כלוי מחוץ לאותם עצים בשם ג'כ לא היה כאילן זה. –

כו' ירושלים והריה וטמיה ונהליה.

סביר הארץ. ירושלים היא טבור הארץ. – עץ כרות. כונתו כרות לגוריות,

ו' כהה מגיע עד לשמים והוא קול נקיים: ואשל אל את-פרקאל הפליך אשר אני ואמר אליו למי הרום הזאת ולמי סקול המגיע ומתקאונן: ונעננו לאמר היא קרים התקאה מאת הכל אשר ברכנו כן אחיה והוא מתקאונן אליו ערד-שיטות ורעו משל פני הארץ וערעו יקדר מתוך נרע אנשים: ואשל אל של-הארץ ושל-כל-מקומות פרין מהious נברלו האחד מנידשנו: ונעננו ויאמר אליו שלשה אלה גחשוי למן תברלנה נפשות המתים ולהקריד נפשות נגידים אשר בו מטען מים מAIRים להן: וכן נצחsha לרשעים במתום ובהקברם הארץ ודין לא-נצחsha בכם בתיחים: פה תברלנה נפשותיהם בענוי תברול הנה ערים כרין כרול וטמואה וענוי לאלה אשר יקללו שר-עלם גומול לנפשותיהם מה ונקרים לטולם: וילכדריד את-הנפשות המתקאונן אשר ראו את-השלמן קשיגרני בימי הנטאים: כן נצחsha לנפשות האנשים אשר לא כי אדים כי אם אשר כי חומאים גמורים ואל-טושים ממוקם התמבררו אבל נפשותיהם לא-תבררנה ביום הדין ולא תוכמלה מזה: אז ברקתי לארון הקבור ואמר ברוך אלני אל-גינען-איך כמושל עד-עלם:

כג' מעה הלקתי אל-מקומות אחר מערקה לקצות הארץ: וארא אש בערת תזרמת בליד-הפטנות ולא עקרה במרוצחת יומם זלילה כי אם ג-ד פמיד ותרוץ: ואשל לאמר מהוע לא פנום: ונעננו רועיאל אמר המלאכים נקדושים אשר אני ויאמר אליו מרוצחת האש הזאת אשר ראית היה אש המערק הלקתי אפרי כל-מאות הפטנים:

כד' מעה הלקתי אל-מקומות אחר הקבוד זל-טבור הארץ ונרא שבעה קרים נתקרים וקלם יומם זלילה: ואלך לעברו נארא שבעה קרים נתקרים וקלם

הה מגיע עד לשמים והוא מתקאונן. ואשל את-פרקאל המלאך אשר היה אני ואמר אליו הרוח הזאת המתאוננת למי היא למי הקול המגיע ומתקאונן עד-השם. – על זה. גג': המקומות החלולים כלם. – לאדון הכבוד. השווה התאר מל' הכבוד בתה' כי. –

ה' כג'. האש המערבית הדולקת אחרי מאורות השמים. הדולקת. נראה שכך היה מקור העברי. בנוסח גג' ניתנה המשמעות הנכונה כאן: אונא-אמא=הרוודת. אבל בכושי נמסר בלשון שריפה. ואפשר להסביר מכאן שלפני החושי היה תרגום יווני אחר. –

ב ג ל ב ג ל ב ג ה ו ל ב ג ד ל ב

קדוש ומתה לדור לדור מורה מים ונגמר לדור דרום: נארא לדור
מורה בר אדר גבורה וביעדים ניא עמק ולא רחוב נסרכו מים
נוןולים לאבר הדר: ולמערב משם בר אחר שפל מיה ולא גבורה
וניא מטבחיו בערים וגוא אחר עמק ויבש לדור שלשת הקומות:
וכל-תנאים עמקים ולא-דרתגים מפלע קשה וצאים אינם נטועים
על-דקלים ומתקתי על-דקלים ומתקתי על-תנאים תמה בינו: נאר:
ונאמר לפה הארץ מבנכת בזאת כמלואה כליה עצים ונגיא
המקלן הנה בפוך: ונען אורייל אמר כמלכים נקדושים אשר
אתו ונאמר הגוא נמקלן הנה הוא לאקלים לעלם פה נאקסטו
יתר קל-המכביםains בשפטיהם דבר-קלע גדר יי' ועל-קבודו ירברוי
קשות פה נאקסטו נחרו ופה מקום דינם: באמרית כימים יהנה לעם
מחוה דיזאנק בפני בצדיקים לטולם קל-הימים הלאם יברכו
בברחים לאדרון הקבור מלך קעולם: ביום דינם יברכו על-
ברחים אשר קלק להם: אורברקטי לאדרון הקבור נאברה אליו
ונאמר גדרלו ביאה:

כט ב עצי-דרית. כך מגיה Ch במקומם δένδρα σφίντερος (=עצי דין) שבכושי ונוסח G⁶. – המלאים. כך בכושי (=סונבאלג). אבל G⁶: פונטונטא =הנותנים. ונכוון. – שקד. כך G⁶. –

כח ב זורעים. כוונתו לפרי העצים. –

כח ג כח-לגן. המשך היילכו לצד מורת.

כו ב הギיא. היווני מסר דרך טראאנטקריפציה ומלה יוונית אחת: ογια. – כו גן. חממישו של הגיא המקורי.

מאותו גeneralי חלק בימי הימים: שלשה משלים היו לי ואלהם
ואביהם לשכני הארץ:

כפֶל קראון כאשֵר תופַע עדת צדיקים ומחותאים
בהתאים והיו נדונים ונדרשו מעל פִי הארץ: וכאשֵר יופַע תצדיק
לעיני הצדיקים אשר משיקם התבקרים תלויים באדון קרותות
ואורה תופַע לצדיקים ולבחורים כיושבים על הארץ ואיפה משכן
החותאים ואיפה מקום מנוחה לאשֵר בקשו באדון קרותות נום
היה להם שלא נבראו: כאשר ילו מסתרי הצדיקים ומושלי
ידונו וקרושים יפרדו מלפני הצדיקים ותבחרים: ומזו מושלי
הארץ לא עוד יהיו תקופים ורים ולא יכלו לראות את-פני
הקדושים הצדיקים ובחורים: ואברדו נמלטים ותתקופים ונתנו
בידי הצדיקים ותקדושים: ומגיאו איש לא עוד יבקש-תפרק להם
מאדון קרותות כי עז ניימם בא:

ויהי בנים נם ונדרי הבנים לבחורים ומקודושים מஹמי^ו
השים וורעם ותאתר עסבני הארץ: ובנים נם קבל סנו^ו
ספריו קנא נעם וספריו רעו וטרור ורומים לאירחו להם אמר
אדון קרותות: ובנים נם נשלתני שערה מזדארץ ותגידי
בקאה שם: ושם ראייתם קולו נשלתני שערה מזדארץ ותגידי
מנות הצדיקים: שם ראו עני את-משגנונם ומלאכי קדשו
ומלומות מנוקתם עשרה קדושים ונס בקשו וצאו וחתפללו בעד
בניך-אדם וארכיה קומה שפטת לגליהם כמים ורומים כטל עלי-
ארץ כן יהיה בתוכם לעולמי עולם: ובפקום זה הוא ראו עני
את-בחיר נארקה והאמינה ואדק יהה בזמי הצדיקים ובחורים
יהיו לפניו בלי מסקר לעולמי עולם: וארא את-משגנו מטה
פנפי אדון קרותות וכל-צדיקים ובחורים לפניו נairo במאורות
אש ופדים מלא ברקה ושפטותיהם משבחות שם אדון קרותות
ואדק לא-יעבר מלפניו וישראל לא-יעבר מלפניו ערד-עלם: שם

לח-מד. חפסל הראשו.
לה. משפט הרשעים לעתיד לבוא.
לט. משכן הצדיקים והבחיר ושבתי המבורך.
כתוב זה מסיים הענין שבפרק ל'ח. –

ה לה ב לט ב

לך בגד קrho שלג טל ומפר: ומתח שער אחר תשנה לטובה
אכל בנטבן דרך שני כשרים האמורים (נטבן) בלה ובקע על-
הארץ וכן נשבות בלה:
וmeshם הילתי לפאת מערב אל-קצות הארץ וארא שם שלשה
שערי שמיים בטוחים פאשר ראייתם במורה הוא למפרק לשעריהם
והוא למפרק למואים:

לו וmeshם הילתי דרומה אל-קצות הארץ וארא שם שלשה
שערים בטוחים בשמיים וmeshםiba קדים טל גשם ורום:(meshם
הילתי מזרחה לקצות השמיים וארא שם שלשה שערי מזרח
בשמיים בטוחים ושערים קטעים על-ם: דרך קל-אדר מינשערים
הקטנים כאלה נערבו בקובי השמי וראו במלחם מערכה בדרך
אשר הם מראים: ומדי ראייתם אותם ברכתי את-אדון תקבוד
ומברך כייתי את-אדון התקבוד אשר שפה נפלאות גמלות ונערחות
לקראות גל משחו למלאקו ולנששות קדום למגן לשחו
מעשו וקל-בריוותיו פראינה למ משחו לשחו משחה גדי קדרול
וברכחו ערד-עלם:

לו כמראה שני אשר דאה מראה החקמה אשר דאה בנדן קד
בר בונמקלאל בזקון בזאנוש בדורשת בראם: וזה ראשית
דבורי החקמה אשר נשאתי קולי לדבר ולתגיד לוישבי הארץ
שמעו ראשונים וראו אפרונים את-דבורי החקש אשר ארבך לפני
אדון קרותות: טוב לתגירים לראשונים ולא נחשך ראשית החקמה
בגד-מן-האפרונים: ערד-עלם לא נתגה מעולם מלפני אדון קרותות
בחקמה זו אשר קבלתי בהתחמץ ברכzon אדון קרותות אשר

לו-לה. הילכו לצד צפון.

לו. הילכו לצד דרום.

קדים. איזב (כך מתורגם בcosa קדים בשמות י יג, תהלי עיח ציון, איוב ליח כיז). –

חולק ב': ספר החכמה (לו-עא).

לו. פתיחה בספר החכמה הכלול שלשה משהים.

המראת השג. אין לשון זה אלא רשיימה התחלת בעין שער שעשה בעל
הספר לחולק זה על סמך מה שנאמר ל"ט ד'. ומכאן שחולק א' של הספר הוא לו
המראת הראשו אשר הראוו וספרו לו המלאכים (א' ב'). –

ואחרי אשר רأיתי את-המפעני לכשימים ואיך מחלק הממלכה
ב' ואיתך מששי הדרם ישקל במאגנים: רأיתי שם את-מפענות
הבהירים ומפענות נקרושים וענין ראו שם את-כל-החותאים
ג' מהנושים ממשם הבופרים בשם אדרון הרותות ונגספבים ממשם אין
להם תקומה מפני הנמל היוצא מאת אדרון הרותות: ושם ראו
ענין מסתורי נברך והרעם וסתורי הרותות איך יתלווה לנשב על-
הארץ ומסתורי השבטים והפל ולשם רأיתי הפקום אשר-יאו מפענו
הפקום אשר מנגן ישבע שפר הארץ: ושם רأיתי סדרים שנויים
הארץ מתחם יתלווה מדר כבד והרותות מדר כבד והרותות מדר כבד
ה' ושבטים ואת-הקב הפטם ממשם עלה-הארץ מראשת הארץ: וארא
סורי נשמש ובירם אשר ממשם גאו ופעה ישבו ומבואם גהדר
ואריך האחד נבוכ מעל בשני ומתקדם הקבוע ואיך לא ישבו את-
ו' מתקדם ולא יסיפו על-המקדים ולא יגרעו ממשו וכם שומרים
אמויהם זה להה שבועה אשר התקשרו בה זה להה: וברשותה
ו' נאה נשמש ופעה את-דרכו קמאות אדרון הרותות יגדלromo
לעלמי עולם: ואחרי ארכעה פלים שוגם מאשר אין שנה להם נאלמר
ויה אמצעים את-מפל ורומי בפקום ההוא ביום ובלילה
ז' כים מול השמי לשמי אדרון הרותות וט מזדים ומשבחים ולא ינוחו
כ' כי תוקטם היא מנוקטם: ונשמש מרבה תקופתו לברכה או
לקלה ומרוצת דרכן כנרת היא אוור לא-דידים וחסר לחותאים
ט' בשם יי' אשר הקדיל בין אוור ובין בחשך נימלך בין רוחות
הארם וויה נזוק את-רותות נאדיקים בשם אריק: וכל-מלך לא
ישער וכל-כם לא-יוכל לטער כי יפקוד דין לכם והוא גדרן את-
ו' כלם בפיו:
וב' נתקמה לא-מaza לה מקום לשנה ויגונלה מקום בשימים:
ו' נתקמה יaza לשון בין בין-הארם ולא maza לה משון ותשב
לה נתקמה אל-מקומה ותשב בין המלאכים: ונתקם יaza מתריו
ואחר לא-חשוב עליהם מזא ויישבן עמהם גאנטקה וגטול
בארץ אתיחה:

מ. חלוקת הממלכה וסודות אסטרוגניים.

מ. משכנות החכמה והחמס.

חומרתי לשון ורומי אוניה את-המפען כהוא שם קיה חלכו מגדים
ב' כיבון קים עלי מלפני אדרון הרותות: בימים הנס שבחתי וצלמי^ו
את-שם אדרון הרותות בברכות ושבחים כי יעדני לברכה ולבוד
ג' ברכון אדרון הרותות: רבות הביטו עני אל-המקום כהוא נאברכו^ו
ו אשכחו לאמר ברוך הוא וברוך יהי מראשת ונגידולם: ולפניהם
אין תכלת הוא גרע עד-לא נבראה מבל את אשר היה לה עולם
ה' ודרור לדור: אשר אין שנה לפניהם כם עקרו לפניהם כבוד
ויקרכך ושבחו וALK לאמר קדוש קדוש קדוש אדרון הרותות
ו' קל-הארץ ומלא רוחות: ושם ראו עני את-כל-אשר אין שנה
לפניהם כם שעמדו לפניהם וכברנו ואמרו ברוך אפה וברוך שם ג'
ו' לעולמי עולם: ואני שנו ערך אשר לא-יבליך לביביט טוד:
ו' ואחריון רأיתי אלפיים ורבו רקבות חמוץ לאין מפרק
ו' וشبון הימר לפניהם אדרון הרותות: ועל-ארבעת שברי אדרון
הרותות רأיתי ארכעה פלים שוגם מאשר אין שנה להם נאלמר
ו' את-শמויהם כי נאליך הילך את-הוינני את-שם-מויהם
ו' והראני את-כל-הנטרות: ואשמע קול ארבעת הנקום הרים
ו' משבחים לפניהם אדרון בקבוד: נאכל קראשון ברכ אדרון הרותות
ו' לעולם ולעלם: נאכל בשני שמשתי מברך את-הבקיר ואת-הבקיר
ו' הצלילים באדרון הרותות: ומ יכול השלישי שמשתי מברך מתקפלל
ו' על-כל-יושבו הארץ ומתחנן בשם אדרון הרותות: ואשמע את-תקול
ו' קרייש נmgrash את-המשטחים וועאר בעדרם לבוא לפניהם אדרון
ו' הרותות להאשים את-יושבו הארץ: ואחריון שאלי את-מלך
ו' השלום הילך את-אשר הראני את-כל-הנטרות מירחים ארבעת
ו' הנקום אשר רأיתי ואשר דבריהם שמשתי וקצתתי: ויאמר אליו
ו' הראשון הוא מיכאל הרים ואנרכאפיקים ובשוי כמעה על-כל-
ו' מפללה ופשע בניראדים הוא רפאל וכשלישי כמעה על-כל-
ו' גבורה הוא נבריאול וקריביש נמינה על-תת-שיקה והתותלת לנחל
ו' פירעוץ קנואל שם: אלה כם ארבעת מלכי אדרון הרותות
ו' ואربعת נkolot אשר שמשתי בימים כהם:

מ. ארבעת מלכי הפנים.

ואתו תשלן אדרקה והוא מילא את-כל-ਆוצרות הקתרים כי אדרון
ברוחות בחר בו ולחלקו יתרון לפני אדרון ברוחות באדרקה לעולם:
ו Kundhādṛam כה אשר בראית יסיר את-המְלָכִים ואת-המְקִיפִים
ממוֹשְׁבּוֹתֵיכֶם ואת-בְּעַלְיַהֲבָח מכהוֹתֵיכֶם וופח מוקרות המקרים
ושבר שני בחוטאים: והוא יוריך מכהוֹתֵיכֶם וממְלָכִים אֶת-
המְלָכִים אֲשֶׁר לא ירוממו וישבחו אותו ולא יורו מאיין נתנה לכם
המקלה: והוא נפיל פני כהוֹתֵיכֶם ומלא אוותם בשחת וחשך ידי
משקנכם ורפה תהיה משקבכם ולא ימוש لكم ממשקבכם יגע כי שם
אדון ברוחות לא-על: ובם כהוֹתֵיכֶם את-פּוֹכִי השלמים נירימו
ונריכם גדר צליון ונרכיו על-הארץ נשבו צלך ובל-מעשים
ויכויו רשותם וטילים בקשרם ואומנותם באלהים אשר עשו נרכם
ובשם אדרון ברוחות כמחשוו: ובם רוקפים את-קפי קנסיקיו ואדרון
ברבקים בשם אלטי ברוחות:
ובנימים בהם פועל תפלה נאדיקים ודם נאדיקים מלהארץ
לפני אדרון ברוחות: בנים הכם נקדושים כי ישבים בשמים מועל
וטאדרו בקהל אחד וגתחנו והתפללו ושבחו וחוֹדו וברכו את-
שם אדרון ברוחות על-דעת נאדיקים אשר ישפיך ותפלת נאדיקים
לא-תתניתה לרייך לפני אדרון ברוחות וממשקם יזכה כי לא לעלם
יסבלו: בנימים בהם ראיינו את-ראש-הנינים והוא ישב על-כפא
כבודו וספרי כתמי נפתחים לפניו ובל-צבאותיו אשר בפעמים
מועל ומקביב לו עדרים עלייו: ולבות נקדושים מלאים שמחה
כי פקסר נאדיקים קרב ותפלת נאדיקים נשמה ורמי נאדיקים
ונדרשו לפני אדרון ברוחות:

ובמקום היהוא ראיינו את-מען נאדרקה אשר לא-ידל ומסביב
לו כרבה מעינות חכמה וכל-צמאים ישתו מהם ומלאו חכמה
ומשכנם עם-נאדיקים וכקדושים וכבקחים: ובשעה היהיא אשר
בונדְהָדָר וקראה בשם אל-פני אדרון ברוחות ושם ראש נינים:

מן. תפלה נזיריים ושמחות לדרישת דמייהם.

קרב. אל ציו.

מן. מקור הזרק — כן האדם עמוד הזרק — משפט במלכים ותקיטים.
ראש הימים. בכושי: ראש הימים (אולי ב') נסחאות). מתוך פ'ב-ג'
נראה שבן האדם = ראש הימים. —

ד

ה

ו

ז

ט

מו

ב

ג

ד

ה

ו

ז

ט

ב

ג

ט

ועד ראיינו בקרים ובוכבי השלמים נארא איך יקרה לךם
בשימותם ובם נשפטים לי: וארא איך ישקלו במאונייך למדת
אוּרָם ורַמְבָּשְׁתִּים ווּם הַזְּבִיעָם ואיך מהפקתם תוכיא ברא
ומהפקתם דיא למספר המלכים ובם שומרים אומנותם זה ליה:
ואשלאל את-המלך לא בהולך אמי אשר קראני את-הנסתרות מהר
אליה: וואמר אלי אדרון ברוחות קראני את-המשלים אלה כם שמות
בקדרושים יושבי הארץ ומאמינים בשם אדרון ברוחות לעולמי
עלקים:

ועוד ראיינו בקרים איך מנדפוקבים יקומו וכיו לבקרים
ולא יוקלו להנטר מדרומות:

ובמפל השני כהה של-הכופרים בשם משלן נקדושים ואדרון
ברוחות: ואל-הشمנים לא נשלו ואל-הארץ לא יבוא זה נורל
בחוטאים הכהרים בשם אדרון ברוחות ושלן נשמרו ליום אחר
ומצויה: ביום ההוא ישב בחורי על-כפא הקבור ובחר אתי-
פשיהם ומקומות מנוחתם יהיו לא-זון-מסקר ונשומיהם בקרים
פתוקנה למראה בתייר וכלהרים בשם קבורי: ביום ההוא אשבען
את-ביהורי בתוכם ותקלפת את-הشمנים ועתים ברכבת-נצח נאור:
ונקהלתי את-הארץ ושבתייה ברכה ושכנתה את-ביהורי עליך
והחוטאים וושי הרע לא ירכו עליך: והשנחת אל-צדיק
והשכנתים שלום ושכנותים לפני ולחותאים משפט שורע עמרי
לכשדים מעל פני הארץ:

ונרא שם את אשר היהוא ראש-הנינים וראשו עצמר לנו ואתו
אמר והוא פניו ב谋ראה ארים ופניו מלאים חן קאמדר המלכים
נקדרושים: ואשלאל את-המלך להלך אמי ומראי את-כל-
נכדרות על-בונדְהָדָר כהיא מידהו ומאיין הוא ומידען כלך עמר
ראש-הנינים: ונען וואמר אלי הוא בונדְהָדָר אשר לו נאדרקה

מג-מד. שוב מסתורי האסטרונומיה.

מה-מן המפל השני

מה. נורלט של הכהרים — השמים החדשים והארץ החדשה.

ובחר. לשון בחינה הוא (ולא כמו שתרגם היווני, וממנו הכושי, בלשון בחירה ממש). —

מן. ראש הימים ובניהארם.

ראש-הימים. השווה מין ג' מיח ב'-ג'. —

וכבאים קהם פשיב נס הארץ את-פְּקָדָתָה ושהל פְּשִׁיבָתָה
היא את אשר קבלה ואבדון ישב את-חוֹבוֹ: וקמר את-ה-אדריכים
ואת-ה-קרושם מתוקם כי קרב היום בו גַּשְׁעֵי: ונהBOR ישב
בימים קהם עלי-בָּקָאִי ופיו שפיק כל-מְסֻתָּרִי חַמָּה וצָהָה כי אָדוֹן
הרותות גַּמְדָּלוֹ וְאֶלְהָוֹ וְאֶפְאָרוֹהוֹ: ובימים קהם ורכרו הרים קאיים
ונגבאות לבני צאן שבטי חַלְבָּן וְדָלָן וְכָלָם קמאלאים והיו בשמיים
ונאייר עגילים ישבנו שליך ולתקהרים יהיו מהלכים אליך:
(אטורי) בימים קהם בפקום אשר בו ראייתו את-כל-החותנות
הגפות כביה הפליטי בפקחה וביאוינו לצד פערוב: ראו שם ציינו
את-ה-לִסְטָרִי בשמי אשר יהיו כרברול ומריחחת וכרכפת
ונרין-כב וכרכפת מזקפת ומריערת: ואשל את-ה-מלאר
טהלך אתי לאמר מהיכם ברקרים אשר ראייתו א-ט-מְלָאָר
אל-קדרים קאה אשר ראיית קלים ישרתו את-ט-מְשָׁלָת פשיות
לבצבור יהיה מושל ומוקף על-הארץ: ומלאך הפלומים ענה
ויאמר אל-פה מעת ונגלו-ך כל-ה-גפות דעלתרות לא-דוֹן
הרותות: והרים קאה אשר ראו צינוק מר-ה-גְּנוּל ומר-ה-חחת
מר-ה-כָּפָף ומר-ה-כָּבָב ומר-ה-מְפָתָת מזקפת ומר-ה-עופרת כל-אה
יהיו בקני נkehיר קדונג בפניראש ובימים המנירים במורד מעלה
הרים קהם ואיזיאוים יהיו בקני רגלי: והיה בימים קהם לא
צשו לא בזבוב ולא בקוף ולא יוכלו להקלט: ולא יהיה ברול
למלחתה ולא ילבש איש שרין ובריל לא יוועל ולא יתשב
ועונרת לא ווי מפח בה: וכל-אה וקדרו מעל פני האקה
כהו-ט-ה-ק-ה-ר לפנ' א-דוֹן ה-רוֹתֹות:
שם ראו ציני גמל ר-תְּבָ ו-פְּוֹתְּיו ש-מְקָים ו-כָּלְתְּ-יְוֹשְׁבִים ע-ל
לא-דוֹן ו-ע-ל-ה-נִים ו-ע-ל-א-י-ה-נִים י-ב-י-או א-לְיָו מ-פ-נ-וֹת ו-א-ש-כ-ר-ים ו-מ-ה-וֹת
נא. מתחם המחים והפרdot הגדיקים מן הרשעים.

nb. שבעה הרימוחב והבחיר.

מתכת מזקפת. מתוך פ"ח אפשר לחשב שכונתו לבדיל, או אם מתוך ס"ה
ז-ח' נראה שמתכת מזקפת לחוד ובديل לחוד. —

nb. עמק המשפט (=עמק יהושפט) — מלאכי הפרענות — עדות הבהיר.

ובptrם ה-ש-מ-ש ו-ה-א-וֹתֹת י-כ-ר-או בptrם ב-ק-בִּי ב-ש-מ-ים י-ע-ש-וֹ נ-ק-ר-א
ש-מוֹ ל-פ-נִי א-דוֹן ה-רוֹתֹות: ה-וֹ וְה-נִהְיָה מ-טָה ל-צ-ד-יק-ים ל-ת-ה-ק-ד-בָּו
ל-ע-מְד וְלֹא ל-ג-פְּלָ וְא-וֹר ל-נוֹיָם י-ק-הָ וְת-ק-וֹה ל-ג-ש-בְּר-י-לְבָב: כ-ל-י-וֹשְׁבָי
א-דוֹן ל-פ-נִי וְפ-לָו וְה-ש-מ-חוֹ וְש-בָּחוֹ וְב-ר-כ-וֹ וְז-פ-ר-וֹ ל-א-דוֹן ה-רוֹתֹות:
ו-לְבָנִי ג-בְּמָר וְג-סְפָר ל-פ-נִי בptrם ת-בְּרָא מ-בָּל וְע-דְּרָה-עַלְמָם: וְת-כ-מ-תָּ
א-דוֹן ה-רוֹתֹות ג-לְמָה א-ת-ז-וֹ ל-ק-ד-וֹשִׁים וְל-א-ד-יק-ים כ-י י-ש-מָר א-ת-ח-לְקָם
ב-ע-ן ל-ג-א-וֹ וְו-מ-א-סָו ב-ע-לְמָם כ-ר-שָׁה כ-הָ וְי-ש-ג-א-וֹ א-ת-כ-לְ-מ-ש-י וְד-ר-כ-י
ב-ש-ם א-דוֹן ה-רוֹתֹות ב-ש-מָוֹ וְש-עָו וְב-ק-ח-צָו י-ח-יו: ב-נ-ים ק-ה-ם מ-ל-כ-י
ה-א-ר-י וְב-ת-ק-ים מ-ז-ש-לִי ה-א-ר-ץ וְפ-לָו ב-ג-נ-ים ב-ע-ד מ-ע-שִׁי י-ד-ר-כ-ם כ-י
ב-י-וֹם פ-ת-חָרָם וְא-ר-תָּם ל-א-י-צ-לִי א-ת-ג-נ-שָׂמָם: וְמ-ס-ר-תִּים ב-נ-יד-ב-ח-רִי
פ-ק-ש ב-א-ש וְב-ע-רָיו ל-פ-נִי ב-ק-רוֹשִׁים כ-ע-פ-רָת ב-מ-ים י-א-ל-וֹ ל-פ-נִי
ה-א-ד-יק-ים וְש-א-ר-תָּה ל-א-ת-מ-א ל-ק-ם: וְב-י-וֹם א-ר-תָּם פ-תִּי מ-נוֹתָה צ-לָ
ה-א-ר-ץ וְל-ג-נ-ים וְפ-לָו וְלָא י-ק-וֹמָו ע-ד וְא-ז-מ-וֹקִים ב-ג-נ-ים ל-ב-ק-מ-ם
ב-א-דוֹן ה-רוֹתֹות וְב-מ-ש-יוֹ ש-ק-רוֹ י-ה-יו ש-ם א-דוֹן ה-רוֹתֹות ק-ב-רָה:
מ-ט כ-י ח-ק-מ-ה נ-ש-פ-ה-ה כ-מ-ים וְכ-ב-דָּרָל ל-א-ת-ד-לְלָל ל-פ-נִי ע-ד-ע-לְמָם:
כ-ב י-א-דוֹר-ה-וֹ ב-כ-ל-מ-ק-תָּרִי כ-א-דָּק וְב-ר-ש-קָה כ-א-לְ-ס-בָּר וְלֹא מ-ע-מָר
כ-ט כ-ק-ח-ר י-ע-מָד ל-פ-נִי א-דוֹן ה-רוֹתֹות וְב-ב-וֹדָו ל-ע-ל-מִי ע-ל-מִים
ג-וֹ וְב-וֹר-תָּה ל-דוֹר-דוֹר: וּב-וֹ מ-ש-בָּן ר-וֹת ה-ק-מ-ה וְק-רוֹם א-ש-ר ת-פ-ן ב-י-הָ
ד-ר וְר-וֹת ד-ש-ת וְג-ב-וֹרָה וְר-וֹת ג-א-ס-פִּים ב-א-דָּק: וְה-וֹ י-ד-ין א-ת-ה-ג-מ-פ-ר-תָּה
ו-א-יש ל-א-יוּכָל ל-דוֹבָר ש-קָר ל-פ-נִי כ-י ה-וֹ נ-ה-ר-ח-ר י-ל-פ-נִי א-ר-וֹן
ה-רוֹתֹות א-ש-ר ר-צ-ה ב-וֹ:
ו-בָּ וְב-י-וֹמִים ק-ה-ם ת-הָיָה ש-קָה ל-ק-רוֹשִׁים וְל-ב-ח-ר-יִם וְא-וֹר ג-נ-ים
ע-ל-ק-ם ג-הָ וְמ-פ-א-ר-תָּה וְכ-ב-דָּרָל י-ש-ב-וֹ א-ל-ה-ק-דוֹשִׁים: ב-י-וֹם א-ר-ה א-ש-ר
ב-וֹ י-וֹאָה ה-ר-עָל-ה-ח-וֹטָא-ים מ-ת-וֹרָה-א-זָר וְב-א-ד-יק-ים י-נ-צ-הָיָה ק-ש-ם
א-דוֹן ה-רוֹתֹות וְה-וֹ י-וֹכִים ל-א-ת-רָם כ-י י-ש-ב-וֹ וְי-ש-ב-וֹ מ-ע-שִׁי י-ד-ר-כ-ם:
ב-בָּדָר ל-א-י-הָיָה ל-ק-ם מ-א-ת ש-ם א-דוֹן ה-רוֹתֹות א-ר ב-ש-מָוֹ י-ע-ש-עָו נ-א-דוֹן
ה-רוֹתֹות וְר-ק-מָם כ-י ר-בִּים ר-מ-פָּקָדָו: וְה-וֹ א-ז-ד-יק נ-מ-ב-ד-ינו וְב-ק-נִי
ב-בָּדָר ל-א-י-ש-מָרָו ה-פ-ש-עָו וְא-ש-ר ל-א י-ש-ב-וֹ י-א-ב-דוֹ ל-פ-נִי ב-ד-רָן:
ה- וְמ-ע-תָּה ל-א א-ר-תָּמָם א-מָר א-דוֹן ה-רוֹתֹות:

ט. כ-ה-וֹ וְה-כ-מ-תָּה ש-ל ה-כ-ה-ה.

ט. ע-ל מ-פ-א-ר-תָּה וְג-נ-ה-וֹנָם ש-ל ה-ז-ד-יק-ים — מ-ש-וֹתָה ה-ר-ש-ע-ים.

מִקְדָּם לֹא וְשָׁם יָשַׁבְנוּ תְּבִחְדִּים וְמִצְדִּיקִים אֲשֶׁר מֵשָׁם לְקַח אֲבִי
הָאָרֶן הַשְׁבִּיעִי לְאָרֶן הָאָרֶן הָרָאשִׁון אֲשֶׁר בָּרָא אֱדוֹן קָרוּחוֹת:
וְאַבְקַשׁ מִאֵת כְּפָלָאךְ הַאֲמָר לְקָרְאוֹתִינוּ אֶת־בְּמִתְגִּינִים קָהָם אַיְךְ
גְּנַךְדִּי בַּיּוֹם אַחֲרֵי וְהַשְׁלִיכֵנוּ כַּאֲתָר אֶל־תְּהֻמוֹת־נִים וּמְשִׁנִּי אֶל־אָרֶן
וְנַפְשָׁת כְּפָרְכָּר: וְיֹאמֶר אַלְיָ אַתְּ אֲפָהָ בְּנֵאָרֶן בְּקַשְׁתָּ לְרַעַת אֶת
אֲשֶׁר נִסְפַּר: וּמְפָלָאךְ הַאֲמָר בְּהַולְךְ אֶת־מְרָאנוּ אֶת־תְּגִיסְרוֹת הַגִּידְרָה
לְיַיִל מִקְרָאשִׁון וְשְׂדֵ-הַאֲמָרִון בְּשָׁמִים מִמְּעָל וּבְעַמְקָה הָאָרֶץ מִתְחַת
וּבְקָצְיוֹ הַשָּׁמִים וּבְמִזְרָחוֹת הַשָּׁמִים: וְאַזְרָחוֹת קָרוּחוֹת כְּלַא־אַחֲרֵי לְפִי לְמִתְרָם
קָרוּחוֹת וְאַיְךְ יָשְׁקָלוּ וְאַיְךְ יָשְׁבָּבוּ כְּרֹוחֹת כְּלַא־אַחֲרֵי לְפִי לְמִתְרָם
וְלִמְאֹרוֹת גִּנְרָם וְלִפְיִי כְּפָלָם כְּמִשְׁפָּטוֹ וְתְּלִקְתָּה כְּכֹוכְבִּים לְשָׁמוֹתֵיכֶם
וְאַיְךְ קְלַלְתְּפָלְקוֹת גְּנַלְקוֹת: וְהַדְּקָמִים לְפִי רִידְקָמִים וּכְלַיְתְּפָלְקוֹת
שָׁגַעַשׂוּ בּוּין כְּבָרְקִים לְבָרָק וְאַגְּזָם יָמְבָר לְהַשְּׁמָעָה: כִּי לְרַקְמִים יְשִׁירָ
שָׁם מִקְומֹת מִנְוָה לְמִפְוֹתָה בְּמִפְנֵן קוֹלָם וּבְרַעַם וּבְגַדְקָקָא אַיְם
גַּתְלָקָם וּגַּטְלָאַחֲרֵי מַקְמָם וְשָׁגַעַם יְלַכְּבוּ נְהַרְיוֹ דְּרַךְ קָרוּמוֹ וְלֹא
וְפְרָדוֹ: כִּי כָּאַשְׁר יָבָרָק נְגַדְקָה יְמִן כְּרָעָם אֶת־קוֹלָוּ וּבְרוּחוֹ בְּעַטָּו
יְנִוּת וּבְרַדְבָּרָר יְמַלְקָה בְּיִנְיָם כִּי אַזְרָעָם הָוָא בְּחַולְוָא וְכָלָ
אַחֲרֵי מַקְמָם נְאַמְוֹ בְּמִתְגָּנָג וְשָׁבָ לְאַחֲרָיו בְּלִמְדָה קָרוּמוֹ וּבְתְּהֻרָה לְפָגָעוֹ
לְפִי רַב בְּכוּלוֹת הָאָרֶן: וּרֹום כִּנְמָם קָאִישׁ גְּבוּרוֹת וּלְפִירְלָמָם גְּבוּרוֹת
וְדַחְפָּהוּ לְאַחֲרָיו בְּמִתְגָּנָג וּבְכָהָה יְהִרְפָּחָה יְסִימְלָפָגָוּ וְהַתְּפָרָא אֶל־קְלַלְתְּרָי
הָאָרֶן: וּרֹום תְּקָרָה הָוָא מְלָאָךְ לְגַעַשׂוּ וּרֹום תְּקָרָר הָוָא מְלָאָךְ
טוֹב: וּרֹום כְּשַׁלְגָן צָוב מִפְנֵי גְּבוּרוֹת אֶת־אַזְרָעָם לוֹ רֹום מִזְרָעָם
וְהַעֲוָלה מִפְנֵי קְשָׁוָן הָוָא וּבְכָהָה שָׁמוֹ: וּרֹום קָאָרָל אַלְיָ אַלְיָ אַלְיָ
בְּאַזְרָעָם קָי אַזְרָעָם קָי אַזְרָעָם קָי אַזְרָעָם קָי אַזְרָעָם
וּבְתְּרָף וּבְקַעַץ וּבְאַזְרָעָם מְלָאָךְ: וּרֹום כְּפָלָם מִשְׁקָנוּ לְקָאָנוּ כְּשָׁמִים
וְיַחְבָּר אַלְאַזְרָעָות כְּפָלָם וּמְהַלְכָה בְּתְּרָף וּבְקַעַץ וּשְׁגַעַן עֲגַן
מִחְקָרִים וְהַאֲתָר יְמִן אַלְתְּשִׁעִי: וּבְגִנִּית רֹום כְּפָלָם מְאַזְרָעָם וְקָאָו
הַמְּלָאָכִים וְהַרְחִיבִים אַתְּ-הַאֲזָר וְהַזְּאִיאָהוּ וּבְפָטוֹצָה עַל-קְלַלְתְּרָהָרָעָז וְחַבָּר
אַלְמִימִי קְאָרָעָז וְכָאַשְׁר יַחְבָּר בְּכָלְ-שָׁתָּאַל-מִימִי קְאָרָעָז—
כְּמִים כִּם לְמַעַן יוֹשְׁבֵי הָאָרֶן כִּי מְתִיהָ כִּם לְאָרֶן מִתְּאָרֶן
הַלְּגָדָה לְאָרֶן יְשִׁירָה וְשִׁירָה כְּמִים כִּם לְאָרֶן

ס-ס- כָּאִישׁ גְּבוּרוֹתָו, בְּכָוּשִׁתָּו: זָכֵר הוּא גְּבוֹר. — ס-ס- גְּרָאָה קְטוּעָה בְּטוּפָה
(וְכֵן פְּסִיד). —

יְהִוָּה בְּלִיְקָע וְיִמְיָה בְּקָדְשִׁים לְאַיִן מִסְפָּר: וּבְקָדְשִׁו אַתְּ-הַאֲזָר וּמִצְאָו אַדְךָ
וְאַדְוָן קָרוּחוֹת וְשָׁלָום יְהִנָּה לְאַדְיקִים בְּשָׁם אַדְוָן עַזְלָם: וְאַקְרִיבִין
וְאָמָר לְקָדְשִׁים בְּשָׁמִים לְבָקָשׁ מִסְתָּרִי כְּאַדְךָ נְסָלָת לְאַמִּיהָ בְּיַיִן
הַאֲיָר כְּשָׁמָשׁ עַל-הָאָרֶן וְמַחְשָׁדֵחַ חַלְתָּה: וְתִנְחָה אָוֹר אֲשֶׁר לֹא יְסִיף
וּבְמַפְרָר כִּים לְאָוֹר בְּיַיִן כְּרָאָשָׁוֹה יְקַחְדֵּר תְּבָונָן
לְפָנֵי אַדְוָן קָרוּחוֹת וְאָוֹר הַיְשָׁרֶת יְכַבְּדֵר עַד-עַזְלָם לְפָנֵי אַדְוָן קָרוּחוֹת:
בְּיַיִן כְּרָאָשָׁוֹה עַזְיִינִי אַתְּ-מִסְתָּרִי כְּבָרְקִים וּמִמְאֹרוֹת וּמִשְׁקָטִים
וְהַמְּאֹרוֹת לְבָרָה אוֹ לְקַלְלָה בְּחַפְעָ אַדְוָן קָרוּחוֹת: וְאַרְאָא שָׁם
אַתְּ-מִסְתָּרִי כְּבָרָם וּבְרַעַם מִפְעָל בְּשָׁמִים יְשַׁמְעָ קְוּלוֹ נְגַדְעָ אַתְּ-
מִשְׁקָטָה הָאָרֶן אַבְ-יַיִן לְשָׁלָום וּלְבָרָה אוֹ לְקַלְלָה כְּדָבָר אַדְוָן
מִאָרוֹת לְבָרָה וּלְשָׁבָע: בְּשָׁנָת תְּמִשְׁבָּח מִאות בְּתַרְשָׁה כְּשָׁבָע כְּאַרְקָעָה קָשָׁר לְתַדְשָׁ
לְפִי תְּנוּר בְּמַפְלָל הַהְוָא רְאִיתִי אַיְדִי הַרְשִׁישׁוֹ אַתְּ-שְׁמִירָה-שָׁמִים
רְעֵשׁ אַדְול וְאַבָּא הַשְּׁלִילוֹן וּבְמַלְאָכִים אַלְפִי אַלְפִים וּרְבָבוֹ רְכֻבָּת
הַזְּדָעָו וְצָוֹעַ רְבָבָ: וּרְאַשְׁ-תִּינְמִים יְשַׁב עַל-כְּפָא כְּבָדוֹ וּבְמַלְאָכִים
וְהַאֲדִיקִים שָׁמְרוּ מִסְכִּיבִילְלָו: וּרְקָדָה נְרוֹזָה אַתְּ-תִּינְמִי וּפְסָרָד כְּקָדְעִי
וּמְתַנְיָה תְּתַמְלָלָה וּכְלִיּוֹתָן וּנְפָתָחוּ וּאַפְלָל עַל-קָדְעִי: וּמִיקָּאָל שְׁלָחָ
מְלָאָךְ אָמָר מִזְתְּקָרְזָוִשִּׁים וּנְקִימָנִי וּבְקָדְמוֹ אַוְתִּי שָׁבָה רְוִתִּי כִּי לֹא
בְּלַתְּיָ לְשָׁאת אַתְּ-מִרְאָה נְאָבָה כְּנָה וְאַתְּ-הַגְּנוֹתָה הַשָּׁמִים וּרְשָׁלָם:
וּמִיקָּאָל אָמָר אַלְיָ מְהַדְלָקָה כִּי נְרַצְשָׁת מִפְרָאָה כְּנָה עַד-דְּרוּםִים וּרְשָׁלָם:
יּוֹם דְּמַפְּנוֹ וְהָוָא נְהָהָרָה כְּנָה וְאַרְדְּאָשִׁים אַלְיָ-יְשָׁבִי הָאָרֶן: וְכָאַשְׁר
בְּאָהָיָם וּבְכָלְטָוָן וּמִגְּמִילָה-מִשְׁפָּט אֲשֶׁר בְּכִינָן אַדְוָן קָרוּחוֹת אַלְ
קְלַלְתְּרָה לֹא וּבְגַעַנוּ לְמִשְׁפָּט בְּאַדְךָ וּאַלְתְּפָאָקָרִים בְּמִשְׁפָּט כְּאַדְךָ
וְהַגְּנוֹשָׁאִים אַתְּ-שְׁמָנוֹ לְשָׁוֹא הַיּוֹם הַהְוָא הַוָּן וּלְבָחִירִים בְּרִית
וּלְחַזְוֹתִים פְּקָדָה: וּבְיּוֹם הַהְוָא יְהִוָּה שְׁנִי מְגִינִים נְפָרָדִים פְּנִין גַּדְהָ
הַגְּנָאָרָה לְזִימָן לְשָׁבָן בְּתְּהֻמוֹת נִים עַל-מְעָזִינּוֹת הַמִּים: וּבְנָאָרָה אֲשֶׁר
שָׁמוֹ בְּהַמְּנוֹת וְהָוָא מִמְּלָא בְּקָנָה מִרְבָּר שְׁמָה וּשְׁמוֹ דִינָרָן אֲשֶׁר

נֶט. המאורות והרעים.

ומשפטם. על דרך מהיה משפטה הנער ומעשאו (שופי ייג' ייב). —
ט. רעד השמים – במאות ולויין – היסודות.

אשר בשלמים ועל-כן יש מידה לפחות ומלאכים קבלו את: וכל אלה ראייתי עדין הצדיקים: ומלאך השלום אשר אמר אליו אלה שני כתמיים הערוכים בnderל ג' יסידרו – – –: כאשר ניט עליהם משפט ארון הרוחות ניט לבלההן משפט אדון הרוחות לשוא וכמיה את-הקנים עם-אמומיהם ותגנים עם-אבותיהם ואחרי כן יהנה המשפט ברוחיו ובאנך אפסו:

וארא בימים הדם והנה נתנו טבלים ארבים אל מלאכים להם ויקחו להם בנים נועשו ונילכו אל-צדיקם: ולא-אל אחד חמלאך נאמר אליו מה לך אלה את-המקלים נולבו ונאמר אליו כם הילכו למד: ומלאך שהלך אליו אמר אליו כן מדות הצדיקים וקשר הצדיקים לא-צדיקים למן ישני של-שם ארון הרוחות לעולמי עולמים: ושבו הבתרים ושבנו עם-הבתירים ואלה כן המדות אשר תפנה לא-מנעה ואשר תסנכה את-הארקה: וכמדות האלה תנליה כל-מסורי טבק הארץ ואשר נקדרו במדוק ואשר נטרפו על-ידי מחיות ואשר נאכלו על-ידי דמת חיים למן ישבו ונשנו ביום מקhair כי איש לא-ימחר לפניו ארון הרוחות ואיש לא-יובל לנתקד: ואלה-הנקנים בשימים ממעל זה זם ולכל אחר ואור אחר הדומה לאש: לךרכו בךבר הארץ ועללה ולשבעת בתקמה ולהיות טבלים בדבר וברום ארון הרוחות ונדרז כרחות הושיב את-הkickir על-כטא נקבור ושפט את-כל מעשי נקדושים בשימים ממעל ובמחלק ישללו משיערים: ואשר ישא פניו לשפט את-דריכיהם מגנתרים בךבר שם-aron הרוחות ואלה ארחותיהם ממשפט באדרק אשר לא-דור הרוחות ובכרי כל בקהל אשר וברכיו ושבחו ועלו וקידשו את-שם אדון הרוחות: ובאר לכל-זאת וצלמות יכפה פניהם: ונמסרו אל-מלךם ילבשו בשחת ואלה-הנקנים וקו לביר-אדים ובכשיה ושהלו רתמים מתו: וא-דור הרוחות נאייך הם כי ימגרו לא-את מלפניו ופניהם ילבשו מכם על-דכאם את-הkickir ואלה-הנקנים ילבשו להפרע מכם על-דכאם את-הkickir ואלה-הנקנים: ונמסרו אל-מלךם ילבשו ולכחים ושבחו על-יהם ולביר-הקדושים ממעל ואבא ג' נברוכים השליטים מראות אשר על-הארץ ושל-הימים: וביום זה הוא ברמו כל אדרק וברכיו ושבחו ועלו ברום אמנה וברום תקמה וברום אדר אפס וברום רתמים וברום משפט ושלום וברום קדר ואמריו כלם قول

נראית דעתו של ס. הקובע פסוק זה קודם פסוק ז –

ס. מלאכים הולכים לדוד את-הgan – משפט הצדיקים על ידי הבוחר – שכם הבוחר והאלים. מלacci השלטונות. כלוי השרים המונחים על האומות. –

אחד ברוך הוא וברוך שם-aron הרוחות לעולמי עולמים: כל אשר לא יישנו בשימים ממעל וברכיו כל-הקדושים אשר בשימים וברכיו וכל הכהרים השוגנים בגודליהם וכלהרות אורה אשר תוכל לברוך ולשבח ולעללה ולקודש שמי המברך וכל-בשר ישבח וברך בריבallow את-שם לעולמי עולמים: כי רבים רחמי אדון הרוחות והוא ארך אפסום וכל-משחו וכל-מרת מצחו גלה לא-דים ולבחורים בשם אדון הרוחות:

ובן צוח אלני למלאכים ולתקופים ולחמים ולי-שבוי הארץ ויאמר בקחו עיניכם וקרימו קריניכם אס-תוקלו להביר את-הkickir: ואדון הרוחות הושיבו על-כטא קבועו ורום באדרק נשפך אליו ורבך פיו נמות כל-החותאים וכל-הראשים יקפו ליפוי: וקמו ביום זה הוא כל-המלחים וכתקופים וברמים ושבני הארץ וראהו והבירתו בשנותו על-כטא קבועו ובאדרק ישבטו לפניו וכל-דבר שקר לא נאמר לפניו: ובא שלדים חיל באשה בא-ירח בחוליה לילדת בבא נילדה עד-שדי-רדם ומה פלה בלדרה: והבטי קאמם אל-קאמם ונתנו והוירדו את-הקנים וחליל יא-קומו בראותם את-ה-הארם יושב על-כטא קבועו ומפלחים וכתקופים וכל מושלי הארץ יברכו ושבחו וירוממו את-המושל על-כל-עגל-עגלים: כי מקדם קנה קוז-הארם נעלם ורחלילו שברחו לפני לחו ונגלו אל-הבחורים: ונשתת הבחורים ונקרושים פורע וכל-הבחורים ונשמדו לפניו ביום זה הוא: וכל-מלחים וכתקופים וברמים ומושלי הארץ יכלו לפניו על-הקנים והשקרו וקו לביר-אדים ובכשיה ושהלו רתמים מתו: ואדרון הרוחות נאייך הם כי ימגרו לא-את מלפניו ופניהם ילבשו מכם על-דכאם את-הkickir ואלה-הנקנים ילבשו להפרע מכם על-דכאם את-הkickir ואלה-הנקנים: ונמסרו אל-מלךם ילבשו ולכחים ושבחו על-יהם ולביר-הקדושים ממעל ואבא ג' נברוכים השליטים מראות אשר על-הארץ ושל-הימים: וביום זה הוא ברמו כל אדרק וברכיו ושבחו ועלו ברום אמנה וברום תקמה וברום אדר אפס וברום רתמים וברום משפט ושלום וברום קדר ואמריו כלם قول

אל-תנור אֲבִיו תָּקֹנוּ וַיָּקֹרְאַנְהָם נִמְשְׁלָשׁ פָּעָמִים בְּכָל מֶרֶשׁ
שְׁמַנֵּי שְׁמַנֵּי: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תְּגִידְהָלִי מִהִקְרָה עַל-הָאָרֶץ שְׁהָאָרֶץ
קְהֻה שְׁנָה וַתְּנַשֵּׁעַ כִּי בְּרָאַתִּי פָּרָאַבְּרָא אַתָּה: וַאֲפִירְבָּן קְהֻה רְעַשׁ
עַדְלָל עַל-הָאָרֶץ וְקֹל גַּשְׁמָעַ מִרְכָּשָׁמִים וְאַפְּלָל עַל-קְנִין: וַיָּנַךְ אֲבִי
תָּקֹנוּ בָּאָגָּמָר עַל-יְדֵי וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים מְדוּשׁ אַשְׁקָתָא אֲלֵי אַשְׁקָתָא מְרָה
וַיָּקְבִּיאָה: וַיָּקְרָהָה יְצָאָה מַלְקָנִי אַלְזָן עַל-יְשָׁבִי הָאָרֶץ כִּי-מְלָאָה
שְׁחִיקָתָם וְעַזְן אֲשֶׁר לִמְדוֹת אַתְּ-קָלָ-מְקָתְּרִי הַמְּלָאָכִים וְקָלָ-בָּמִסְבָּטִים בְּנֵי
הַשְּׁטָן וְקָלָ-מְקָתְּרִי כְּחוּמִים וְקָלָ-בָּמִסְבָּטִים הַמְּבָשִׁיפִים וְלִמְסָבִים וְלִמְסָבִים
עוֹשֵׂי פְּסִילִי מְפָכָה לְקָלָ-הָאָרֶץ: וְאַזְרָמָאִים קְפָתָה מְשִׁפְרָה הָאָרֶץ
וְאַזְרָמָאִים מְפָכָת קְזָקָתָה מְשָׁחָה מְדָקָרָה: כִּי טְעוּרָתָה וְכָדְלִי אִים
מְזָאִים מְדָקָרָה קְמוֹ כְּקָדְמִים מְעַזְן הָוָא כְּמָזָאִים אָוֹתָם וְמְלָאָר
לְמֶר בְּתוֹכוֹ וְנַעֲלָה הָוָא הַמְּלָאָר כְּהָוָא: וַאֲפִירְבָּן אֲשֶׁר אַשְׁקָנִי חַנּוֹד
אֲבִי תָּקֹנוּ בְּגָדִי וַיְקַוְמִי וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים לְךָ כִּי שְׁאַלְתִּי מְתָא אָדוֹן
הַרְוחֹות עַל-קְרָעָשׁ כִּיהְיָה עַל-קָרְעָנָה: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים בְּרָשָׁעָתָם גַּחְפָּם
מְשָׁפָטָם וְלֹא יַחֲשִׁבוּ לִפְנֵי הַתְּקָרְשִׁים אֲשֶׁר תָּקְרוּ וְנַעֲשֵׂי כִּי הָאָרֶץ
תַּקְהָרֵךְ וְקָלָ-יְוָשָׁבִים שְׁלִיקָה: וְלֹא תְהִי לְתַمְםָן קְלִיָּה לְעוּלָם עַל-
הָוּרְוֹתָם לְתַמְםָן אַתְּ-הַגְּקָרְבָּתָה וְהָמְגַדְּרָה וְאַתָּה בְּנִי אָדוֹן הַרְוחֹות בְּעַד
כִּי טְהָרָה הַגָּה וְנַקְרֵא מַאֲשָׁמָה אֶתְּ-בְּנָסְטָרוֹת: וְהָוָא תְּנַקְּ אַתְּ-שְׁמָךְ
לְהִיוֹת בֵּין בְּקָרּוֹשִׁים וַיְשַׁמְּרֵךְ בֵּין בְּיֹשְׁבִים עַל-הָאָרֶץ וְנַזְזַק אַתָּה
גַּעַש אַרְקָךְ לְמֶלֶכֶת וְלַמְּבָדָד גָּדוֹל וְמְגַעַךְ וְזָא מְעַן כְּאַדְקָה
וְמְקָרָה קְלִי מְסִפְרָה לְעוֹלָם:

וַאֲפִירְבָּן הָרָאַנִּי אַתְּ-מְלָאָכִי הַתְּקָלָה הַגְּבָ�וִם לְבָאוֹ וְלַפְּתָחָת
אַתְּ-קָלָ-שְׁפָעָת הַמִּים אֲשֶׁר קָרָא עַתָּה מִתְחַת לְהַבְיאָה מְשָׁפָט וְכָלִין עַל-
קָלָ-יְוָשָׁבִי הָאָרֶץ וְשָׁוֹקִיחָה: וְאָדוֹן הַרְוחֹות תָּקְרָר עַל-הַמְּלָאָכִים סְיוֹאָם
כְּלִיְרִימָוּ אַתְּ-הַבְּרִים כִּי אַסְגִּינָהוּם כִּי הַמְּלָאָכִים הַכָּסְף הַיּוֹשָׁבָה
שְׁפָעָת הַמִּים: וְאֶצְאָה מִאֶת פְּנֵי-תְּנַךְ:

וּבְגִימִים הַכָּסְף הַיּוֹשָׁבָה רְכָר אֵין אֱלֹהִים אֲלֵי וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים נִמְשְׁלָשׁ
כָּמוֹ הַקּוֹדְמִים. כָּמוֹ כָּסְף וְמִתְחַת מְזֻקָּנָה. שְׁנַצְרָוּ קְוֹדָם לְכָן. –

ס. מְלָאֵי הַמִּים גַּסְטוּ לְעֹזֶר בְּהָם.

הַיְדִים. בְּרוּר לְפִי הַמְּשִׁנְעָן שְׁהִידִים הַלְלוּ עַיְינָתָם. –

ס. הַבְּשָׁתָה הַיּוֹת – מִקּוֹמוֹת הַפְּרָעָנוֹת לְמֶלֶכִים וּלְמֶלֶכִים.

חנוך א סב ט-סב ב

תִּקְאָרָת: וְאֶלְהָיְהוּ בְּגִידִים בְּגִידִים בְּגִידִים אֲדוֹן הַרְוחֹות וּבְגִידִים
לְאָדוֹבָלוּ וְתִּקְאָרָתָם לֹא תִּתְלַחְתָּה מְלָאָנִי מְלָאָנִי אֲדוֹן הַרְוחֹות:
ס. בְּגִימִים הַכָּסְף וּבְקָשָׁו כְּפִקְדִּים וּבְמֶלֶכִים מְוֹשְׁלִי הָאָרֶץ מֵאַת
מְלָאָנִי הַתְּקָלָה אֲשֶׁר נְסָגוּ בְּדִילִים לְמַת לְכָסְף מְנוּתָת-מְעַט לְמַעַן
וַיְכָלְוּ לְקָפֵל וְלְהַשְׁפָחוֹת לְפִנֵּי אֲדוֹן הַרְוחֹות וְלְהַתְּדוֹת עַל-חַטָּאתָם
לְפִנֵּיו: וּבְרוּבָו וּשְׁבָחוֹ לְאָדוֹן הַרְוחֹות וְאֲמָרוּ בְּרוּךְ אֲדוֹן הַרְוחֹות
וְאֲדוֹן הַמֶּלֶכִים וְאֲדוֹן הַתְּפִקְדִּים וְאֲדוֹן הַשְׁדִּיד וְאֲדוֹן הַכָּבָד וְקְבּוֹדָה לְעַולְמִי
הַקְּבָה: וּנְהַדְּרָ בְּלִ-דְּבָרִיסְטָר בְּלִ-בְּקָה מְדוֹר לְרוֹר וּבְקְבּוֹדָה לְעַולְמִי
עַוְלָמִים עַמְקָנִים קְלִי-מְקָנִים וְאַיִן לְכָסְף מְסִפְרָה וְאַדְקָה אֵין סִכְרָה לוֹ:
ד. עַפְתָּה הַכְּרָנִי לְפָאָר וְלְבָרָד אֲדוֹן הַמֶּלֶכִים וְאֲשֶׁר הוּא מְלָדָקָל
תְּנַאֲלָקִים: וְאֲמָרוּ פִי וַיְתַּדְּלִינוּ מְנוּחָה לְפָאָר וְלְהַזְוֹת וְלְהַאֲמִן לְעַנְיָן
כְּבָוָרָךְ: וְעַפְתָּה נְקָשָׁנוּ לְמִנוּתָת-מְעַט וְאַרְבָּנִים דְּרָכָנוּ אַחֲרִיךָ וְלֹא
מְצָאָנוּה וְאוֹרָת הַלְּפָנִים מְלָקְנִי וְחַשְׁךְ מְשָׁקָן לְנוּ לְעַולְמִי עַוְלָמִים כִּי
לְאַדְקָמָנוּ לְפִנֵּי וְלֹא פְּאָרָנוּ שֶׁם אֲדוֹן הַרְוחֹות וְלֹא פְּאָרָנוּ אַדְגָנוּ
כִּי תְּקַמְנָה קְוִיטה בְּשַׁבְּט מִמְּלָכָטָנוּ וּבְתִּפְאָרָטָנוּ: וּבְיוּם שְׁמָלָנוּ וְאַרְתָּנוּ
לְאַוְשִׁיכָנוּ וְלֹא גַּמְצָא מִנוּתָה לְהַדּוֹת כִּי נְאַמֵּן אַדְגָנוּ בְּכָל-
מְשָׁחוֹ וּבְמְשָׁפְטָיו וּבְאַדְקָתוֹ וּמְשָׁפְטָיו לֹא יְשָׁאָו פְּנִירָאִישׁ: וְאֶגְנָהָנוּ
חַוְלָקִים מְלָקִינוּ מְפָנֵינוּ וּבְלִ-חַטְּפָאָנוּ נְחַשְׁבָּנוּ בְּאַדְקָה: וְעַפְתָּה
וְאָמָרוּ לְנַפְשָׁם נְקָשָׁנוּ מְלָאָות הַמִּן רְשָׁע וְלֹא יְמַגֵּעַ אָוֹתָנוּ מְרַדְתָּה
אַלְקָפָן שָׁאָול: וְאֲפִירְבָּן מְלָאָת פְּנִים חַשְׁךְ נְבַשְׁתָּה לְפִנֵּי כְּזָבָדָם
יְגַרְשָׂו מְלָקִינוּ וְתִּהְרַב תְּשִׁנְעָן בְּתוֹכָם לְפִנֵּי: בָּה אָמָר אֲדוֹן הַרְוחֹות
זֹאת הַפְּקָדָה וּבְמִשְׁפָט עַל-הַפְּקִדִּים וּבְמֶלֶכִים וּבְמֶלֶכִים וּמְוֹשְׁלִי הָאָרֶץ
לְפִנֵּי אֲדוֹן הַרְוחֹות:

ס. ב. וְקָלִים אַחֲרִים רְאִיתִי בְּמִקְוֹטִיסְטָר הַהָוָא: שְׁמַעְתִּי קוֹל הַמְּלָאָר
לְאָמָר אֲלֹהִים הַכָּסְף וְתִּהְרַב תְּשִׁנְעָן בְּתוֹכָם לְפִנֵּי אֲדוֹן הַרְוחֹות
ג. נְסִפְרָה מַבְנִי הָאָדָם וְנַתְּעִי אַתְּ-בְּנִי הַקְּרָבָה לְפִנְטָמָה:
ס. ב. וּבְגִימִים הַכָּסְף רְאָה נִמְשְׁלָשׁ עַל-הָאָרֶץ וְקָרְבָּה וְקָרְבָּה יוֹם
ב. הַלְּשָׁמְדָה: וְנִישָׁא אַתְּ-רִגְנָלוּ מְשָׁם וְנִלְאָ אַלְקָנוּ הָאָרֶץ וַיָּקָרָא בְּכָל-

ס. ג. תִּשְׁוֹבַת הַמֶּלֶכִים וְהַתְּקִדְמִים בְּגִלְוִי.

ס. ד. מְרָא הַגְּנִילִים בְּמִזְמָרְתִּים הַפּוּרְעָנוֹת.

ס-ס. א'-כְּעִין זְכָרָנוֹת שְׁמִפְרָר נָח (הַשּׁוֹה הַלְשׁוֹן בְּרָאַשׁ הַפְּסָוקִים ג'., ח., ס').

ס. ה. חַנּוּךְ מְתַגְבָּא לְנֹחַ עַל בִּיאַת הַמְּבּוֹל וּלְעַל הַצְּלָחוֹ.

לפניהם מלך בְּלִי אָשֶׁם תַּלְקֵא אֲבָהָה וַיֹּשֶׁר: וְעַתָּה יַעֲשֶׂוּ כְּמַלְאָכִים
וְמִבְטָחוֹ שַׁעַר וְכִינָה כְּנַשְׁלָקָם אֶת-הַמֶּלֶךְ אֲבָהָה וְשִׁמְתָּחֵי אַתְּ-בָּרִא
וְשִׁמְרָתְּךָ וְמִפְנֵה וְגַאֲזָעָתְּךָ וְקַלְבָּתְּךָ תַּבְּאָבָהָה וְקַאֲרֵעַ לְאַתְּ-שָׁאָר
בְּלִי יוֹשֵׁב: וְאֵלֵי אַתְּ-עַרְעָךְ לְפָנֵי לְעוֹלָמִים עֲולָמִים וְקַפְצָחָתְּךָ
מִשְׁמָם אֶת-הַשּׁוֹבְגִים אַפְרֵר וְלֹא יַדְיוּתוֹ נְאַתְּ-עַרְעָה עַל-קְנִינְדָּאָרָעָה כִּי
אַמְּיַבְּרֵךְ וְוַיַּרְבֵּ עַל-דָּאָרָעָן בְּשָׁם נָנוֹ: וְכֹלָא אֶת-הַמֶּלֶךְ אֲלָכִים אֲשֶׁר
הַרְאָוָה רְשָׁעָה בְּנַחַל הַבּוֹאָר אֲשֶׁר קָרָאָנוּ לְפָנֵינוּ בְּנָונָד אֲבִי נְגָנוֹ
בְּמַעֲרָבְּכָן קָרְבֵּן וְקָרְבֵּן וְקָרְבֵּן וְמִתְּבָתְּמָקָה וְשָׁוֹבָתְּךָ: וְאֵרָא
אֶת-הַנַּחַל הַהוּא אַשְׁר-בָּבוֹן קַוְתָּה כְּמָה בְּרוֹלָה וְקַמְתָּה כְּפִים: וְכֹאֲשֶׁר
הַנָּהָה כְּלִזָּה מִזְרָחָתְּךָ הַהִיא הַגְּמָפָה בְּאָשׁ כְּמָה כְּמָה אֲשֶׁר יָאָה
בְּפָקָדָם הַהִוָּה הַנָּהָה שֵׁם רִימָה גְּפָרִית וּוְחַבְרָא אַלְמָכִים קָהָם וְגַמְלָה
הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר קָחָתָא שְׁמָה עַל-מִתְּחָתְּ לְאָרָעָה תְּהִיאָ: וּבְנַחַלִים דָּאָלה
מִשְׁבֵּי גְּנוּרָתִ-אָשָׁש אֲשֶׁר קָהָם קָדוֹנוּ כְּמַלְאָכִים אֲשֶׁר הַתְּהִיעָ אֶת-
יְוָשְׁבֵי קָרָאָרָעָן: וְכִמְנָם קָהָם יְהִוָּה בְּיָמָים הַהִם לְמַלְכִים וּלְפָקָדִים
וְלְרַמְּיוֹן וְלְיוֹשְׁבֵי קָרָאָרָעָן לְמַרְפָּא הַקְּשָׁר וּלְמוֹסָרָה קָרוּם בַּיְּרוּם
מְלָא תָּאוֹהָה לְפָעָן יְוָקָרָוּ בְּבָשָׂרָם בַּיְּקָשָׁוּ בְּאַרְנוֹן קָרוֹחָות וְהָם
יְרָאָו מַוְקָּרָם יוֹם וּבְשָׁמוֹ לֹא יָאִמְנָנוּ: וּכְלָבָשָׁת גְּוּיּוּמִים בְּנָן
וְשָׁנָה רַוְתָּם לְעוֹלָמִי עֲוָלָמִים בַּיְּלָקְנִי אֲדֻונָן תְּרוֹחוֹת לְאַדְבָּר אִישׁ
דְּבָרִידָפִי: בַּיְּהַמְּשָׁפֶט יְבָזָם עַל-הַאֲמִינָם בְּתָאָות בְּשָׂרָם וּבְקָרְבָּם
בְּרוּם וְיָ: וְכִמְנָם קָהָם יְשָׁנוּ בְּגָמִים קָהָם וּכְאַשְׁר יְהִוָּנוּ כְּמַלְאָכִים
הָהָם בְּמִנְמָרָם וְשָׁנוּ פְּקָדָנוּ תְּמִימָם הָהָם אֶת-הַמִּקְרָם וְכָעֵלוֹת כְּמַלְאָכִים
הָהָם וְשָׁנוּ מִי הַמְּעִינָות הָהָם וְהַתְּקָרְבוֹ: וְאַשְׁמָעָ אֶת-מִקְבָּל עֲוָהָה
וְאַוְמָר הַמְּשָׁפֶט הַהִזְרָבָוּ יְשָׁבְטוּ כְּמַלְאָכִים שְׁדָה הָאָה לְמַלְכִים
וְלְתַקְפִּים מְוֹשְׁלִי קָרָאָרָעָן: בַּיְּמִינְמָשָׁפֶט הַאַלָּה מַרְפָּא לְבַשָּׁר
מְלָכִים וּמְאוֹת בְּשָׂרָם וְהָם לֹא יְרָאָו וְלֹא יָאִמְנָנוּ בַּיְּמִימָם קָהָם
יְהִוָּה וְהָנוּ לְאָשָׁלְבָה בְּגָוָתָם לְזֹולָם:

סח (אמריךן גטאלַי חנוך אָבִי כְּזָקֵן אֲתִ-תְוֹרַת קֶלְ-גִּיסְטָרוֹת
בְּסֶפֶר וּבְמַשְׁלִים אֲשֶׁר נִתְנָרְלוּ וּנְאָסְפָם יִתְדַּר לְמַעַן בְּדָבָרִי סִפְר
סַזְבִּיג לא תשאר בלי יושב. בכושי: לא תשאר ערומה. – מלכיכים. הגהה יוסף
הלווי במקום מלאכים (שבכושי). –
סח. מיכאל נהנו על גור הדין הנורא על המלאכים.

אנו ר א סח ב-סט ה

המפללים: וביום זהה מיכאל לרקאלא ויאמר לו כרום ישבידני
ונריגינו מפני קשי דין הנסתרות דין במלאכים מיריכל לשאת את-
כדין נקשה אשר החרץ ואשר גמו בפניו: ומיכאל טנה שנות
ויאמר אל-רפקאל מיהוא אשר לבו לא-נוך מעה וכלהותיו לא
ישתונן בךבר המשטה הנה אשר יבא עליים בצל אשר
לזאת: והוא בעמדו לפניו אדון קרותות ניאker מיכאל אל-רפקאל
אני לא אהנה בגדים לעיני הדרון כי אדון קרותות קצת עליים
ונין שישתם ברמות הדרון: ועל-כן קלתגעלם כייא עליים לעולמי
עוולמים כי מס-מלאר נס-אדם לא יקחו מלך וכם לבדים קבלו
משפטם לטולמי טולמים:

וְאַמְרֵי הַמִּשְׁפְּט הַזֶּה וּפְחִידָׁתָם וּנְרוֹצָׁתָם עַל-כְּרָאָותָם זֹאת אַל-
יוֹשָׁבֵי הָאָרֶץ: וְאַלְהָ שָׁמוֹת הַמְּלָאָכִים הַהֵם הַרְאָשׁוֹן בְּלָם הוּא
שְׁמַעַנוּ הַשְׁנִי אַרְטְּקִופָּא וְהַשְׁלִישִׁי אַרְמָן וְהַרְבִּיעִי כּוֹכְבָּאָל הַקְּמִינִישִׁי
טוֹרָאָל הַשְׁשִׁי רְוָמָאָל כְּשַׁבִּיעִי דְּבָנָאָל הַשְׁמִינִי נְכָאל כְּתַשִּׁיעִי בְּרָאָל
הַחֲשִׁירִי צְנוֹאָל הַאָמֵר שָׁלֵר אַרְמָלָס הַשְׁנִים עַלְשָׂר קְפָרָאָל הַשְׁלִשָּׁה
עַלְשָׂר בְּסָפָאָל הַאֲרָקָעָה עַשְׂרָה בְּגָנָאָל הַקְּמִשָּׁה שָׂלֵר טְרָאָל וְהַשְׁחָה
עַשְׂרָה סְמָפְטִיאָל הַשְׁבָּעָה עַשְׂרָה יְתָרָאָל הַשְׁמֻזָּה עַשְׂרָה תְּוָאָל הַתְּשָׁעָה
עַשְׂרָה טְרָאָל וְהַעֲשָׂרִים רְוָמָאָל וְהַעֲשָׂרִים וְאַחֲרָה צְנוֹאָל: וְאַלְהָ כָּم
רְאָשִׁי מְלָאָכִים וְשְׁמוֹמִיקִים מְלָקָם שָׁר מָהָה וּמְקָם שָׁר חֲמִישִׁים
מְמָקָם שָׁר שְׁבָרָה: שָׁם הַרְאָשׁוֹן וְלֹן הוּא אַשְׁר הַתְּשָׁה אַתְּ-קְלִ-בְּנֵי
הַמְּלָאָכִים וַיְוִידָּם עַל-הָאָרֶץ וַיְתַעַם בְּבָנֹות הַאָדָם: וְהַשְׁנִי הֵיה
שְׁמָמוֹ עַזְבִּיאָל הוּא יָצַע לְבַנִּי הַמְּלָאָכִים הַקְּדוֹשִׁים אַזָּה רְשָׁה וַיְתַעַם
עַד-טַמְפָמָם אַתְּ-בְּשָׂרָם בְּבָנֹות הַאָדָם: וְהַשְׁלִישִׁי הַזֶּה שָׁמוֹ עַדְרִיאָל
הַדָּוָה אַשְׁר הָרָה לְבַנִּי הַאָדָם אַתְּ-קְלִ-חַבְּלִי כְּפָנָתָה וְהָרָה הַתְּשָׁה אַתְּ-
תְּמִתָּה וְגַרְאָה אַתְּ-קְלִי כְּפָנָתָה לְבַנִּי הַאָדָם אַתְּ-הַשְּׁרִיוֹן וְאַתְּ-הַמְּגַנֵּן
וְאַתְּ-הַרְבָּה כְּמַלְחָמָה וְאַתְּ-קְלִ-קְלִי כְּפָנָתָה לְבַנִּי הַאָדָם: וּמְגַדוֹּצָאָו
עַל-יְוָשָׁבִי הַאָרֶש לְמַוְיהָוָם הַבָּא וְעַד-עוֹלָם: וְהַרְבִּישִׁוּ בֵּיהֶ שָׁמוֹ

בשל אשר כלוי בסכת אותם המלאכים ראשיהם שהביאום לידי כה. –

בדמות האדון. ר'יל כאילו הם האדון בעצמו. –

ט. שמותיהם ותפקידיהם של המלאכים שקלבלו – עניינה של שבוזת ושמרים.

ב- אמונות במלאכיותם הפתן בגוניותיהם ובעאנ' חזרה: ואלה בה אומנותם -

3 87

ונדר-עוֹלָם : ובשבועה ההיא חִזְקָוּתְּתַּהֲמֹת וְנִצְמָדָר וְלֹא גִּנוּעַ מַמְקּוּם
לְמִזְרָעָלָם וְעַדְ-הַעֲלָם : ובשבועה הַהֵּיא וְשִׁלְמוֹתְּנִשְׁמָשׁ וְנִגְרָם
מַבְלָקָם וְלֹא יִסְרוּ מַפְקָדָתְּם לְמִזְרָעָלָם וְעַדְ-הַעֲלָם : ובשבועה
הַהֵּיא יִשְׁלִימָיו כְּבָקָבִים אֶת-מִזְרָקָלָם וְקָרָא לְקָט בְּשָׂמְרוּקָם וְכֵם
יִעֱנָחוּ לְמִזְרָעָלָם וְעַדְ-הַעֲלָם : וְכֵן וְרוּחוֹת הַמִּים וְנִגְשִׁבוֹת וְכֵלָ
כְּרוּחוֹת וְדֶרֶכְיכֶם מִקְלָאָנְדוֹתְּ קְרוּחוֹת : וְכֵה מִשְׁפָרִים קְלוֹתְּ הַרְעָם
וְאָוֹרְכָךְ וְמִשְׁפָרִים כֵּה אֲוֹרָותְּ נִקְרָדָר וְאֲוֹרָותְּ
הַאֲרָד וְאֲוֹרָותְּ הַפְּטָר וְנִמְלָלָה : כְּלָאָלָה נָאָמָנָה וְיָדוֹ לְקָנִי אָרוֹן
כְּרוּחוֹת וְיִשְׁבָּחוֹ בְּכָלְבָחָם וְכָלְקָטָם בְּכָלְהַזְּרָאָה וּזְ כֵם יוֹדוֹ
וְיִשְׁבָּחוֹ וְיַרְוָמָיו אֶת-שְׁתֵּם אָרוֹן כְּרוּחוֹת לְעוֹלָמִי עַוְלָמִים : וְשָׁלִיקָם
קָנִיתְּכָלְהַשְׁבּוּחָה כְּנֹאָת וְכֵה כֵם מִשְׁפָרִים וְדֶרֶכְיכֶם מִשְׁפָרִים
וְמִזְרָקָם לֹא יַחֲרָע : וְתֵהִי שְׁמָהָה נְרוֹלָה לְקָם וְיִכְרָבּוּ וְיִשְׁבָּחוֹ
וְיַרְוָמָיו כֵּי שְׁם קְדָשָׁאָרָם כְּהָוָא גַּלְהָ אַלְיָקָם : וְהָוָא יִשְׁבָּעַלְ
כְּפָא כְּבָדוֹר וְכָלְתְּמַלְּאָפָט נְפָדָלָה לְקְדָשָׁאָרָם וְהָוָא הַסְּרָא אַתְּ
הַחְוֹטָאים נִגְחִידָם מַעַל פָּנֵי דָאָרָע וְאַשְּׁר הַתְּעַזְּעָ אֶת-הַעֲלָם :
בְּכָבְלִים נִאָסְרָוּ וְכָאָסְפָת שְׁתוֹתָקָטָם יְהִי כְּלָאוֹיִם וְכָלְמַשְׁיחִים
יַאֲדָרְיוּ מַעְלָקָנִי קָאָרָע : וְמַשְׁקָה לֹא יַהְיֶה עֹד קְשָׁתָה כֵּי קְדָשָׁאָרָם
הַוּקִיעַ וְיִשְׁבַּע עַלְקָסָא כְּבָדוֹר וְכָלְרָע יִתְלָף וְיִנְבָּרֶר מַקְנִי וּמַאֲמָר
קְדָשָׁאָרָם בְּקוּם לְקָנִי אָרוֹן כְּרוּחוֹת זֶה קְשָׁלָה-נָונָדָה הַשְּׁלִישִׁי :

וְיָהִי אָפְרִירִיכְן כֵּאַשְׁר כֵּה שָׁמָוּ נְשָׁא כְּלָנוֹיִם תְּיוּ אַדְ-קָנָדָ
לְאָרָם כְּהָוָא וְעַדְ-אָרוֹן כְּרוּחוֹת מַתְזָעָר יַשְׁבִּי קָאָרָע : וְיִנְשָׁא כְּרָכְבָּרָ
רָוּם לְמַשְׁלָה וְנִאָסְפָת שְׁמוֹ מַתְזָעָם : וְמִזְרָקָיִם כְּהָוָא לְאַדְ-הַתְּשָׁבָתִי
עַד עַפְקָם וְיַוְשִׁיבָנִי בֵּין שְׁנֵי כְּרוּחוֹת בֵּין הַאֲפָזָן וְמַפְעָרָב אֲשֶׁר
שְׁמָלְקוּ הַמְּלָאָכִים אֶת-הַמְּקָדְשָׁים לְקָרְבָּי מַקּוֹם-בְּתוּרִים וְקוֹדֶשִׁים:
וְשָׁמָ רְאִיתִי אֶת-דְּרָאָשָׁוּנִי הָאָבּוֹת וְאֶת-הַגְּדִיקִים שְׁוֹבָנִי בְּמִקְומָם כְּהָוָא
מְרָאָשִׁי :

וְיָהִי אָפְרִירִיכְן כֵּאַשְׁר נְעַלְמָה רָוּחוֹ וְטַעַל כְּשִׁמְוּמָה נְאָרָא אַתְּ
בְּנֵי כְּמֶלֶךְיִם כְּקָדוֹשִׁים וְכֵם הַוּלְכִים שְׁלִלְבֻּבּוֹת-אָשָׁם מְלֻבּוֹשִׁים

סְט. יְהוּ-כִּיס. חַתִּימת חַפְלָל חַלְלִישִׁי

ע. הסטלקתו של חנוך.

עא. מראה חנוך לאחר הסטלקתו.

יט

כ

כא

כב

כג

בר

כח

טו

כט

כח

טט

טו

טו

ע

ב

ג

ד

עא

קָנְמוֹאָה הוּא הָוָרָה לְבָנָה לְבָנִי הַדְּאָרָם אֶת הַמְּרָא אֶת-הַמְּתָזָק וְהָוָא הָוָרָה
לְקָם אֶת כְּלַתְּעַלְמֹתְּ חַקְמֹתְּ : וְהָוָא לְמַד אֶת-הַקָּאָרָם לְקַתְבָּ בְּגַרְוֵד
עֲפָצִים וּבְגַרְוֵד וְקָנָה חַפְטָא רְבִיטָם מִזְרָעָלָם וְעַדְ-הַעֲלָם וְעַדְ-הַעֲלָם
כְּנָה : כֵּי בְּנֵי הַאָרָם לְאַיְכָרָא לְשָׁמֶן לְשָׁמֶן כְּנָה
וּבְרִיּוֹדְשָׁפָצִים : כֵּי לְאַיְכָרָא גְּדָרָה אֶת-גְּדָרָה מִזְמְפָלָאָקִים כֵּי
אָמַם לְהִיוֹת פְּהָרָה וְצִדְיקִים וְצִדְיקִים וְתִמְנוֹתְּ כְּנָה אֶת-גְּדָרָה אֶת-גְּדָרָה
וּרְקָבְצָה גְּדָרָם יַאֲכָרְוּ וְכֵלָם זֶה יְבָלְגִּי אָוֹתְּ : וְכְתִמְשִׁי שְׁמוֹ בְּנָה
כְּשָׁדְיָא הוּא אֲשֶׁר נִקְרָא לְבָנָה לְכָלְמִבּוֹת כְּרוּחוֹת וּסְדָרִים
כְּרוּחוֹת וּמִכּוֹת הַעֲקָר בְּקָטָן אֲשֶׁר יְפָלְגִּי וְמִבּוֹת נִקְשָׁשָׁנִים
וְמִכּוֹבּוֹת נִקְאָת בְּאַהֲרָוִים (הָוָא) קְזָנְתְּגָנְתְּשָׁנִים נִקְרָא טְבָעָת : וְזֹאת
קָקְבָּת קְזָבְיָאָל שֶׁר תְּשִׁבְוָה אֲשֶׁר הָרָה לְקָדְשִׁים אֲשֶׁר כְּנָה
שְׁזָכוֹן בְּמִזְרָם בְּקָבְרָוּ וְשָׁמוֹ בְּקָבְרָוּ : הוּא אָמַר לְמַזְקָאָל לְקָרָא אָוֹתְּ אֲתָּה
הַשְּׁבּוּחָה כְּנָה אֲשֶׁר נִקְרָא לְבָנִי הַדְּאָרָם אֲתָּה-קָנָדָ
הָוָא וְזָהָלָם הַשְּׁבּוּחָה כְּנֹאָת כֵּי כְּבִירָה וְצִזְוָה הָיָה וְנִשְׁמָ אַתְּ
הַשְּׁבּוּחָה כְּנֹאָת בְּנֵד מִקְאָל : וְאַלְהָה כֵם מִקְפָּרִיו בְּשִׁבְוּחָה כְּנֹאָת
וְהָוָא אֲפָנִי בְּשִׁבְוּחָתוֹ וְקָה נְתָלָה קְרִיקִע שְׁדִילָא גְּבָרָא קְעָלָם
וְעַדְ-עוֹלָם : וְהָאָרָע נִקְרָה עַלְמִינִים וּמִמְּקָטְרִי לְקָרִים בְּנָוִי מִינִם
וְשִׁים לְמִזְרָבִיאָת מִכְלָל וְעַדְ-עוֹלָם : וְכְשִׁבְוּחָה סְמִיאָה גְּבָרָא כְּנָה
וְאֶת-הַתְּחִילָה שְׁמַמְלָאָל בְּבּוֹל לְשִׁזְקָאָפָ וְלֹא יַשְׁבַּר לְמִזְרָבִיאָת מִכְלָל

הָאָ לשְׁמוֹת הַמְּלָאָכִים יִשְׁלַחְתּוּ וְזֶה – פְּגָמוֹתְּ. – שְׁבִתּוֹתְּ בְּשָׁמוֹ: מְלָאָקִים הַפְּנִים . – וּבְכָה
זֶה יִבְלָעָנוּ אַתְּהִ. – בְּכָה דָעִיתְּ שְׁקָנִיתְּ מִן הַסְּפָרִים שְׁבָכְתָבְּ בַּלְעָ המֹות גַּם אַתְּהִ.
יְלָשׁוֹן זֶה וְעוֹשָׂה רְוַשָּׁם שְׁלַעַתְּהָ בְּדָרְךְ הַזּוּמָר . – טְבָעָתְּ. – בְּכָוּשִׁתְּ: פְּגָעָתְּ.
יב (ווא) בְּנִהְנָחָשְׁגָנְתְּשָׁנִים – נִרְאָה בְּגַלְיוֹן בְּיאָוֹרִי לְמִכְוֹתְּ הַבָּאות בְּצָהָרִים . – שְׁחָנוֹנָה
לְהַקְשָׁתָהְוּ שֶׁל אַתְּהִ מִנְחָשָׁן, שָׁאוֹלִי הוּא נִקְרָא סְבָעָתְּ עַל שֵׁם זְוָרָתְּ הַתְּקָפָלוֹתְּ (הַשְׁוֹתָה).
לְמַשְׁלָל, יִשְׁעַי, כִּיזְוִי אַנְחָשָׁ בְּרִיחָה וְנִחְשָׁ עַקְלָמוֹן . – מְשָׁפֶט, בְּכָוּשִׁתְּ: מְנָנָן, וּכְבָרָע עַשְׁה
מְמַנִּין עַנְיָן . – כְּזָבְיָאָל (=קְסָבְאָל בְּכּוֹשִׁי). קְדוּם נִפְתָּחוּתְּהָיָה שָׁמוֹ בָּקָאָ, כְּלוּי שָׁלָם וְנוֹאמָן (ע')
קְלָקְלָתוֹ הַסְּבָבָ שָׁמוֹ לְגַנְגָיָן. אֲוֹדִיבִּירָג (49. p.) מְשִׁיחָן שָׁמוֹ שְׁלַקְפְּצָיָאָל=קְצָמְיאָל
הַמְּלָאָק (שְׁבָסְיָן לְרִי יְשָׁמְעָל כִּיגָּ). – נִרְאָה שְׁעִנְיָנוֹ שֶׁל כְּזָבְיָאָל כֵּן וְהָהָ:
שְׁבָה סִידָר הַבָּרוֹא אֶת הַעֲלִינוֹת וְהַתְּחִתְוֹנוֹת, וּהָרְאָה אַתְּהָ לְקָדוֹשִׁים שְׁבָרִוּם. וְאַחֲרֵיכֶן
גְּמַלְךָ וּבְרָמָאוֹתוֹ נִטְלָל מִמְּכָאָל אֶת השֵׁם המִפּוֹרֶשׁ וּבְצִירּוֹתְּ שְׁנִינוֹתְּ – שְׁנִינוֹתְּ – הַשְּׁבּוּחָה
הַמְּטוֹרֶשׁ – עֲשָׂה מִתְּהִלָּה וּלְפִיכְעָן נִהְפָּךְ שָׁמוֹ לְגַנְגָיָן . –

סִפְרַ מִלְּקָדֶךָ מְאֹרוֹת הַשְׁמִים כָּל-אַתָּר וְאַתָּר לְמַשְׁקָוֹתֵיכֶם
לְמַמְשָׁלוֹתֵיכֶם וְלְמַעֲיָהֵם לְשֻׂמוֹתֵיכֶם וְלְקָמֹתֵם מַולְךָם וְלְקָדְשֵיכֶם
אֲשֶׁר קָרָא נִזְמָן אֶל כָּל-אַתָּר כָּדָרֶשׁ אֲשֶׁר אַתָּי וְהוּא מַגְּלָהֵם וְהוּא
קָרָא נִזְמָן אֶל כָּל-מַתְּכִיבֵיכֶם כְּמוֹ שְׁם לְכָל-שְׁנָות פָּבָל וְעַד-הַעֲזָלָם
עֲדַת-שְׁלָלָם הַבְּרִיאָה כְּמַקְרָבָה אֲשֶׁר פָּשָׁמֶר לְנֶצֶח: וְהָקִיד-מִקְרָבָה
קָרָא שָׁמֶן מָאוֹר הַשְׁמָשׁ מָזָא בְּשָׁעָרִי מִנְחָה כְּשָׁמִים וְמִבְּאָוֹבְשָׁרִי
מִעֲרָב הַשְׁמִים: נִזְמָן שָׁהָה שָׁעָרִים אֲשֶׁר קָהָם יָצָא הַשְׁמָשׁ וְשָׁהָה
שָׁעָרִים אֲשֶׁר קָהָם יָצְרִיב כְּשָׁמֶשׁ וְכָנְרָתִי יָוִרְחָה וְיָצְרִיב בְּשָׁעָרִים
הַאֲלָה וְמַגְּלִי כְּפָזָבִים עַסְ-אַשְׁר יָגְלָל אַוְתָם שָׁהָה בְּמִנְחָה וְשָׁהָה
בְּמִעְרָב וְכָלָם הַוְּלָלִים זֶה אַתְּרִיחָה בְּמַשְׁטָר יָשָׁר גַּמְ-תְּלָנוֹת רְבִים
מִיְמַין הַשְׁעָרִים הַאֲלָה וְמַשְׁטָאָלִים: וְאַשְׁוֹנָה יָגָא בְּמַאֲוֹר הַגְּדוֹלָה
וְשָׁמָוֹשׁ וְסַבְּיבָתוֹ בְּסַבְּיבָתְךָ שְׁמָםִים בְּלֹא אַשְׁמָאִירָה וּבְאַתָּרָה:
וּבְמִרְקָבָת אֲשֶׁר יָשַׁלֵּה שְׁלֵיחָה יְהִינָּה קָרְוָה וְמַשְׁמָשׁ יָצְרִיב מִזְמָהָשִׁים
וְשָׁב דָּרָךְ צָפוֹן לְבָא אֶל-הַמְּוֹרָחָה וְנַהֲלָעָד בְּזָאוֹ אֶל הַשְׁעָר הַהְוָא
וְרָחָה עַל-אַנְגִּי הַשְׁמִים: כֵּן יָגָא בְּתַחַרְשׁ קָרָא-שׁוֹן בְּשָׁעָר הַדָּרוֹל וְהָוָא
הַרְבִּיעִישׁ מִשְׁתַּחַת הַשְׁעָרִים בְּמִנְחָה: וּבְשָׁעָר קְרַבְּיִישׁ אֲשֶׁר מִשְׁמָן יָגָא
הַשְׁמָשׁ בְּחַדְשָׁה קָרָא-שׁוֹן שְׁנִים אַלְפָרְשָׁה סְלָנוֹת פְּתָחִים לְרוֹתָה שְׁמָהָם
מִזְמָה אֲשֶׁר קָשָׁהָם בְּעַמְקָם: קָשְׁחַשְׁמָשׁ וּרְתָם בְּשָׁעָר בְּאָלָה
דָּרָךְ כְּשָׁעָר תְּרַבְּיִישׁ שְׁלָשִׁים בְּקָר וְנַרְדָּעָר בְּשָׁעָר הַרְבִּיעִישׁ
בְּמַעְרָב הַשְׁמִים: וּבְקַתְּתָה הַהְוָא נַלְכָד טִוָּם וְאַרְךָ וְמַלְלָה וְלַדְךָ וְקָאָר
עַד-הַבָּקָר הַשְּׁלָלִים: בַּיּוֹם הַהְוָא יָאָרְךָ הַיּוֹם מִזְמְלָלָה בְּתַשְׁיעִית
וְהַיּוֹם גִּיעָשׁ לְנַכּוֹן לְעַשְׂרָה מְלָקִים וְסְלִילָה לְנַכּוֹן לְשָׁמָנה מְלָקִים:
וְיָגָא הַשְׁמָשׁ מִזְמָה-שְׁעָר הַרְבִּיעִישׁ וְהַעֲרִיב הַרְבִּיעִישׁ וְשָׁב אַל-שְׁעָר
כְּמִרְחָה הַמְּמִישִׁי שְׁלָשִׁים בְּקָר וְיָגָא מִפְנֵי וְהַעֲרִיב בְּשָׁעָר כְּקָמִישׁ:
וְאָוֹ יָאָרְךָ הַיּוֹם בְּשִׁנִּים מְלָקִים וְהַיּוֹה לְאַתָּר שָׁרָר מְלָקִים וְסְלִילָה
יָקָצֵר וְהַיּוֹה לְשָׁבָעָה מְלָקִים: וְשָׁב אֶל-הַמְּוֹרָחָה וְקָא אֶל-הַשְׁעָר הַשְׁמִישׁ
וְיָגָא וְהַעֲרִיב בְּשָׁעָר הַשְׁשִׁי שְׁלָשִׁים בְּקָר וְאַתָּר שְׁלָשִׁי הָאָות שְׁלָשִׁי:
בְּיּוֹם הַהְוָא יָאָרְךָ הַיּוֹם מִזְמְלָלָה וְמַלְלָה יָקָצֵר וְהַיּוֹה לְשָׁהָה מְלָקִים:
וְיָגָא וְהַעֲרִיב לְשָׁהָה מְלָקִים וְמַלְלָה וְהַיּוֹה לְשָׁהָה מְלָקִים:

חלק ב': ספר מלהן מאורחות השם (עב-פע).
אב. מתוך כלויות ועל השם.

עב כ' עב א-ז

לְכָנִים וְעַטְוִיפִים וְפְנִימִים מְאֹרִים בְּשָׁלֵג: וְאָרָא שְׁנִי גַּרְホָתָאָשׁ וְאָרָה
הַאֲשֶׁר מָאוֹר כְּבָרְקָת נְאָפָל עַל-פָּנִי לְפָנִי אֶדְוָן דָּרוֹחוֹת: וּמִכְאָל
הַמְּלָאָךְ אֲתָדְרָשִׁי כְּמַלְאָכִים אַחֲנִי בְּנִי יְמִינִי וְנִכְיָאִנִּי
אַל-כָּל-הַמְּפָקָרִים נְרָא-נִי כָּל-מְפָקָרִי כְּרַמְמִים וּנְרָא-נִי אַתְּ-כָל-מְפָקָרִי
הַאֲדָקָה: וְנִרְאָנִי אַתְּ-כָל-מְפָקָרִי קָצֹות כְּשָׁמִים וְכָל-אֲזָרָות הַכְּבָכִים
וְהַמְּאֹרָות אֲשֶׁר מִשְׁמָן יָצָא לְפָנִי כְּקָדוֹשִׁים: וְנַעֲלָם אַתְּ-רוּתִי בְּשָׁמִי
הַשְׁמִים נִזְמָן שָׁם קָשָׁן וּבְגַנְגָן שָׁוֹי אַבְנִי אַל-גְּבִישׁ וּבְתוּךְ הַאֲבָנִים
לְשָׁנוֹת אֲשֶׁר תְּהִנָּה: וְרוּתִי רְאַתָּה אַתְּ-הַאֲזָר אֶת כִּיתְהָאָשׁ
כְּהָוָא וְעַל-אַרְבָּעָת קָצֹוֹתִי גַּרְהָוֹת מְלָאִים אֲשֶׁר מִנְהָה וּבְכָמִים
לְבִתְהָוָא: וּמְקָבִיב שְׁרָפִים קָרְבָּוִים וְאַפְגָּוִים וּבְכָמִים אֲשֶׁר לֹא יְשָׁנוּ
וּשְׁמָרוּ אַתְּ-תְּרַכְּבָּא כְּבָדוֹר: וְנִזְמָן מְלָאָכִים לְאַיִן מְפָקָר אַל-פָּגִים וּרְבוֹ
רְכָבּוֹת סְוּבָּבִים לְבִתְהָוָא וּמִכְאָל וּגְבָרִיאָל וּרְכָבָל וּפְנָגָאל וּמְלָאָכִים
כְּקָדוֹשִׁים אֲשֶׁר מִפְנָל לְשָׁמִים יוֹצָאִים וּבְאָמִים בְּבִתְהָוָא: וְנִזְמָן
מִ-הָבִוִּית הַהְוָא וּמִכְאָל רְאַשְׁ-הָנִים רְאַשְׁ-הָנִי לְכָנוּ וְגַנְיָי כָּאָמֶר
לְרַב בְּלִי מְפָקָר: וְאַתָּם רְאַשְׁ-הָנִים רְאַשְׁ-הָנִי לְכָנוּ וְגַנְיָי כָּאָמֶר
וּלְבָוֹשׁוּ לֹא וְתָאָרָה: וְאָפָל עַל-פָּנִי וְכָל-בְּשָׁרִי גַּמָּם וְרוּתִי גַּרְהָבָה
וְאָקְרָא בְּכָל פָּדוֹל בְּרוּמָעָן וְאָקְרָד וְאָשָׁבָה וְאָרוֹמָם: וְתְּבָרּוֹת הַכָּנוּ
אֲשֶׁר יָגָא מִפְיָה קִי וְלַרְצָוֹן לְפָנִי רְאַשְׁ-הָנִים וְרְאַשְׁ-הָנִים קָא עַסְּדָה
מִכְאָל וּגְבָרִיאָל רְכָבָל וּפְנָגָאל אַל-פָּגִים מְלָאָכִים קָלִי מְפָקָר:
וְהָוָא גַּנְשָׁ אַלְיָ וּוְשָׁאָל לִי לְשָׁלֹום בְּכָלָוּ וּוְאָמֶר אַלְיָ אַתָּה הוּא קָדָר
הָאָדָם אֲשֶׁר נַלְכָד לְאַדְקָה וְאַדְקָה פְנִים אַלְיָ וְאַדְקָתִי רְאַשְׁ-הָנִים
לֹא טְזָנָהָה: וְוְאָמֶר אַלְיָ הוּא שָׁוֹאָל לְקָדְשָׁוֹלָם בְּשָׁמָן כְּעוֹלָם
תְּבָא כִּי מִשְׁמָן יָגָא שָׁלֹום לְמַדְבָּרִיאָת הַעֲוֹלָם וְכָנִי לְקָדְשָׁוֹלָם
וְלְעַוְלָמִי עַוְלָמִים: וְכָלָם נַלְכָד בְּרַכְיָה וְמַאֲדָקָה לֹא טְזָנָהָה לְעַוְלָם
אַתָּה יְהִוָּה מִשְׁקָנוֹתִים וְאַתָּה קָלָם וְלֹא יְפָרְדוּ מַאֲתָה לְעַוְלָם
וְלְעַוְלָמִי עַוְלָמִים: וְכֵן יְהִוָּה אַרְקִידִים עַסְ-בָּנִידָרִים הַהְוָא וְלְאַדְרִיקִים
יְהִוָּה שָׁלֹום וְלְאַדְרִיקִים דָּרָךְ יְשָׁהָה בְּשָׁמָן אֶדְוָן דָּרוֹחוֹת לְעַוְלָמִי
עַוְלָמִים:

עב ב': בְּכָרָת. בְּכָשִׁי: יָנָת (=ונַעֲמָדָה). וּלְמַדְתִּי שְׁבָרָת=יקִינָתָן מְכָלָל דְּבָרִים
ד' שְׁבָשִׁיר סָוף לֵיחָ: «לְיִי דִיְקִינְתָּו... עַל בְּרָקָת הִיה כְּתוּב לְוִי...» – וְהָוָא. כָּלִי מְלָאָכִי
טו מְנַהֲנִי. – וְיִאָמֶר. הַמְּלָאָךְ-הַמְּנַהֲנִי. –

בָּיּוֹם כִּי הַוָּא יַתְּמַעַט כְּלֵילָה וְהַנָּה לְתַשְׁחָה סְלָקִים וּמִיּוֹם לְתַשְׁחָה
סְלָקִים וּשְׂנוֹה כְּלֵילָה לַיּוֹם וּמִשְׁנָה הַוָּא בְּגַמִּיה לְכַבּוֹן שְׁלָשׁ מִאוֹת
וּשְׁשִׁים וְאַרְקָזָה: וְאַךְ בַּיּוֹם וּמִלְּלָה וְכַאֲרָה בַּיּוֹם וּמִלְּלָה נְגַדְּלִים
כְּם בְּתֻקּוֹתָה כְּשֶׁמֶשׁ: וְעַל-כֵּן אֲרָךְ מַהְלָכוֹ מִיּוֹם לַיּוֹם וְיַקְאָר
מַהְלָכוֹ מְלִילָה לְלִילָה: וְזוֹה קַדְמַשְׁמֶשׁ וּמַהְלָכוֹ וּתְשֻׁקְתָּה בְּשָׁבוּבָה
שְׁשִׁים פָּעָם וְזֹא הַמְּאֹור הַגְּדוֹלָה הַהָּוָא שְׁגָגָרָא שְׁמָשׁ לְטוּלְמֵי
עוֹלָמִים: וְאַשְׁר וְזֹא הַוָּא הַמְּאֹור הַגְּדוֹלָה וְכֵן יִקְרָא לְתוּפְתָּה כִּאֵשֶׁר
צָהָה אַלְעִין: קַגָּאוֹתָה כֵּן בַּבָּא וְלֹא יַתְּמַעַט וְלֹא יְנַום כִּי אַסְ-נְרוּעָ
יוּנָם וְלִילָה וְאַוּרָה שְׁבָעִים מָאוֹר כְּגָרָם וּבְגַנְלָל יְשָׁוֹ שְׁנִים:

וְאַפְּרִי כְּחַק כְּנָה בְּאִיתִי הַקְּאָרָר לְמַאְוָר כְּקָאָרָן וְשָׁמוֹ בְּרָתָה:
וְתֻקּוֹתָה כְּתֻקּוֹתָה כְּשֶׁמֶם וּמַרְכְּבָתָה אֲשֶׁר יַרְכֵּב אַלְקָתָה תְּנַשָּׁא עַל
בְּדִי כְּרָוֶת וְאַזְרָעָלָן בְּמִדָּה: וּבְכָל-חַדְשָׁה וְשָׁנָה צָאתָו וּבָאוּ וּמִיוֹ
כִּימִי הַשְּׁמֶשׁ וּבְשִׁימְלָא אַוּרָה יִהְעָה לְמַלְكָה שְׁבִיעִי מָאוֹר הַשְּׁמֶשׁ:
וְכֵן יוֹרֵחַ וּרְאַשְׁוֹנָה נְגָא בְּמִזְרָח כְּבָקָר הַשְּׁלָשִׁים וּבְיּוֹם הַהָּוָא גְּרָא
וּהַוָּא לְכֵם רַאשָּׁה הַלְּדִישָׁה בַּיּוֹם הַשְּׁלָשִׁים יְמָר עַסְ-הַשְּׁמֶשׁ בְּשַׁעַר
אֲשֶׁר בּוֹ יֵצֵא הַשְּׁמֶשׁ: וְחַצְוֵי הַאַתְּדָר יַתְּרַמֵּק בְּחַלְקָה שְׁבִיעִי וְכָל-
עַנוּלוֹ רַיק בְּלִי אַוּרָה מַלְכֵד חַלְקוֹ הַשְּׁבִיעִי תְּמַלְקָה אַרְקָזָה שְׁלָר
מָאוֹרָה: וּבְשַׁתְּ-קָבְלוֹ תְּלָק שְׁבִיעִי מַפְּצִי אַוּרָה יִהְנָה אַוּרָה לְמַלְקָ
שְׁבִיעִי אַתְּדָר נְחַצֵּי: וְנַעֲרִיב עַסְ-הַשְּׁמֶשׁ וּבְוּרָם הַשְּׁמֶשׁ יוֹרֵחַ
אַתְּוֹ וּקְבֵּל הַמְּאֹרָה מַהְלָקָה-אַוּרָה וּבְלִילָה הַהָּוָא בְּתַחַלְתָּה בְּקָרוֹ
יּוֹם כְּבָרָם יִנְרַבֵּר כְּבָרָם עַסְ-הַשְּׁמֶשׁ וְהַחַשִּׁיךְ בְּלִילָה הַהָּוָא בְּשַׁבְּתָה
וּשְׁבָעָה טְלָקִים וּפְאַיִלְמָקִים: וּירְחַבְּרַי בַּיּוֹם הַהָּוָא בְּמַלְקָה שְׁבִיעִי
לְכַבּוֹן וְזֹא וּנְטָה מִזְרַחַת הַשְּׁמֶשׁ וּבְנַרְבָּר זְמִיו נְאֵיר בְּשָׁהָה וּשְׁבָעָה
חַלְקִים:

ונארה ממלך אמר ומקילו ואיך לפי חוק והוא יעשה מלך
ישראל: ואורי אל כמלך בדורו והוא מלך לכלם קראני את
מלך אלה ואת-מושבוניהם ואקחtab את-מושבותיהם כאשר קראני
וילאكتب את-קדושיםם כמו שכם ומראה אורייקם עד-כבר ספשה

רָאשׁ הַפְּסֹוק בְּכָוְשִׁי: וְחַצֵּי-מֶרְחָקָנוּ שְׁבֻעָה אֲלָקִים אֶחָד. – עַג. הַירָּחַ וְתַקְפּוֹתָיו.
עַד. שְׁנָת הַרְיָת.

וכבדרך ישלחה לקאר אתייוס ולכאריך את-הלויה ושב ה'שפט
למגורה וכוא אל-השער בשדי נורח משם ונורח שאלשים בקר;
וכבדרך שלשים בקר נתבר כיום מלך אָמֵר לבון והנה לאמר
אָמֵר סְלִיקִים ותְּלִילָה לשכחה: ויא ה'שפט מ-השער בשדי
בממערב ודר' ל'מגורה ונורח בשער חממייש לשלשים בקר וה'שurb
בממערב שתיות בשער המערב חממייש: ביום זה הוא נתבר כיום
שני שליקים והנה היום לשכחה שליקים ותְּלִילָה לשמה נא^ת שליקים:
ויא ה'שפט מ-השער חממייש וה'שurb בשער חממייש בממערב:
בשער קרכיבי לשלהם בקר ואמר לא פוי האות שלו וכאריך בממערב:
ביום זה הוא ישנה ניומ ליליה והנה אשנה לו ותְּלִילָה והנה לתשאה
שליקים וכיום למתשה שליקים: ויא ה'שפט מ-השער חממייש והואריך
בממערב ושב ל'מגורה ויא שלשים בקר בשער השלייש וה'שurb
בממערב בשער השלייש: וביום זה הוא נאריך בלילה מ-הנויים ולילה
נארכ מלילה ויום יקצר מיום עד-הבקיר שלשים ותְּלִילָה והנה לנכון
לשכחה שליקים וכיום לשמה שליקים: ויא ה'שפט מ-השער השלייש
השליש וה'שurb בשער השלייש בממערב ושב אל-המגורה ושלשים
בקאר גיא בשער השני במגורה וקמוץ נשור בשער השני בממערב
השלים: וביום זה הוא והנה הלילה לאמר צה'ר שליקים וכיום
לשכחה שליקים: ויא ה'שפט ביום זה מ-השער השלייש מהריך
בממערב בשער השני ושב אל-המגורה אל-השער קראשון לשלהם
בקאר ואחריך בשער קראשון בממערב השלים: וביום זה הוא
נארכ ללילה והנה פידאנים מ-השער והנה לנכון לשנים
צער שליקים וכיום לשכחה: והנה נשלים ה'שפט אתייה-הקלות
ושב והקיף את-מחוקתו ובא בשער זה הוא שלשים בקר וה'שurb
גמ'ין בממערב ממולו: ובלילה ההוא ימעט שלילה בארכנו בתשיעית
והוא חלק אחריך והנה שלילה לאמר צה'ר שליקים וכיום לשכחה
שליקים: ושב ה'שפט ובא בשער השני במגורה ושב במחוקתו
ההן שלשים בקר בערחו ובה'שurb: וביום זה הוא ימקט הלילה
בארכנו והנה הלילה לשכחה שליקים וכיום לשמה: ויא ה'שפט
ביום זה הוא מ-השער מהריך וה'שurb בממערב ושב ל'מגורה ונורח
בשער השלייש לשלהם בקר ואחריך וה'שurb בממערב השלים:

עם-ארבעת כנוקאים לא-יקדרו ממקומם לפירחובן בשהה וכמ' יושמו לארבעת הימים אשר לא-וחשבו ביחסבון בשהה: וברם יטוי האנושים כי המאות הימים יושמו לאומנה למושבות העולם אחר בשער קראון ואחר בשער נשים כשליש אחר בשער קרביעי ואחר בשער כספי וסדר כסלים נשלם בשלש מאות ושים וארכעה מושבות העולם: כי יאותות ומוגדים וכשימים קראני אוריאל תמליך אשר ארון הקבוד שמהו לעולם על-כל-מאורות השמים בזמנים ובתקבלי למשל על-פני השמים ולבראות על-הארץ ולחיות מהגיא הרים וכלהה והם משמש ומכבים וכוכבים וכל-הבריות הטובות בכל-מרקבות פשים: קמודן קראני אוריאל שנים צער שעירים פתוים לרזינה מטבח לטרבלת השם בשמים אשר מתוקם פאהנה קריין השם ומקם נא חם על-הארץ קשחתו בעיתם המוננו: ובעד קרחות ונשיכת הפל קשחתו לרזינה בשמים בקנות: כאשר יתנו שנים צער כשעים בשמים בקנות הארץ אשר מכם נא הפלש כירם וכוכבים וכל-משמי נשים במורה ובמארב: וסלונות רביים פתוים משטאמלים ומימיים וסלון אחר בעתו מזיא חם פשעים דעם אשר מכם נא כוכבים כאשר פקר על-כם ואשר שפה ושרבו במקופר: נארה מרקבות בשמים רצות בתכל מועל לשערים אשר קדם טבו כוכבים אשר לא ישרבו: ואחר יגדל מקדם והוא יסכך בתכל קלה: ובקנות הארץ ראיתי שנים צער שעירים פתוים אל-כל-תרחות אשר מכם מצאה הרחות ונשבו על-הארץ: שלשה מכם פתוים אל-פני השמים ושלשה במערב ושלשה אל-ימין בשמים ושלשה אל-הشمאל: ושלשת הראותם גם מזרח ושלשה מאפון ושלשה אפרי אלה משMAL לקרים ושלשה ממערב: בארכעה אלה מצאה רחות ברכה ושלום ומשמונה קדם מצאה רחות מהבלות קשחן מטהחות ובכיאו שיחקה לכל-הארץ ולימים אשר עלייה: וברם קראשונה מונדשערים בהם בגוראות מורות פצא דרך עה. על ארבעת הימים שבחון לחשבון ועל הכוכבים ועל השם. עז. על שטים עשרה הרחות ושוריה.

צ'שר יום: בשבייעות שכיהן ויריות בשלים את-קל-אורו במנחה ובשכעה שכיהן כלים וחידים בשלים את-קל-חশכו במרקף: וברחים מינדרים ושנה את-הערקה וברחים מינדרים מלך במקלכו אשר לאחר: בשני ברחים ויריב כירם עסיד-המש בשני השערים התיכונים הדם בשער הפליש וברבי: ונא לשכעה נמים וסבב ושב דרך בשער אשר שם נא השם והשלם את-קל-אורו וטה מונד-המש ובשונה נמים בא בשער השמי נא לשכעה מנקו נא השם: ובצתה השם מונד-השער הרכיעי נא לשכעה נמים שר-אשר נא מנד-המש ושב עוד הפעם בשכעה נמים בשער הרכיעי והשלם את-קל-אורו וגטה ובא בשער הראון בשמונה נמים: שב עוד הפעם בשכעה נמים בשער הרכיעי אשר מנקו נא השם: בן ראיתי את-מו-שביהם בולם כו-הרים ובחריב השם כמים הם: ובהתהבר השם שניים גווע לשם שלשים יום וכל-הימים גאנוקים לו באתת מטעם שניים דהן בשתפאלאגה תהינה שלש מאות וששים ימים: ועדף כהיש והכוכבים גיע לשנה נמים ביחס שלשים שנים ששת הימים גיעו לשלים וקרוי השם והכוכבים הדר שלשים יום: ושהם והכוכבים יוציאו את-קל-השנים לנכון ולא יעדיפו או יחשיר את-מו-שביהם יום אחר עד-עלם ושלמו את השם בדרכן נכו' בשלש מאות וששים וארכעה נמים: בשלש שנים ויהו אלף ותשעים ושנים נמים אלף ובחמש שנים אלף ושמונה מאות ותשעים שנים ימי אפלים ותשע מאות ותשעים צער יום: לברט בלבך גיעו ימי אלף וששים ושנים בשלש שנים ובחמש שנים נחפר חמשים יום כי באאות מוסקים למספר אלף ושבע מאות ושבעים אלף וששים ושנים נמים: ובחמש שנים יהו אלף ושבע מאות ושבעים יום ובשמונה שנים יהו לברט אלף שנים שמונה מאות ושלשים ושנים נמים: כי בשמונה שנים יחפר חמשים יום וכל-הימים אשר יחפר בשמונה שנים שמוניות יהו: ומשנה תשלם לנכון לפי מושבות העולם ומושב השם הוארם מונד-השערים אשר קדם יורה ויריב שלשים יום: ומגולי צורי באפלים אשר כל-הבריה וכל-כוכבים עה

ושפכו מימייקם אל-ים-יסוף במלוזה: וארכשת הנופרים נבאו באדר-
אףון עד-יוקם (מהם שניהם) אל-ים-יסוף ושיינם אל-יכנים נדרול וטם
משתקבים שפה (ויש אומרים אל-המברך): שפה אים גודלים
ראיתי בים וקארץ פגמים קארץ וקמפה בים נדרול:
עה ב ואלה שמות השם קראשן אורטרכטם ולשני שפה: ולברט
ארקעה שמות בשם קראשן אישוניה כשני לבנה כשלישי קן
קסה וקרבייעו ברת: אלה הם שמי המאות הגדולים עגולם געול
בשים ושייניהם נדל אנגלים שוה: געול השם שבעה חלקי
אור וגונקים לו אל-תברט וכמקה קאבילו עד-אשר ים מהלך
השביעי שלפעמאנש: נתנו מעריבים וקאים בשער כפער ובשו
בקצון ונאו בשער כמנוח על-קניעת-השדים: וכצלות גודס גרא
חצאי כשביעית בשים ואורו יתמלא ביום הארכעה שדר ימלא
אוו: ושלשה פרטמזה אור נכאבלו שדר יום המאה-השל
קשי-תמלא אורה לפי אותן השה ובהה לשלה פרטמזה וגנה
כברם לאי-שביעית מהלך: ובהתגעטו יקתן ביום קראשן לארכעה
עשרה תלכו אורו בשני יתמת לשלשה שדר תלכו אור בשלייש
ויתמת לשנים שדר קרבייע לאחד שדר סלק בעיפוי יתמת
לשורה סלקים בשני יתמת לשלשה תלכו בשבייע יתמת
לשונה תלכו בשמיין יתמת לשלה בתשייע יתמת לשלה
בשורי יתמת לשלשה באחד שדר יתמת לארכעה בשנים שדר
וירדים: וקורות קרביעיות ושהם אפון חלקה לשלה תלכו
מקם קראשן הוא למשן האנשיים ולשני במיניהם ותלומות
וישרות ונקרות וחשד וגן ותמלח בשלייש בון האדק: ראיית
שבעה קרים גבויים והם גבויים מקל-הקרים אשר על-האדיש
ומהם כפוד נאו זים מעריבים ושיינם נחלפו: ראיית שפה
נחרות על-הארץ גודלים מבל-הנחרות מהם אחד ונאו מנדמער
ושפיך מיפוי אל-יכים נדרול: ושיינם מהם מצון עד-יכים יבואו

עת. השם והירח – גירול היהת והמתפותו.

וואלה שמות. בנוטה הכווי נשבחו שמות השם והירח מרוב העתקה. –
או-חרס בכושי ארכוס. – חפה. בכושי אקס (ח'ת בתוי נשבחה והיא בסמי'). –
אישוניה. בכושי אנט – לבנת. בכושי אבל – בן-כסה. בכושי בנס. – ירת.
בכושי ארא. –

השער הראשון אשר במנוחה בנטוּתָה דרומה ממנה וכך שפמן
בצורת תרב ושותה: ומלה-שער השלוי בטן נאצ במרק ומן
נא מטר ופריה ושלום טול ובשער השלישי אשר לצד אפון נא
קר וככירות: ואחרי אלה מאניה הרוחות הדרומיות בשלשה שערים
בשער הראשון מהם הנוטה למורה פצא רום טפה: ובשער
הטיכון קרוב אליו נאצ מתוכו ריחות טוביים טול ומטר ושלום
ותמיים: ובשער השלישי אשר מזר מערב נאצ מתוכו טול ומטר
וארקה ושהמן: ואחרי אלה רוחות מזר אפון מונח-שער כשביעי
מזרב מזון נאצ מתוכו טול ומטר וארקה ושהמן: וכן נאצ
הטיכון אשר נאצ מזר טר טול ושלום ובשער השלישי מזר
מערב נאצ מתוכו ענן וכפוד ושלג ונשם וטול וארכאה: ואחרי
אליה ארבע רוחות אשר מזר בשער הראשון אשר לצד
אפון נאצ מתוכו טול וכפוד ושלג וקרח: ומנח-שער הטיכון
נא טול ומטר ושלום וברכה ובשער האחרון אשר מזר דרום
נאצ מתוכו בצערת ושהמן ותירב ושותה: ובנה יתמו שניים שדר
השערים לארכע רוחות השם וכל-הגביעים וכל-הגביעים וכל-הגביעים
הראיתיה מתושלח בינו:

קורות קראשנה קרים קרא לה כי קדרוניות היא ובשנה
לרא לה דרום כי לריב נרד שם (ברם) המברך לעולם נרד שם:
וקורות ממערב מערב שפה כי שם קל-מאותות לשימים מעתומים
וירדים: וקורות קרביעיות ושהם אפון חלקה לשלה תלכו
מקם קראשן הוא למשן האנשיים ולשני במיניהם ותלומות
וישרות ונקרות וחשד וגן ותמלח בשלייש בון האדק: ראיית
שבעה קרים גבויים והם גבויים מקל-הקרים אשר על-האדיש
ומהם כפוד נאו זים מעריבים ושיינם נחלפו: ראיית שפה
נחרות על-הארץ גודלים מבל-הנחרות מהם אחד ונאו מנדמער
ושפיך מיפוי אל-יכים נדרול: ושיינם מהם מצון עד-יכים יבואו

עו. ארבע רוחות העולם – שבעת הגHoroth – שבעת האיים.

דע... דרום... הוא דורש דרום=ינרד רם (העלין)... – מערב... הוא דורש מערב לשון
שותה וירידה (=פוג בכושית exemptus). – ב-ק' במילונו הכווי של דילמן). –
ג-ה צ-ס-ו-ן. ורש ב-ק' שמה עינויים צ-ס-ו-ן שם. – חיים הגדל. ים התיכון ('
במד' ליד ו-ז). –

וישנה את־הקו ולו נראה בעתו: ובימים דהם נראה [כשהם] בשומים וממהלך יהנה ובערבו ב��נות הפרטקה בגדרולה במערב והרבה לאיר מפשט נפאו: ורבים מראשי הכהנים יעברו חכם ושינוי ארחותיהם ומשיחיהם נראו במושיעיהם הכהנים עלייהם: וכל־מערכת הסובבים תספר מרכזותיהם ומחשבת נסיבותם על־הארץ תעשה בהם וסרו מכל־דרכיהם תושים יהיו ולאלים וחשבות: ורבתא קראה צליים משפט ולא עליים לאבד הפל:

ויאמר אלי חנוך התבונן בלחות השמים ונראת בכתבם שליהם וברעת את־הפל אחר לאחד: ונ התבונן בלחות השמים ואקראי את־קל־הכתוב נאכין כפל ואקראי ספר קל־מפשי כאדם וכל־ילדיו כל־אשר יהיו על־הארץ שדרות עולם: ואbard את־הארון הבודיל פלא נקבע לעולם על־שנתו את־קל־משלי מבל ואשבח את־אלוי על־איך אפו נאברבו بعد בני־הדים: ונאמר אשורי האיש המת באדקה ובטוב אשר אין קל־קבב אשאה נקבע צליו ואשר יום הדין לא־ימצא גדרו: ושבעת הקדושים הדם הקוריבוני נישמיינו על־הארץ לפני פתח ביתי ואמרו אליו חזע נפל לבנה למתוישלה והראית לקל־גניך כי קל־בשוף לא־יאדק לפני ארצי כיריהו בוראים: שניהם אמרת נזבקה עט־בנך ער־צוחך למלמד את־גניך וקמבח لكم ומיורום בקל־גניך וכשהה הצערת קחו מקרובם: נאמע לך כיaset טוב יותר ארקה לטוב צדיק עם צדיק ישבח וברכו זה את־זה: ומחותאים עט־החותאים ימותו ופושע עט־פושע יטבע: ועוישי צדקה על־משדי בני הארץ נאבא אל־עמבי בברבי לאידון העולם:

ושפה מתוישלה בני קל־אליה אספראלה' וקמבח לך גליתיך לך הפל ונמתי לך ספרים על־קל־אליה ואותה בני תשרף את־ה翻开ים מיד אביך למען תפיסר לדורות העולים: חכמה נמתי לך ולגניך ובימים ההם... הגדולה במערב. לשון זה מופיע את התשך העוסק בירה, ולפי צ'אלאם אין מקומו כאן. ואף הוא תיקן המוסגר במרובעים, ובנוסח הkowski שייעורו של הלשון: ובימים ההם נראתה בשם ושליחות, של חנוך.

פב. דברי חנוך אל מתוישלה במסרו לו את ספרי התוכנה.

יקרא מולד כי ביום זה לא היה דברו: ורק הרים מלא בזמנים ביום שהשפט נורם במערב ומן־המנrho הוא עולה כל־הילדה נoir ברים עד־זום השפט ממלו' וכברם נראה מיל השפט: נאקות אשר משפט יצא אוור כינר שפה: שבול לתעלם עד־העלם קל־אזר ומי כירס יהלפו והיה עגול ריק כל־אור: שלשה תרשימים של שלשים יומם נושא ובעתו בשיטמט יטsha שלשה תרשימים של שלשים ותשעה זמים להלשן ואנו יטsha התשפטות במושרו קראשון ובשער קראשון למאה ושבעה ושבעים יום: ובעת צאתו נראה שלשה תרשימים לשלים יום כתריש ושלשה תרשימים נראת תשעה ושבורים התריש: בלילה נאה קשין אדים שעירים יום בקל־פעם וביום נראת בקען גראיש כי אויר בו קל־בר מלבד אורו:

ועטה בני קראיתיך נפל ותק־קל־כוכבי השמים נשלם: ונראני את קל־הקי אליה לקל־יומם ולקל־MONTH מפל ולקל־שנה ולקאטה ולמשפטה בקל־הירש ובקל־שביעו: והתשפטות הרים אשר תרינה בששת השערים קאלה ישלים אוור ובנה מהינה תחולת התשפטות: וההתשפטות אשר תרינה בשער קראשון בעטה עד־אשר ישלו מאה ושבעה ושבעים יום לפי חשבון השבעות שעירים ותמשה (שבעות) ושני מים: הווא יתפעט מרד השפט ומערכת הכהנים תמשה ימים אדר בדרוק ובעת השפטות תזה אשר ראיית יונר: זה מראת קל־אזר וברשות אשר קראני אוריאל המלאך דראש שראה מנהיגם:

ובימים הדם ענה אוריאל המלאך ונאמר אליו פנוך הנה קראיתיך נפל ואיל־ליך נפל למשן תראה את־השפט ואת־הנרטם (את־הנרטם) בלבני בובי השמים וכל־המסוכבים אותם מעשיהם ועפיהם ומוציאים: ובימי החותאים תקצרנה בשניים וורעם בארכומיטים ובשורותיהם יאמר וכל־בר עלה־הארץ ישנה ולא נראת בעטו ותגשם וכלא ובלא וגדר בומנו ופרי קראמה בימים הדם אספיר יהנה ולא גדר בומנו ופרי דשע בעטו וכלא: ובנרטם

פע. חורה על חדים אהדים.

פ. החותאים גורמים למעשים לשינויים בחקי הטבע.

כגמים כנראים על-הארץ בימי ממלתו ושהותם ומוניהו וכל-
העצים נישו פרי ועלים נצאו על-הארץ עצים וכשל קוצר נחתה
ופרחי נורדים וכל-הפרחים נצאו בשדה ונשי חתך ייבשו: ואלה
שמותם כמנגנים אשר מהימם ברקאל מלבש אל ואמר הנוקת שדר-
האלף שמו אליקות ומי ממלתו פמו: כמנגן בשני אתריו הוא
אל-מלך שקרא שמו שמש זורם וכל-ים אויר אדר ותשעים ים:
ואלה אותן ימי על-הארץ פרחות יושש וקצתם יוציאו פריט
גמור ונתנו את-כל פריט גמור ובשל וכצאן תחתברנה ותעברנה
וככל-כך קארץ נאפק וכל-אשר בשדה ובנת אלה יקיי בימי
מלךתו: ואלה כם השמות ותנועות ומגהו שרי האלדים להם
גדאל קאל וגדאל ושם שר-האלף הנוקת צליים אספאל ומי
מלךתו פמו:

ונטה מתיישלח בני ארץ את-כל-המראות אשר ראיינו
נאספים לפניו: שני מראות ראיינו לבני גשאי אשיה והאחד לא
יראה לשני קראשון בלמודי לכתב ומשני לפני גשאי א-ת-אמך
ווארה מראה נרא וועליקם והתפלתי אל אלו: שוכב קיינו בביות
מקלאל אבי החק נארה במראה ותעה המתומטו כשמם ויקני
ויפול לארץ: וכאשר נפל לארץ נארה והנה הארץ נבלעה בתהום
גודלה וקרים גתלו של-קרים ונקעות על-נקעות טבש ועצים
גבוניהם נעריו מארשים נפלו ונבקעו בתרז תלם: וזה נפל
או לתוך פי ונשא אcoli לקרה ואמר הארץ גחרבה: ומקלאל
אבי ה哉ן השיני כי שכבותי אכלו ונאך אליו למה תצעק קה
בני ולמה בקה תיליל: גאנידלו את-כל-המראה אשר ראיינו
ויאמר אלי נראות ראייך בני מראה קשה במלוך מסתורי כל-
השאות הארץ בתהום תטבע והרkon אדוול מחרב: וטה בני קומה
והתמנתך לארון תקבוד כי אמונה קה למן ישאר שאר על-הארץ
ולבל יניריב את-כל-הארץ: בני קליזה ולא מנדשים על-הארץ

חלק ד': שני מראות [היסטוריים] (פג-ז).

פג-פ. מראה המלום הראשון על המבול ותפלת חנו.

שנ' מראות ראיינו. בחלום. אבל שאר מראות חנו שבספר בחקין היה
שהראו המלאכים לאחר שהעלתו למROOM. – לפניו נשא איש. חנוך נשא איש
בהתומו בן סיה (ברא' הי' כיא) ושם אשטו עקיה (לטמן פה' ג). –

אשר יקיי לך למן אשר יתנים לבניים לדורות את-התקמה כזו
העליה על-מתקבטים: ותפקידים זאת לא גומו ולעוני ללמד את-
התקמה כזו ונעקה לא-קלית ממאכל-יתאנה: אשורי כל-הצדיקים
בחולכים גרדן א-קה ואין קם מה קא כתובאים מספר כל-ים-ים
אשר גוד השם בשמיים בכוּבים וס-ארבעת הנופים חמבדים
עמ-שרי האלפים מפערתת הכוּבים וס-ארבעת הנופים חמבדים
בין ארבעת חלקו בשנה אשר נגניות נובאו אמת א-קה בימי:
ובם יתנו אנשים ולא יתuros כמשפטים: כי כם בתקשבון כ-קה יבא וקאת
האנשים ולא יתuros כמשפטים: כי כם בתקשבון כ-קה יבא וקאת
ברישמי ער-עלם אחד בשער קראשון ואחד בשער תשלישי ואחד
קרביש ואחד בשישי ותשנה תשלם בשלש מאות וא-קה ושים
יום: ורבו קים ומתקשבון קרשום שלם כי המאות ותקנישים
וכמזרדים ותנאים ותנאים קרני א-יריאל ויגל-לי אשר א-רין כל-
בריאת מל הפלידה של ג' בא בשנים: ولو בתקלטן על-ליליה
ויום בשמיים לה-אור לה-אור לבני קארם שמש בריט וכוכבים וכל-
בחות בשמיים הסובבים גניליקם: ואלה מערבות הכוּבים אשר
פ-באה במקומותיהם ובקומותיהם ובקומותיהם ובחדריהם: ואלה כם שמות
מניגיניכם תשומרים לה-אים בשמיים אלה חמ-ל-ים לאלה חמ-ל-ים
למערכותיהם לשמיים לה-אים בשמיים במלךיהם ובמושבותיהם: ארבעת
מניגיניכם במבדלים את-ארבעת חלקו בשנה יבא קראשונה
ואחריהם שניהם צ-שר מניהו חמ-ל-ים במבדלים את-ההרים
ולשלש מאות ותשים הים שרי אלפים בממלקים את-הימים
ולארבעת הימים בגופים שלים מניגיניכם חמ-ל-ים את-ארבעת
חלקו בשנה: ושרי האלפים לאלה נספחים בין מניה למנה ג' כל-
אחד מהו רמי חמ-ל-ים ארבעת חלקו בשנה אשר סדר מל-יאל
 חמ-ל-ים חמ-ל-ים חמ-ל-ים חמ-ל-ים חמ-ל-ים חמ-ל-ים חמ-ל-ים
אל-מלך מל-יאל ונראל: ושמות מניגיניכם א-יראל ויישואל
ואלומיאל אלה השלשה ילבו א-תרי מניה חמ-ל-ים במבדלים
אמרי מגינוי חמ-ל-ים חמ-ל-ים חמ-ל-ים חמ-ל-ים חמ-ל-ים חמ-ל-ים
בשנה ונרא קראשונה ומשל מלכיאל הגנרא בשמו מימי ותשמש
וככל-ים ממלךתו אשר ישלט תשים ואחד יום: ואלה אותן

דָּקְרִי הַתֵּה אֹנוֹךְ וְלִשְׁמֶטוּ מִרְאָה חֲלֹם אָבוֹךְ: לְפִנֵּי נְשָׂאִי אֶת-אֶזְרָח
אָמֵךְ וְאֶרְאָה בְּמִרְאָה עַל-מִשְׁבֵּכִי וְהַגֵּה בְּזַרְבָּקָר יֹצֵא מִן-הָאָרֶץ וְבָרֵךְ
בְּקָרְךָ הַנֵּה לְכָנוּ וְאַתְּרִיוּ נְאָה אַלְתַּבְּקָר וְאַתְּה נְאָוֹ שְׁנִי בְּנֵי
בְּקָר אָקָר מְקָם שְׁחוֹר וְהַשְׁנִי אָלוֹם: וַיַּגַּח בְּזַרְבָּקָר כַּשְׁחוֹר אֶת-
הָאָדָם וַיַּרְקְפָּהוּ שְׁלָרָאָרְץ וְמָאוּ לְאַיְלָלָתִי לְרוֹאֹת עוֹד אֶת-בְּקָר
בְּקָר קָאָלָם: וְבְנִירְבָּקָר כַּשְׁחוֹר גָּדוֹל וְעַלְתָּה בְּקָר בָּאָה אָתוֹ
וְאֶרְאָ פְּרִים רְבִים יְצָאָו מַפְנֵי אָשָׁר דָּמוֹ אָלְיוֹ וְכָלְבוֹ אָתְּרִיוֹ: וְתַפְרָה
בְּרָאָשׁוֹנָה יְצָאָה מַאת קְנִי בְּזַרְבָּקָר בְּרָאָשׁוֹן לְקַבְשׁ אֶת-בְּקָר
בְּקָר הָאָדָם וְלֹא מַצְאָתִי וְתַקְוֹן קְוִיה גְּרוֹלָה עַלְיוֹ וְתַחְפְּשָׁהָיו:
וְאֶרְאָ אַדְ-אָשָׁר בָּא אַלְיָךְ בְּזַרְבָּקָר בְּרָאָשׁוֹן נְיִינְתָּה וְלִמְנָן קַשְׁתָּה
הַחִיא לְאַיְצָתָה עוֹד: וְאַתְּרִיוּכָן: לְלָה בְּזַרְבָּקָר לְכָנוּ אָמֵר אָתְּרִיוֹ
לְלָה בְּנִירְבָּקָר רְבִים וְפָרוֹת שְׁחוֹרוֹת: וְאֶרְאָ בְּשָׁנְתִי אֶת-בְּנִירְבָּקָר
כָּלָקָן כְּהָוָה וְהַגָּה גָּדוֹל גַּסְדָּהָו וְיִהְיֶה לְבְנִירְבָּקָר גָּדוֹל לְכָנוּ וְמַפְנֵי
וְאֶרְאָ בְּנִירְבָּקָר לְקָנִים לְבָב וְיִרְמֹו לוֹ: וְכָסְמָלָו לְהַזְּלִיד בְּנִירְבָּקָר
לְקָנִים רְבִים אָשָׁר דָּמוֹ אָלְיָקָם הָאָתָּה הַלְּךָ אָתְּרִיוֹ הַשְׁנִי:
וְאֶרְאָ עוֹד בְּעַנִּי אָשָׁר נְשָׁנְתִי וְאֶרְאָ אֶת-הַשְׁמִים מַפְעָל וְהַגָּה
כּוֹכֵב גָּפֵל מִנְהַשְׁמִים וְנָקָם וְאַכְלָן וְוַעֲרָה בֵּין בְּפָרִים קְבָבָם: וְאַתְּרִיוֹ
בְּנֵן רְאִיתִי אֶת-הַפְּרִים כְּגָדְלִים וְמַשְׁחֹרִים וְהַגָּה הַחְלִיפָוּ כָּלָם אֶת
רְפָתִיקָם וּמְרַעִיקָם וְאֶת-בְּקָרָם נִמְלֹו לְחִוּות הָאָתָּה שְׁמַחְשָׁנִי: וְעוֹד
רְאִיתִי בְּמִרְאָה וְאָבִיט אַלְ-הַשְׁמִים וְהַגָּה רְאִיתִי כּוֹכָבִים רְבִים יוֹרְדִים
וּנוֹפְלִים מִנְהַשְׁמִים אַלְ-הַכּוֹבָב הָרָאָשׁוֹן כְּהָוָה וְיִהְיֶה לְבָנִי בְּקָר בֵּין
בְּקָר כְּהָוָה וְיִרְשֻׁוּ עַמְּקָמָם: וְאָבִיט אָלְיָקָם וְהַגָּה כָּלָם מַזְחִיאִים
עַרְמָתִיקָם כְּסָפּוּקִים וְנִתְהַלֵּוּ לְעַלְפּוֹת כְּקָרִים וְתַעֲבְרָנָה כָּלָן

בְּנִירְבָּקָר. בְּכוֹשִׁי בָּא הַשֵּׁם לְהַפָּה, וְשֵׁם זֶה מִשְׁמָעוֹתוֹ לְפִי הַמְשִׁנָּן שְׁבָרְשָׁה: פָּר אוֹ
פָּרָה וּבְרִבְויָה: פָּרִים אוֹ פָרֹות אוֹ בְּקָר — הַכָּל לְפִי הַעֲנִין. — לְבָנָן סְמֵל הַזְּדָקָן (הַשְׁוֹה
ישׁעַ' א', י'יח, מַהְלָל נְיָא ז'). — הַרְמוֹ שְׁבָפְסָקָן זֶה הַוָּא לְאָדָם וְחוֹהָ וְלִקְיָן — הַשְׁחוֹר
וְלַהֲבָל — הַאֲדָוָם (שְׁנַשְּׁפָךְ דָּמוֹ עַזִּי קְרָן). — וְעַגְלַת הַבְּקָר בָּאָה אַתָּה. אַשְׁתוֹ שֶׁל קַיִן
שְׁנוֹלְדָה אָתוֹ תְּאוּמִים וְשֵׁמַה עַזְן (ס' הַיּוּבָלִים ד', א' וְט'). — חַוָּה יִצְחָא לְבָקֵשׁ אֶת הַבְּלָל.
עַזְיָה הַיּוּבָלִים ד', ז'. — שָׁאָדָם וְחוֹהָתָה תְּאַבְּלָו עַל הַבְּלָל שְׁמוֹנָה וְעַשְׁרִים שָׁנָה. — וְאֶרְאָ עַד־
אַרְל... אַרְמִיסְטוֹס (הַשְׁוֹה דְנִי ז' ט'). — בְּנִירְבָּקָר לְבָנָן. שָׁת. — בְּפִיטָס מִדּוֹבָר עַל שָׁת. —
פָּו. קְלַקְלָה הַמְלָאִים עַם בְּנֹת הָאָדָם.

טוֹאַר... כּוֹכֵב גָּסֵל מִן הַשְׁמִים. עַזְוָאל (הַשְׁוֹה פִּיחָ א'). — פִּילִים גָּמְלִים וְחַמּוֹרִים.
רַמְוֹן לְגַי מִינֵּי הַעֲנִיקִים (ע' בְּפִי ז' ב'). —

וְחַרְכוֹן גָּרוֹל וְהַגָּה עַל-הָאָרֶץ: אֶת-רְיִיכְנוֹן קְמִתִּי וְאַתְּפָלֵל וְאַתְּחַנֵּן
וְאַשְׁאָל וְאַכְתֵּב אֶת-הַפְּלָטִי לְרוֹתָה עַולְם וְאֶרְאָה הַבָּל מִתְוִישָׁה
בְּנֵי: וְכַאֲתָיָה לְמַפְתָּח וְאֶרְאָ אֶת-הַשְׁמִים וְאֶת-הַשְׁמָשָׁה יֹצֵא בְּמִגְרָח
וְאֶת-כִּנְבָּרִת יוֹרֵד בְּמִצְרָב וּכְכָבִים אֲחָרִים וְאֶת-הָאָרֶץ בְּלָה וְכָלִי
בְּקָר כַּאֲשֶׁר הַכִּיעּוֹ מִבְּרָאָשִׁית וְאֶבְרָךְ אֶת-אֶזְרָח בְּמַשְׁקָט וְאֶרְמָמְנָה
אֲשֶׁר הָזֵיא אֶת-הַשְׁמָשָׁה מִתְּמָנָה כְּמִגְרָח וְנִעְלָה וְיִנְרָח שְׁלָקְבִּי
הַשְׁמִים וְיִנְשָׁא וְיִלְךְ אֶת-בְּקָר הַרְאָה:

פָּר וְאֶשְׁאָ אֶת-בְּנָדְרִי קְאַדְךָ וְאֶבְרָךְ אֶת-הַקְּדוֹשָׁ וְנִגְרָול וְאַשְׁתִּימָה בְּרוּת
פִּי וּבְלִשְׁוֹן בְּקָר שֶׁר אַשְׁה שְׁלָה אַלְהִים לְבָנִי בְּשַׁר-אָדָם לְמַעַן יְדָבָרוֹ
בָּה וְיִמְנָן לְכָם רָוֵת וְלִשְׁוֹן וְפָה לְמַעַן יְשִׁיחָו בְּקָם: בְּרוּךְ אֱלֹהִים
הַמֶּלֶךְ כָּבָדָל וְתַגְבּוֹר בְּגַדְלָה אַדְוֹן כְּלָבְרִיאָת הַשְׁמָנָם אַלְכָבָד כְּמַלְכִים
וְאַלְמִתִּי כָּל-הָאָרֶץ וְמַמְשָׁלָתָה וּמַלְכּוֹתָה וּמַרְכָּזָה יְעַמְּדוּ לְעַולְם וְלְעַלְמָי
הָאָרֶץ בְּרוּת וְגַלְעָדָל תַּפְלָתָה לְבָנָדְרִי כְּלָדְזָוִי כְּלָרָת וְכְלָהָשָׁמִים כְּסָאָה לְעַולְם וְלְעַלְמָי
תַּמְשָׁל בְּכָל וְכָלְדָּרָךְ לֹא: וְפָלָא מַמְּדָחָה קְבָמָה לְאַמְּבָר מַמְּבָר
כְּסָאָה וְלָא תַּפְלָת מַפְנִיקָה וְאַתְּה שְׁמַח וְתַשְׁמַע בְּכָל וְזַיְן כָּל
דָּקָר יְסַפֵּר מַפְגָּךְ כִּי אַתְּה מְרָאָה הַבָּל: וְעַתָּה מְלָאכִי שְׁמִינִי הַרְשִׁיעָו
וְעַל-בְּשַׁר-אָדָם יְהִי אָבָה עֲדָרִים כְּדָרִין כְּדָרָל: וְעַתָּה אַלְהִים
וְאַדְלִי וְמַלְכָד גָּרוֹל אַתְּחַנֵּן וְאַשְׁאָל מַמְּךָ לְקַבְלָתִי לְהַשְּׁאָר לִי
שְׁאָרִית שְׁלִיאָרָה לְבָלָטִי כְּשָׁחִית בְּשַׁר-אָדָם וְלַעֲשָׁות הָאָרֶץ שְׁמָמָה
לְהִזְהָרָה קְרָבָן עַולְם: וְעַתָּה אָלְדִי מַתָּה מַעַל הָאָרֶץ אֶת-הַקְּבָשָׁר אֲשֶׁר
עוֹד אָקָר וּבְשַׁר-הַאֲדָרָק וּבְיִשְׁרָאֵל פָּקִים לְקַטָּע וְרַע עַולְם וְאַלְפְּקָטָר
פָּנִיךְ מַתְּפָלָת עַבְדָּךְ אָלְדִי:

פָּה וְאַתְּרִיוּכָן רְאִיתִי חָלוּמָם אָתָּה וְאֶרְאָה בְּנֵי אֶת-כָּל-הַקְּפָלָום:
בָּנִישָׁא תְּנַסְּךְ אֶת-קְלָלָו וְיֹאמְר אֶל-מִתְּוִישָׁלָה בְּנֵי אַלְכָר שְׁמָע
הַכִּינָהוּ. בְּרוּר שְׁעִירָו הַכִּינָה (בְּכִיּוֹ). וּבְכוֹשִׁי הַכִּינָה (בְּבִיתָה). כִּי כִּיּוֹ בְּבִיתָה לְתַחְלָתָה לְ
לְמַתְּגָן הָרָאָשׁוֹן. —
דָּרְהָה אָפָךְ. בְּכּוֹשִׁי: יִהְיֶה אָפָךְ. —
פָּה-ז. מִרְאָה הַחְלוּמָה השְׁנִי של חִנוּך — תְּולָדוֹת הַעֲולָם מִאָדָם הָרָאָשׁוֹן וְעַד בֵּית הַמִּשְׁיחָה.
כִּיּוֹתָה הַעֲלָמִים נִמְשָׁלָה בְּחוֹתָה וְבְעוֹזָה דּוֹסִים. הַמְלָאִים — הַגְּנָלִים — וְהַאֲרִים — בְּגַדְגָּן.
כִּיּוֹתָה הַעֲלָמִים נִמְשָׁלָה בְּחוֹתָה וְבְעוֹזָה דּוֹסִים. הַמְלָאִים — בְּגַדְגָּן.
פָּה. אָדָם וְחוֹהָתָה וְבְנִיהם.

חנוך א פט ג-ז

ענין שניות ל cedar הפלחים נארא גג גבוק ועליו שבע ארכבות והארבות
מושילות מים ובמים אל-תוך גדרה אהת: נארא עוד ונעה מעוננות
גדרתו קארען של-פנוי הגדרה בגדולה בהיא וכמוהם כולם החולו
לכבר וילחנן שא על-קארען נארא את-הגדירה עד-אשר כל-
פזיה כספו מים: ובמים ובסבכה וכברו שליח נארא את-גבבה
במים וגבורו כמים מעל נבה בגדרה ונורמו מעל בגדרה
ונצמדו על-קארען: وكل-בקר הגדרה נאפסו נתקו עד-אשר
ראיתי בטעם ויבלו ויאברו במים: וכטבה שטה על-פנוי במים
וכל-הדרים וטשיילים והגמלים וכתרמים אכללו עד-הקרען עם-כל-
כמי עד-אשר לא יכולתי עוד לראותם וכם לא יכולו להגלו
ויאבדו וניאללו בתרומות: נארא עוד בפרקאה עד-אשר ארכבות
כמים קרכקו מעל הגג בגבורה ומגונות קארען נסקרו ותרומות
אמורות גדרתו: ונשלו במים לרשת אל-תוך עד-אשר נגלה קארען
וכטבה גחה על-קארען וכתחדר חלה ונהי אור: וכפער כל-כך אשר
היה לאדם נא מיד-טבה ושלשת בקרים אותו ואחר משלשת
בקרים היה לנו ונירקה לפער ואחר מקם היה אלם כדם ואחר
שחור וכפער כל-כך נפרד מאטם: ונחלו להוליד את-הנין כשרה
ואת-העופות וייהו מקום כלם למושבותיהם אריות וגמלים וואביבים
וכל-בים ואבוים וסוריינר ושוחלים ושפכים וטורים וגאים ואיות
ודיות וגדרים ושורבים ובתוכם נולד שר לבן: ונשלו לחשך איש
את-ברצחו וכפער כל-כך מהו אשר נולד בתרום הוליד פרא ואפר
לבן אותו וכפער רקה: ומפער מהו אשר נולד ממעו הוליד סורי-
ישר שחור ושה לבן וסורי-הנער מהו הוליד טורים ובאים
מהו הוליד שניהם שbor בזאנ: וכאשר גRELIO שניהם שבר בזאנ
הכם ונתקנו את-האחד מקום לתמורות וכתרמים הכם נתנו נסרים
את-השנה מהו לאזחים ומשה גדל בז' קואזחים: ואלני הביא את-

אלhim בעדו, ולעיל ס"ז ב' – נפרד מאמין נח מה –

י-כ: ממותו של נח ועד יציאת מצרים.

—¹⁴ סר לבן, אברהם. — פרא. ישמעאל (ברא' טיז ייב והשוו פיג' וטז'). — ומר לבן, יצחק. — חזיר-יעיר שחור, עשו (השוו פמ"ב. מג', מ"ט. סי'ו). — ושה לבן, יעקב. ישראל נמשל בזאנן מרעהו של הקב"ה (ירם' כג א'). תחלה עיד א', עיט ייג, ק' נ'). — האחד מהם, יוסף. — לחמורויות. למדריגים שם מזאציאו של

וְלֹבֶלֶת מִפְנִידָם : נַחֲלָה לְעֵשֶׂד בְּשָׁעִירָם וְלֹבֶלֶת וְלֹגֶם בְּקָרְבָּנוֹת כְּפָרִים הָכָם וְהָעָה כְּלָבָנִי כְּאָרֶץ הַמֶּלֶךְ

ועוד ראייתי בהחלה לנgeom זה את-זה ולבולע זה את-זה
 וכארץ התחלה לזרק: נאשא ציני שניית אל-הנשדים נארא במרקאה
 ודגה נאשא מנ-טבשימים ברמות אונשים לקנים וארכעה נאשא מך
 כמקום כהוּא ושלשה אטם: ותשלשה אשר נאשא באחרונה
 אחוני גורי וישראל מעם-מיטפחות הארץ נצלוני אל-מקום נבוב
 ונראוני מגדר נושא משל לא-ארץ וכל-הגבעות היי שפלוות מנקנו:
 ויאמרו אליו שבה פה ערד-אשר תראה את כל-אשר בא על-
 כפלים והגמלים והתמים וועל-הרכבים והפרים ועל-בלמים:

ונאר אַתְּ מִזְכָּרֶבֶת נְבָם אֲשֶׁר נָאֵן כְּרָאשָׁוֹת וְהָוָה
אַחֲנוֹ אֶתְּ-הַבּוֹצֵב בְּרָאשֵׁון כִּי-הָוָה אֲשֶׁר נִפְלֵל מִזְכָּרֶבֶת וַיָּמָר אֲתָּה
גְּדוּ וְאַתְּ-דָרְגוּ לֵוִי וַיְשַׁלְּכֵהוּ אֶל-תְּהִלָּתָם וְתָהַלְּמָד אֶתְּ-
וּפְשָׁקָה: וְאַחֲרֵי מִדְּמָן שְׁלָפֶת תְּרֵבָה וְיִתְּנַחֵת אֶל-כְּנֻפְּלִים וְתְּגַמְּלִים
וְתְּקֻמְּלִים גַּנְחַלְוָה לְכַפּוֹת זֶה אֶתְּ-זֶה וּבְלַד-הָאָרֶץ רַקְדָּה בְּגַלְלָם: עֹד
אֵין רֹאֶה בְּמִרְאָה וְהַגָּה אַתְּ מִזְכָּרֶבֶת נְבָם אֲשֶׁר נָאֵן הַשְּׁלִיךְ
שְׁלִיכָם (אַקְנִים) מִזְכָּרֶבֶת וְיִקְחֵת אֶת קְלַל-כְּבָוקְבִּים כְּבָרוּלִים
אֲשֶׁר עֲרוּמִים קָאָרוֹת סְפִים וַיָּסְפִּיר אֶת-קְלָלָם יְדִיקָם וּרְגַלְלָם
וַיְשַׁלְּכֵם אֶל-תְּהִלָּתָם הָאָרֶץ:

ונאחד מונע-ארקעה דילך אל-נקר בערך יוזר לו סוד מבל' ש-נתקה הוא נולד פר וינו לאדם ווינולד מכה גרויה ונישב בותקה ושלשה קרלים ישבו אתו בפקה וויא מכה שלדים: נאש

עדן. ביאת שבעת מלאכי הראש.

או ב' בדמות אונשים לבנים. הם המלאכים שלחטוו. – בני אדם נמשלו בחיותם, ומלאכיהם – בבני אדם. –

ענשם של הנזירים צי מלכי הארץ.

ה קרוב למה שנאמר כאן נאמר אף לעיל י' ד'-ח'. – הוכב הראשון. ועודל שהושלך למדבר של בית חרדי (ע' שם). – השוה י' ט'-ו', – השוה י' ג'–ז'ב' –

טט השווה י' א'-ג': אויריאל משתלח אל גוח לגלות לו על עניין המבול שעתיד להיות. – ושלשה פריטים. שם חם ויפות. – מכסה עלייהם. השוה ברא' ז' פין וינגר פט. א'-ס: המכובל והזלתו של זה.

ל' להר סיני וחוור אל ישראל במצוות ה' (ככחות בשמות יט). – בני ישראל צעקו אל ל' אהרן. – ישראל חטא בעגלה. – לשוב אל מצלאותיהם. כוונתו לחזור בתשובה – י' חש ההוא. משה – בית. המשכן. – ויבא את כל הczן. הביא את ישראל אל י' המשכן לעבודת שמים. – שכבה. מת. – אהרן מת וככל דור המדבר. – אל מרעה. אל י' הירדן המזרחי. – נחל מים. היידן. – פטירת משה. – אחרים מן הczן. יהושע וככל. – מאן וארכן נחמדה. ארץ ישראל. – על תקופת השופטים הוא מדבר. – שה אחד. בכושיו: אחר י' (בריש). וברור שהיה בעברית: שה אחד (בדלתה). וכונתו לשמואל הרמתי. – והכל ביטם. פלשתים (השו פמיי-מי). – והשועלים. לפיכך כוונתו לעמלק. ולא גרא, מפני שהשועליטים

ט' אוחם ובתחתו לכם מים נdry'א ואת הczן בלבתו ובכחותו אוחם: ומשה
ל' צלה עלי-ראש הפלע הגבורה ואני הczן שלחחו אליהם: ואחריה
לא' בן ראיyi את-אדני הczן העומד לפניהם ומרקחו גדור וגורא
לב' גשָׁב וכלה-הczן ראהו וייראו מפניו: וולם קחרוי ורעדיו מפניו
ויאשכו אל-yczנה אשר אפס אשר נטה בתוכם כי לא-ינעל לעמד
ל' קני אדרוניו להכיבת אילו: ומשה אשר נטה אליה אל-ראש הפלע
ושיעו הczן הפללו להתעורר ולסיר מנדידך אשר גדור ומשה
ו' ומשה לא נרע: ויקנחת אלין בczן עליים קאף גדור ומשה
ב' גרע זאת גורר מראש הפלע גורא אל-yczן וייראו מפניו ונחפכו
ערות ותם סוררים: ובראותם אותו וייראו מירדו מפניו ונחפכו
ל' שוב אל-מקלאותיהם: ומשה לקח עוד czן אותו ובaba אל-yczן
אשר סוררו וניחל להמיים ובczן גראו מפניו ונישב את-yczן
לו' אשר סוררו ונישבו אל-מקלאותיהם: וארא בפראה זהה עד-אשר
גהה המשה לאדם וicken בית לאלי czן ובאה את-קל-yczן אל-
ב' בית כהה: וארא עד-אשר שכב בשוה אשר פגש את-yczנה
לו' אשר יקסם וארא עד-אשר קל-גורי הczן גרע ומתקנים עמדו
ב' במקום ויבאו אל-マーעה ויירבו אל-גמל מים: ואו גשה מנחים
ב' אשר גזה לאדם ונבר מאמם ונישב וכלה-yczן בקשו וגיאקו
ב' שע-ארוטו עצקה גדור: וארא עד-אשר קרלו מצטך על-אדות
ב' המשגה ניעברו את-תגלם בקם ונקומו אחרים מנדיצן לunganlim פחת
ב' המגולים אשר שכבו ניעבורו: וארא עד-אשר גאו czן אל-
ט' מקום טוב וארכן יהמלה ונקרחה וארא עד-אשר czן שבוי
ב' והקיות כהוא (היה) כתוקם בארכן יהמלה: ופעמים נפקחו עיניהם
ב' ופצעים צוירו עיניהם עד-אשר קם שה אחר ויגולם ווישיבם קלים
ב' ושיניהם נפקחו: והבלבים והשועלים וחוורי הנמר הפללו להפלע את-

כ' אחר עשר הczן להיות אותו ולקראות אותו בין הנזאים וירבי וייחיו
טו לעדריזאן רבים: ויתלו הנזאים לרוא מפניהם וילחצום עד-אשר
א' אברדו את-בגיהם ונשליכו את-עוליהם אל-גדר מים רבים הczן
ט' סמלו ליעק על-אדות עוליהם ולשוע אל-אדוניים: ושה אשר נצל
מנ-הנזאים קרח ונימלט אל-המודיעה נארא את-yczן בקבותם
ויבזקם ובבזקם את-אדוניים בצל-בצם עד-אשר אדרני czן גדר
ו' לccoli czן מובל מרים ובבא אליהם וירם: וикаרא אל-yczנה
א' אשר נמלט מ-הנזאים וידבר אליו עלי-הנזאים אשר יעד ברכ
י' לבתי גרע czן: ומשה הילך אל-yczן מרבב אדרני ושה
יח' אחר פנשו וילך אותו ושינם קלבי ונבאו ומר אל-אספת
יט' הנזאים: ונדרבו אליהם וניעדו בהם לבל-געו עוד czן וארא
ו' או את הנזאים בלחצים מאר את-yczן בבל-בצם והczן זקו:
ב' ובבא אליהם אליהם אל-yczן מנדיצן ויתלו להבות הנזאים בהם
ו' והנזאים הפללו ליל וczן קחמים ונחרלו לעק מאו:
כא' וארא את-yczן עד-אשר גאו מבין הנזאים עשיי הנזאים תשבי
כ' ויאאו הנזאים בהם לרדר אדרני czן בבל-חילים: ואני czן
כ' הילך אמת לוחותם וכל-צאו הקלבו אדרני ופנו היה מארים ונבקדים
כ' ונזראים למראה: ויתלו הנזאים לרדר אדרני czן עד-אשר הגיעו
כ' אל נסדים: וסדים הוליכם וצמוד ביעדים ובין הנזאים: ולא ראו עוד
כה' ואדוניים הוליכם וצמוד ביעדים ובין הנזאים: היליכם הוליכם
כ' הנזאים את-yczן היליכם בתוך יסדים וירדרו הנזאים אדרני
כו' הקבשים ורוצחו אחרים אל-תוך יסדים: ובאותם את-אדני
הczן ונישבו וקרחו מפניו יסדים והתאפק וויה עד-מקרה
כ' בمبرיאתו ומהם שטפו וניבחו עד-כיסותם את-הנזאים: וארא עד-
כה' אברדו כל-הנזאים אשר רךפו אדרני czן גרע: ויתלו
ע' עברו מתחוך הרים וניאו אל-המפרק אשר אין-שם לא מום ולא
ד' דשא ויתלו לפלם עיניהם וייראו נארא את-אדני czן ברכותיו
טו ישמעאל הפה (ע' פיא). – לוזאים. למזרים. – ושה אשר גצל. משה. – אדרני
ט' י' הczן. כינוי הוא בפרשנה זו לאלהיהם של ישראל. – ושה אשר גצל. – אהרן. – ויחילן.
כ' גרא השכונתו למשה ואחרון, ולפי המשך ציל ויחיל, וחור אל אדרני czן. – יציאת מצרים. –
כ' חמ: ישראל במדבר – מתן תורה – כיבוש הארץ.
כ' ויחילו לפך את עיניהם. להשיג גודל השגתו של ה' עליהם. – משה עליה

ויבחרה ויאקע על-כצאן ובכך שולב מתיו ואדרני בצאן האילו מיד
הצאן נישלו ויושיבו אצלו: ועוד אמרים שלח אל-הצאן מקרים
ללהuid בכם ולכון עלייקם: ואחריבן ראיינו בעקבם את-בית אדי
את-מנדלנו נסרו בלם וציעם צורו ונארא את-אדני בצאן בשלהו
בקם הרג רב בעדריהם שרד אשר עקי בצאן על-הברג כהוא
אליו: ויתנים בידי האריות וגיגרים והזאים והאבעים
יבידי השועלים וכל-המויות הרעות ומהיות הרעות ככלו לטרף
את-הצאן: נארא והנה צוב את-ביבם ואת-מנדרלים ומיסרי בלם
גבורי האריות לשוחט ולבלע אותם בידי כל-המויות הרעות: ואני
תחלותי לעוף בבל-טהו ולקרוא אל-אדני בצאן ולמראות לו על-
כצאן בגמלים עלי-ידי כל-המויות הרעות: והוא החשה אס-גמ-
דראה ואת-וישמח כי הם גמלים וגאלים וגחפים וונעכם להוות
גבילים בידי כל-המויות: ויקרא לשבעים רועים ונופן להם אתי-
הצאן לרעות אותם וידבר אל-דרושים ואל-נזרדים משפה ראה
כל-איש מכם את-הצאן וכל-אשר אצום פ羞ו: ואני אספרא אותם
לכם במפרק והנתקי لكم את-מי מכם פאבדו ואברם אותם
ונימפר להם את-הצאן: ויקרא אל-אתיר ואמר אליו ראה והתבונן
אל-כל-אשר ישבו הרועים לצאן כי לאבדו מכם יומר מאשר
אויתים: וכל-ויתרה וכל-אין אשר ישבה בידי הרועים וכתבתם כפה
אנאבדו במצוני וכמה בשיריהם וכתבתם על-כל-רוועה ורואה כל-
אנאבדה אשר ישבו: ויקרא לאי את-המפרק אשר יאבדו וכמה
מיסרו לאבד למן יהודיל לעדר נהגדים וודעתם כל-מעשה הרועים

האריות והגנריים. אשור ובבל. – והזאבים. מגדרים (השותה פיג'ו). – והצבאים. אולוּלְכוֹשִׁים הוא מתכוון. – מקובל מימי קדם שללאותם העולט – והן שביעים במנין – יש שריטים ומונונים עליהם במיליא של מעלה: אומה וואומה ושר שלה (בצ' חנוך לר') ישמעאל כיג פרק זיד וטיז' וודע הם מכונגים: שרי מלויות שבמותם). כיוון שהלו יישראלי לבין האומות אסף הקביה. שהוא רועה ישראל, את שביעים השריט-הרוועים ונעריהם וצוה עליהם להתנהג עם ישראל על דרך המכוב בירם' ה': עלי בשורתה ושקתו כלו' במדת. וכלה אל-מעשו (השותה ירמ' ה': ייח ל' ייא. מיו' כיח' וודע). אבל מוחך שהוא יידע אכזריותם של אלו ביחס לשישראל קרא אליו מלך אחר מן הצד וצוה עליו לנחל השבון-צדק להירושה. لكمן (צ' כיא-כיה) נראה אותו השריט עומדים במחיצת אחת עם הנפליים. בראה שפרשה זו של שביעים הרוועים בה השעת זכריה י' ב' ויא' ד' ואילך נכתבה, אם גם אין זה דומה לו. – אל-אחר. קרא אל מלך אחר, מוחץ לאותם שביעים המלאכים' ומיניהםMSG. על התנהגותם עט ישראל. יתרכן שהוא מיכאל (צ' ז' ייד וכיב'). –

卷之三

הצאן עד-אשר הקיים אדרי הצאן שה אמר איל אחד מקרים אשר
ונקלם: וכאייל החול לנוף מזה ומזה את-הכלבים את-השועלים
ו-את-קזיריו ביער הדם שד השידור בכם: והשה בהוא אשר נקחו
עיניו ראה את-האייל אשר היה בקרוב הצאן אשר צוב את-הכלבי
ו-חול לנוף את-הצאן ונוקם שלכם נילך בל-אדדר: וושלח אדרי
הצאן את-הששה אל-שה אמר ויקומו לרחות לאיל ונהל את-הצאן
פתחת כאיל אשר צוב את-הכלבי: נילך אילו וידבר אילו לבר
וניקומו לאיל נצשו לחניד ולמנל הצאן ובל-אללה נכלבים
ל-חציו את-הצאן: ורקאייל קראשו דרכ' אפרוי כאיל בשני נקם
האייל בשני ויברכה מפניו ונארא עד-אשר הפליא נכלבים את-
האייל קראשוו: והאייל בשני קם ונוהל את-הצאן ונוצאן אדרי
ו-רבאו ובל-הכלבים והשועלים וקזיריו היער גראו ויברכו מפניו
ו-האייל גנוף ונילג את-החות הערות וסתימות קרעות לא היה בון
עד קל-לכם בין הצאן ולא חטמי עוד מהם דבר: ו-האייל היליד
בקשים ובבים וושכב ושה קפוץ היה מתחמי לאיל והוא לחניד ויהי
מנחל את-הצאן ותבויות היה גROL ורחב ונכח למון הצאן ומחל
בעזה ונזרול נבעה על-בית אדרי הצאן ותבויות היה שפל ותפוחל
היה רם וגבומ ואדרי הצאן שכן במנדל ושלחו מלא הקרויבו לפניו:
 ועוד ראותי את-הצאן תועים שנית והולכים ברזכים ובבים נצבי
את-הביבים כהיא ואדרי הצאן קרא לאחדים מקרוב הצאן ווישלם
אל-הצאן ונכאנ במלו לחרוג קם: ואחד מהם נצל ולא נחרוג

אויבים לישראל כאן עד קרוב לזמן גלות בבל, ואילו עמלק אחרי וכן דוד לא מצאנו
עוד בתולדות ישראל. ולפיכך חזק דעתו של Charles השועלים הם העםונים. שהיו
אויבים לישראל עד זבן החשונאים. — וחזיר היער. אדורם (השו פיב. מג. מ'ט.
בג-מד ס'ז). — הש מיידו כלם. בקטע היווני: ربיהם (קָעַלְגָּלָגָן). — אש ר נפקחו עיניינו.
לראות מעשי שאול. — בלא דרך. כך ביווני: φύδονταν, השזה תהלה ויתעם מתוך לא-ידרן.
מה-מו ובכושי: שלא בדרך הישר. — דוד נשח למלך עז שמאלא. — שיעור הכתובים ניתנת
מתקה-תאנן על פי Oh טולק בעקבות הקטש היווני, ובכושי, השיעור הוא כך: מ"ח, מ"ח'.
מיט. אוחיב הלשון: והצאן גדלו ורבבו, ואחריו נ'. — את-הצאן. בכושי נסוף: המעתים.
מתוך-נ' וביווני אין, ונכוון. — דוד מת ושלמה מלך במקוםו. — כבר ראה דילמן (ועי' השואה
לפנוי. סי' ואילך. ע"ב ואילך) שהבית כאן הוא ירושלים והגדל — בימת המקדש (ופרש כך
בעל צוואת לוי י' ד'). — ושלחן מלא. קרבנות. — על עשרה השבטים הוא רומן. —
קרא לאחדים... נבייאי ישראל. — להרג בהם. איזובל אשת אחאב הכריתה את נבייאי
ה' (מליה ייח' ד'). — אליהם הנביא ניצל והוציא את ישראל ואחיך עלה השמימה. —

ונארא עד-אָשֶׁר שְׁלֹשִׁים וּמִנְשָׁה רַוְעִים רַעֲיוֹ קְבָה אֶת-הַצָּאן
כָּלָם בְּלוּ עֲתוֹמָקָם כְּרָאשׁוֹנִים וְאַתְּרִים גַּתְנוּ בְּדִירָם לְרֻעָות
כְּעָפָם קְלִדוּשָׁה בְּעֵטוֹן וְאַחֲרִיכָּן רְאִיתִי בְּמִראֵי אֶת-קָלְעָת
שְׁבָשִׁים בְּאִים כְּנִשְׁרִים כְּדִיוֹת הָאִיּוֹת וְהַעֲוֹדִים וְכְנִשְׁרִים קְיוֹ
אַנְגָּנְלִים אֶת קְלִדוּשָׁת נִימָלָה לְבָלָע אֶת-הַצָּאן וְלַנְּקָרָא אֶת-עַזְיִנִים
לְבָלָע אֶת-בְּשָׂרִים וְהַצָּאן זַעֲקָה בְּשָׂנְתִי עַל-דָּרוּשָׁה כְּהֵוָא אָשָׁר רְעֵה אֶת-הַצָּאן
אָנָּי רְאִיתִי נַאֲהָה בְּשָׂנְתִי עַל-דָּרוּשָׁה כְּהֵוָא אָשָׁר רְעֵה אֶת-הַצָּאן
וְאָרָא עַד-אָשֶׁר גַּבְלָעוּ הַצָּאן עַל-יְדֵי כְּקָלְבִים וְהַאִיּוֹת וְלֹא הַשְּׁאוּרָו
לְקָדָם בְּשָׂר וְעוֹד גְּדִים וְלֹא הַוְתִּירָו רֶק עַצְמוֹתֵיכֶם לְבָדֵן גַּסְבָּר
עַצְמוֹתֵיכֶם נִפְלָא לְאַרְצָה וְנִמְצָאוּ הַצָּאן וְאָרָא עַד-אָשֶׁר שְׁלָרִים
שְׁלָשָׁה קְיוֹ רַוְעִים וְנִשְׁלָמוּ בְּעַתְמִיקָם שְׁמוֹנָה וּמִשְׁמִים וּמִיעִים
הַהָּנָה מְלָאִים נַוְלָדוּ לְצָאן הַלְּגָנִים וַיַּחֲלִלוּ לְפָקָדָם אֶת-עַזְיִנִים וּלְרָאוֹת
לְלִקְרָא אֶל-הַצָּאן כִּם צַעֲקוּ אֶלְيָהָם וְאֶלְהָ לֹא הָאָנוּ אֶל-דְּבָרִים
שְׁci מְרָשִׁים קְיוֹ מָאָר וְשְׁנִינִים כְּהֵוָא מָאָר מָאָר וְאָרָא בְּמִרְאָה וְתָהָה
הַתְּגִנְפָּלָי הַעֲוֹדִים עַל-תְּפָלָאִים וַיַּתְּפַשׂ טָלה מִרְתָּפָלָאִים וַיַּקְרָעָ
אֶת-הַצָּאן לְגָדִים וְיַכְלָעִים וְאָרָא עַד-אָשֶׁר אַמְחָוּ קְרָגִים לְטָלָאִים
הַעֲוֹדִים גַּדְעָו אֶת-קְרָנִים וְאָרָא עַד-אָשֶׁר אַמְחָה קָרְוָן גַּדְעָה
לְאָחָר מִרְתָּבָאָן וְשְׁנִינִים נִפְקָחוּ וַיַּבְטֵחַ אֶלְיָהָם וְשְׁנִינִים נִפְקָחוּ
וְיִקְרָא אֶל-הַצָּאן וְקָאִילִים רְאָרוּ וּכְלָם רְצָוּ אֶלְיוֹ וְעַמְ-קָלְ-אָלָה
רְקִיאִיתִים עַד-אָשֶׁר תְּנִשְׁרִים וְתְּדִיוֹת וְדַעֲוֹדִים וְקָאִיות הַיוֹ טְוֹרִים
אֶת-הַצָּאן וְנִעְטָנוּ אֶלְיָהָם וְיַכְלָעוּם עַד-אָשֶׁר גַּרְמוּ הַצָּאן אֶקְדָּאִים
הַמְּבָכָר וְזַעֲקָיו וְהַעֲוֹדִים גַּלְמָחוּ נִדְרִיבוּ אַתָּה וְיַבְקָשׁוּ לְהַוְיִיד
בְּכוּ וְבְכָלוּ לֹזָה וְאַרָּא עַד-אָשֶׁר קָאוּ רְרוּעִים וְכְנִשְׁרִים
אֶת-הַקְרָנוֹ וְלֹא בְּכָלוּ לֹזָה וְאָרָא עַד-אָשֶׁר קָאוּ רְרוּעִים וְכְנִשְׁרִים
תְּכִדְיוֹת וְהַאִיּוֹת וַיִּקְרָאוּ אֶל-הַעֲוֹדִים בַּי וְשַׁבְּרוּ אֶת-קְרָנוֹ קָאִיל הַהָּוָא
יְזַקְרָמָהוּ וְנִרְבִּיו אַתָּה וְהָוָא רְבָב אַקְמָה וַיִּקְרָא לְעֵזָרוֹ בַּי יְבָאָה אָרָא עַד-
אָשֶׁר בָּא הָאִישׁ אָשֶׁר כְּתָב אֶת-שְׁמוֹת הַרוּעִים וְיַבְקִיאָם לְפָנֵי אֲדֹנֵי
הַצָּאן בָּא וַיְשַׁוְּרוּהוּ וַיְשִׁיעָרוּוּ נִרְאָהוּ הַכָּל הוּא גַּרְד לְשָׁעַת הַאִיל :

ג. א-ה: מזמין של אלכסנדר מקדון ועדי ממלכת היוונים-הסורים.
לשים וחמשה. בכושי: שלשים ושבעה. –
 ו-בג: מזמן ממלכת היוונים-הסורים ועדי מרד החסנוגאים.
ריבנו אתון את האיל. –
 י-ט: התנכלות-הרוגים האחרונה על היהודים.

בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל

ב

ומולדתי ובראייתי אֶת־אֲשֶׁר יַעֲשֵׂה אָם יְשִׁמְעוּ לְמִצְוֹתִי אֲשֶׁר צִוָּתִי
אַבְדָּלָא: אֶקְרָבָם אַלְיָנָרָעָו וְאַלְיָזָדָעָם וְאַלְיָפָהָירָם בְּיַ אַסְדָּ
תְּכַלְבָּב כְּלָאַבְדוֹתָה קְרוּעִים רַעַו [אייש] עַתָּו נְחַלְוָ לְבָרָגָן וְלְאַבָּדָ יְוָמָר
וְאַרְאָ שְׁרָדָאַשְׁר קְרוּעִים רַעַו [אייש] עַתָּו נְחַלְוָ לְבָרָגָן וְלְאַבָּדָ יְוָמָר
מְאַשְׁר צָוָו וְיַתְנוּ אֶת־כְּבָצָאָן בְּנֵיד הַאֲרוֹתָה: וְהַאֲרוֹתָה וְכָנְמָרִים אַכְלָי
וְקָלָשׁוּ אֶת בְּבִיטָחָאָן וְפָוִידָי תִּנְשֶׁר אַכְלָי אַפְּתָם וְיִשְׁרָפָי אֶת־הַמְּגָדָל
וְנִתְרִיבָו אֶת־הַקְּבִיטָה: וְאַתְּחַצֵּב בְּרַקְבָּה מְאַרְדָּעַל־כְּמָגָדָל בְּיַהְיָה
בְּצָאָן וְאַתְּרִיבָן לְאַבְלָטָה לְרָאָות אַסְמָאָה בְּצָאָן אַל־הַקְּבִיטָה: וְהַרְוּעִים
וְהַגְּלִוִים עַל־דִּיקָם נְתַנוּ אֶת־הַבָּזָאָן לְכָל־הַמִּוּתָה קְרוּעָות לְכָלָם וְאַיָּשָׁ
אַיָּשׁ מְקָם בְּעַתָּו בְּמִסְפָּר קְבָּל וְהַאֲסָר יְכָלָב בְּפֶסֶף לְאַסְדָּר אַפְּדָ
אַתְּ-הַבְּשִׁמְדָּרִים: וְאַיָּשׁ אַיָּשׁ הַמִּיתָה וְהַשְׁמִיד יְוָמָר מְחַקּוֹ וְאַיִן
לְבָכּוֹת וְלִנְילָל עַל־אֲדוֹתָה בְּצָאָן: וְאַרְאָ בְּמִרְאָה גַּס־אַתְּ-הַטָּופָר כְּהָא
בְּקַחְתָּבוּ אַחֲת לְאַחֲת אֶת־כְּלָל־גָּנְשָׁאָרִים בְּיַדְיֵי הַרְוּעִים יוֹם וָנוֹיִ
עַלְהָ וּמְנִיחָה וּמְרָאָה אַתְּ-כָּלָל אַשְׁר אַבְדָּר אַיָּשׁ אַיָּשׁ מְקָם וְכָל־אַשְׁר נְתַנוּ לְאַלְעֵי הַבָּזָאָן כָּל־
אַשְׁר עָשָׂו וְכָל־אַשְׁר אַבְדָּר אַיָּשׁ אַיָּשׁ אַיָּשׁ מְקָם וְכָל־אַשְׁר נְתַנוּ לְהַשְׁמִיד:
וְפֶסֶף נְקָרָא לְפִנֵּי אַלְעֵי הַבָּזָאָן וְיַחַד אֶת־הַפֶּסֶף מִידָּו וְיַקְרָא בָּו
וְיַחַתְמָהוּ וְיַעֲמִדוּהוּ: וְאַתְּרִיו בְּזֶרְאִימָה בְּרֻעָות הַרְוּעִים שְׁמָם אַשְׁרָה
שְׁשָׁה וְהַגָּה שְׁלָשָׁה מִנְ-בָּזָאָן שְׁבָו וּבָאוּ נְחַלְוָ לְקֹומָם כְּלָאַשְׁר
גַּפְלָ מִזְרָבָהָה כְּהָא וְפָוִידָי גַּעַר גַּטְוָ לְהַפְרִיעָה בְּעַדְמָ וְלֹא יְבָלוּ:
וְנְחַלְוָ לְבָנָות שְׁגִיתָה כְּמַקְדָּם וְנִקְיָמוּ אֶת־הַמְּגָדָל וְנִקְרָאוּ לוּ כְּמַגָּדָל
הַרְם וּנְשׁוּבוּ לְשָׁרֵךְ שְׁלַמּוֹן לְפִנֵּי הַמְּגָדָל אֶךְ כְּלָל־כָּלָלָם אַשְׁר עַלְיוֹ הַיָּה
טָמָא וְלֹא טָהָר: וְעַמְ-כָּל־אַלְהָה נְתַעֲנָרוּ עַזְנִי הַבָּזָאָן וְלֹא גַּס־עַזְנִי
רוֹעִים נְתַעֲנָרוּ וּמִסְרָרוּ אָוֹתָם לְרָב בְּיַדְיֵי רֹוְשִׁים לְהַשְׁמִיד וּמִרְסָמוּ
אֶת־בָּזָאָן בְּגָנְלִיָּהָם וּבְלָעוּמָם: וְאַלְעֵי הַבָּזָאָן תְּחַשָּׁה עַד־אַשְׁר פָּוצֹזָ בָּלָל
הַבָּזָאָן עַל־פִּנְיוֹן הַשְׁדָה וְוַיְתַּעֲרִבּוּ בְתֹקָם וְהַמָּם לְאַהֲזִילָם מִידָּי הַמִּוּתָה:
וְתַּלְמַבָּב אֶת־הַפֶּסֶף הַעַלְחוּוּ נְרָאָהוּ וְנִקְרָאוּ לְפִנֵּי אַלְעֵי הַבָּזָאָן וְיַתְּמַנֵּן
לְפִנְיוֹן בְּעַדְמָ וּוּבְקַשׁ מִמְּנוּ עַלְיָהָם נְרָאָהוּ אֶת כְּלָל־מַעֲשִׁי הַרְוּעִים
וְיַעַדר לְפִנֵּי נְגַד כְּלָל־הַרְוּעִים: וְיַחַד אֶת־הַפֶּסֶף וּשְׁמָהָה עַל־דָּרוֹ וְנִצְאָ:

סח-טו הארכיות. אשרו (עפ' בפניהם). – והגמראים. בבל (עמ'). – ווחזיריה היבער. אדום (ע').
בפייב, והשווה יישע' סיג' א'-ד'. עובדיה יי'-יב', יחו' כיה ייב', תhalbם קליז ז'). –
הה-טו. לאו יולט ברל גאנט שירט צוינ.

ונארא עד-אשר בא אדרני בצאן אליהם בתריראף וכל-אשר
נראה גפוצו וכלה נפלו באלו מלפניו: כל-בנשדים והרים
ונערכים ותאיות נקבעו ומת ניבאו אפס קל-צאן בשרה כלם קאו
ימד נישרו זה לה לגדע את קרון דאייל הוה: ונארא את-היאש
אשר קמבה את-הספר במצות אלני עד-אשר במח את-הספר על-
השער אשר הביאו שניים צשר הרועים מאפרזים ונרא לפני אלני
בצאן כי השמידו מרובה מתר מאפרזים ונרא עד-אשר בא
אלני בצאן אליהם ויקח ברכו מטה ועמו ננד את-הארץ והארץ
גבעה וכל-הרים וכל-עופות הרים נפלו מתוך בצאן ויקלעו
בקארץ ותקם צליקים: ונארא עד-אשר נתנה תרב גroleה אל-
בצאן וניאו בצאן אל-כל-הרים בשרה לבניון וכל-הרים ועוף
הרים גפוצו לנקנים: ונארא עד-אשר הוקם בסוא בארי תחפודה
andalני בצאן ישב עליי ונקאמטר לחק את-כל-הספרים הפתומים
ויפתח את-הספרים לפני אולירבצאנ: ונארא אלני אל-אנשימים
קהם ואלי-שבעת הלאנים בראשים זליקם לרביה
לקאו למן-הטוב בראשון אשר היל בראש הנקבים אשר
ארותיהם היו קערות סוקים ניבאיו את-כלם לקאו: ונידבר אל-
האיש אשר קמבה לקאו והוא אשר משבעת הלאנים קם ובם
אליו כח את-שבעים הרושים אשר מסרתי בקדם את-הצאן ובם
לקחו אוזם וimenti מהם יומר מאשר אויתים: ונארא וגיה כלם
אסורים ובם עומדים לקאו: ותפשט גיה בראשונה על-הטובים
וימצאו סניים וילכו אל-מקום בגירה וישליך אל-תוד עטך מלא
ash ולבבה ומלא עמודיאש: ושבעים הרושים נשפטו וניאו
תיכים וישליך אל-תוד מעטקי קאש היה: ונארא בעת היה
ולגה נפח עטך אשר קאה בתויר-הארץ והוא מלא ash וניבאיו
את-הצאן העורום קם ונישטו כלם וויאו תיכים וישליך אל-
תוד עמקהאש בהוא ניבאו וקעמך קאה מנין לבות היה:
וכ-זה ונארא את-הצאן קם ובערים עצומותם בערות: נאקים

כ-זה: דין על הנפילים והרועים הכהרים.

ג-זה: כך מגיה Charlee. – עמך אחד. גיא בן הנם (ע' לעיל כי ד'). –
ב-זה: ירושלים החדשה – תתייחס הנקרים שנשאו בחיים – תחית הגדיקים – המשית.

לראות עד-אשר כסו את-הכחות נישן ההוא ונישאו את-כל-העמדוים
את כל-הרות הכות וצצעו וכסו אותו וישאים ונשליכום אל-
מקום אחר מקרים הארץ: ונארא עד-אשר הקיא אלני בצאן בית
חרש גדור וביבם מונדרהשון וויקמה במקום קראשון אשר קפה
כל-עמדוינו היו פרושים וצצעו היו פרושים ונדרלים מונדרהשון
ニישן אשר גשו משם וכל-בצאן היו בתוכו: ונארא את-הצאן אשר
נשאו וקל-הרים אשר אל-הארץ וכל-העופות אשר ברקיע הרים
נוקלים ומתקנים לצאן ומתחנים אליהם ונשימים להם לכל-
דבר: ואתריבן אוחוו ששלשת לבושי בלבן גדי וינדר-אליל אחותה
בי נסיבן וויקחני וויקמידוני בתוך בצאן קם לפני קיות המשט:
בלנו והצאן היו כלם לבנים ואנרכם גדור וzech: וכל-האקרים והפזרים
ויל-הרים השרה וכל-עופת הרים נאפקו בכות הוה ואלני בצאן
לד שמח שמחה גדורלה כי כלם היו בטוב ונשבו אל-בית: ונארא
עד-אשר הגינוי את-התרביב אשר נתנה לצאן ווישובו אל-בית
ומתקנים לפני אלני וכל-בצאן נקריאו אל-הכחות ולא נכל אוות:
לה וציני כלם נפקחו ונארו את-הטוב ולא קאה בתוכם איש אחר לא
ולו ראה: ונארא כי הבית קאה גדור ורקב ומלא מאר: ונארא והנה
נולד פר אדר לבן וקרוינו גדרות וכל-הרים השרה וכל-החותם הרים
נראו מפנינו וויתנו אלו בבל-עת: ונארא עד-אשר שנוי כל-מפחחותם
לה וכלם היו לזרים לבנים וקריאשון קם קאה נלטלה וכטלה ראה
נתנה גדורלה וליה קרנים גדרות שורות על-ראשה ואדרון הצאן
לט שמח עצים ועל-כל-הפרים: ואני ישנתי בתוכם זאיך ונארא
הכל: זה המראה אשר ראיתי בשתי זאיך ואברך את-אדון
האדך ואפדיו שבח: אמר בכתי בכרי גדור ורמעמי לא קרלו
עד-אשר לא יבלתי שעוד ובראותי גולו על-אשר ראיתי כי
הכל יבא גםם וכל-מעשי האדים קפרם קראית: בלילה הוה
זכרתי את-החלום קראשון ושלוי בכתי ונחתאכל של-ראומי את-
המראה הוה:

ג-זה מותשלח בני קרא אליו את-כל-אחים ואספה-הלי את-

חלק ה: ספר חנוך לבניו על הקורות לעתיד לבוא (זא-קח).
הפרק בחלק ה' נסתורס, ודאי מסיבות סכנות – שנחלפו בכ' הראשון דפי, וכוכמה – ובורר שביקר
חל הפירוד בפרש עשרה השבאות שביהם נחלה ההיסטוריה העולמית, היינו שפרק זייג (העוסק

כל-בני אפק כי מדבר קרא אליו ורומים נשבקה עלי למען אראכם את-כל אשר וקורה אתקם עד-העולם: ואמר ה' מתוישת ויקרא אליו אתי-כל-הארץ ונאסף אתי-בני משפטו: ומדבר אל-כל-בני באך ויאמר שפטו בני חנוך אתי-דבריו אבקם וכאוני חיטב לאפרוי כי העירותיכם נקם ואגירה לכם אהובו ישר ולכובו: ואל-תקרבו אל-ישר לבב ולב ואל-תחתרו אל-אנשי לב ולב רק באך פלכו כי ותיה אתקם ברקדים טובות ואך ותיה מליה אתקם כי ברצמי חם נרב הארץ ומפטן גודל נעה על-הארץ וכל-הרשעה תלם וטרשה וכל-בגינה נהרס: ותיה עוד רשות אל-הארץ וכל-משדי רשות וחם ופעש ורבי פירשנים: וכאשר נרבו חטא ורשות ונאזה וחם בכל-מפעשים וכחש ופישה וטמא יהגרו פלא פרענות גrole מניהלים על-כל-אלה והארון כקדוש ניא בזעם ועקרה לעשות משפט אל-ארץ: בנים קם יאפר הקטם משעריו וקרשנה ונתמימות מפתחת השמים: וכל-אלמי כנום ומיילם נתנו לשפט אש והקידום מכל-הארץ ונס ושלכו אל-משפט האש ואבריו בזעם ובמשפט אום לעולם: י-יא ואדיים יקיצו משיגם והקמה פקים ונתנה להם: ואפרוי בערך שרשוי הרשות ומחוטאים בחרב ישמרו ומקראים בכל-מקומות וברתו וכל-חרשי חם וכל-עשוי מצחי תרות בחרב ואבריו: או ותיה שבוע אמר השמי שבת באך ותרב מתחלו לעשות משפט אבר בבני הקטם ומחוטאים ימסרו בידי האדיים: ובאתירתו יאבר בתיים בארכטם ובית יגהה למלך נזול לתפארת עד-העולם: ואפרירין בשבוע כתשיי גת נלה משפט באך לכל-העולם וכל-מעשי הרשות יהלפו מכל-הארץ והעולם ובכת להשתת ואדר-אדם נבט אל-זכר כייר: ואפרירין בשבוע העשורי במלך שביעי בו ותיה משפט-עלם נזרול אשר בו יכח נקם מוד-כפלאדים: וגרקיע בראשו יעדר וינפל ורקייע תרש נרא ואכל-יא אבר בשמי נאיו שבטים: ואפרירין יהו שבאות רבים בלי

בשבעת השבועות הראשונים היה המשכו זיא ייב-זיו (על שלוש השבועות האחרונים), ונראית, דענו של Ch. שיעורם של הטרים כך היה: זיב (מתאים לפי סגנוןיה להויה פתיחה של ספר), זיא א-זיו, זיה-זיט, זיג א-זין, זיא יא-זין, ז-ה.

זג יג וחרב מתנת-לו, ע' תיאורה של חרב זו בחנוך לר' ישמעאל כי פרק ליב-.

מקסר עד-העולם וכלהם יהיו בטוב ובՃיך ותחא לא יקר-עוד עד-העולם: ועתה אגידה לכם בני ואראם בריבי-ארך ודרכי חם וכראיתים لكم עוד כפעם לפני פרעו את-אשך יבאה: ועתה שמעו אליו בני ולכו בדרבי אך ואל-תכלנו בדרבי חם כי כל-ההלים בדרבי רשות לעולם יאבר:

ס-ז ספר כתוב ביר ביר חנוך נוקטב חנוך את-יתורתה הקמה האת מה-הלה בפי כל-אדם והשופת את-כל-הארץ לכל-בני היישבים על-הארץ ובלבדותם הבאים אשר נשוא ישר ושלום: אל-נא מרנו רוחם על-העתים כי הקדוש והגדול ומן ימים לקלו: ומכדייך יקום משנתו ונעבר בדרבי-ארך ואל-ידרכו ומפלכו יגהה בטוב ובחסד עולמים: ותנו את-הצדיק ונמן לו ישר עולים וממן לו שלטונו ותיה בטוב ובՃיך ובלך באור עולם: ואבר בסטה בחשד עד-העולם ולא עוד עד גראה למניטום ההוא לאצח:

צג יג ואפרירין חואיל חנוך לגדי מתוך נקרים: ואמר חנוך על-בנין-ארך ועל-בחוורי קעים ושלגוט כייר אבר אל-יקם בני אני חנוך ואוריכם את-הברים האלה כאשר גלה אליו במראה השמים ואשר בדעתו מדברי מלacky הקדש ואשר למני מעלה לחות השמים: ויחל חנוך לגדי מתוך הספר ויאמר אני נולדתי השבי עז בשבע בראשון בריות עד משפט ואדק: ואפרי יקיים בשבע שני רשות גודל ומרתפתatzmach ואו יגהה בזע בראשון ואו יגאל האדים וככלותו תברל הרשות ותק נעה להטמים: ואפרירין בשבע השלישי בסופו ארים יקח לרשות משפט-אך ואפרירין בשבע השלישי בסופו ארים יקח לרשות דרכם: ואפרירין בשבע השלישי בסופו ביר-הארת ותיה קבוצות יגהה עד-העולם: ואפרירין בשבע השלישי בסופו ביר-הארת ותיה קבוצות יגהה ער-העולם: ואפרירין בשבע השלישי בסופו ביר-הארת ותיה קבוצות יגהה ער-העולם מבלי חקמה וכו אדים יעה ובסופו ביר-הארת ישראת קאש וכל-זורע הרשות הנטיר ישר: ואפרירין בשבע השלישי יקח דור מהפכות ורביהם יהיו משינו וכל-משינו יהיו מעשינו יקים דור מהפכות ורביהם יהיו משינו וכל-משינו יהיו מעשינו מבלי חקמה. בכושי: ולב כלם יריש מכמה. ברור שהמ"ם שהיה במקור היא מים השלילה. –

ד	אוֹיֶ لְכֶם כִּמְטָלִים חֲרֵמִים שָׁאַיֶּן לְהַם כַּתְּרָה רְפֻוָּה תְּרַמָּק מְקֻם מִפְנֵי חֲטָאָתֶם: אוֹיֶ לְכֶם הַנוּמָלִים רְעָה לְשִׁכְנָתֶם כִּי כִּמְשָׁלִיכֶם תְּגַנְּמָלוּ: אוֹיֶ לְכֶם אֲדִיר שָׁקָר וְשָׁזּוּקָרִים עַל חָפֶם כִּי פְּתָאָם תְּאַבְּרוּ: אוֹיֶ לְכֶם הַחֹטָאִים שְׁלִיךְרָקֶם צָדִיקִים כִּי תְּפִסְרוּ אַתֶּם וּמְרַכְּבוּ בַּעַד רְשָׁעָה וּכְבָרֶךְ אַלְיכֶם אַלְוּ:
צו	קוֹ צְדִיקִים כִּי פְּתָאָם יָאָבְדוּ הַחֹטָאִים מִפְנִיכֶם וְלָכֶם יוֹהִי הַשְּׁלָטוֹן אַלְיכֶם בְּחַטָּאתֶם: וּבָיוֹם מִצְוָת הַחֹטָאִים יָרְמוּ בְּנֵיכֶם וְעַלְוּ בְּנָשָׁרִים וּבְגַבְגָּתִם מִדְיוֹת קָגָם וְעַלְיָתִם וּבְאַתָּם בְּמִחלּוֹת הַאֲדָמָה וּבְנִקְרָות סְלָעִי עַוְלָם בְּשָׁפְנִים אַלְפְּנִי קְרָשָׁעִים וּבְשָׁעִירִים יְעַלְילָיו בְּגַלְלָקֶם וּבְכָבוֹ: וְאַתָּם הַפְּנִילִים אַלְתָּרָאוּ כִּי רְפֻוָּה תְּהִי לְכֶם וְאַזְרָעָה בְּהַיּוֹר נְאַרְוּ לְכֶם וּכְלָל מְנוּחָה תְּשִׁמְעוּ מִזְמְחָשִׁים: אוֹיֶ לְכֶם חֲטָאִים כִּי עַשְׂרָכֶם יְזַקֵּה אַתָּה כִּי פְּנִיכֶם לְאַדִּיקִים אַדְלָכֶם יוֹכִית לְכֶם כִּי חֲטָאִים אַתָּם וְזֹה עַזְיָד גַּדְרָכֶם לְוַקְרָזָן רְשָׁעָתֶם: אוֹיֶ לְכֶם הַאֲקָלִים חַלְבָּה חַטָּה וּקְדוּשָׁרָשׁ נְפָעָן יְשָׁטוֹ וְאַתְּ-עֲנוֹנוֹת טְרַמְּסִי בְּלַקְבָּם: אוֹיֶ לְכֶם הַשְׁתִּים מִים וּמַקְלֵל אַמְּקוֹרָן כִּי פְּתָאָם יָבָא גִּמְלָקֶם וּכְלִיתִים וּבְשָׁתִים כִּי צָוִיקָתָם מִקּוֹרָהִים: אוֹיֶ לְכֶם עַשְׂרִיצִים הַמְּרַקְבִּים וְגַדְוִינִים זְבָרָזִין יְהִי גַּדְרָכֶם לְקָדְשָׁה: אוֹיֶ לְכֶם עַרְצִים הַמְּרַקְבִּים אַדִּיקִים בְּלַחַם כִּי יוֹם מְפַלְּתָכֶם קָא: בִּנְמִימָה הַהֵם זְמִינָם רְבִים וּטוּבִים בְּבָאוּ לְאַדִּיקִים בַּיּוֹם מִשְׁפָטָכֶם:
צו	הַאֲמִינוּ אַדִּיקִים כִּי הַחֹטָאִים יְהִי לְתְּרִקהָה וְאַבְּרוּ בַּיּוֹם (מִשְׁפָט) הַקְּרָשָׁע: יְדוֹעַ יוֹהִי לְכֶם כִּי הַשְׁלִוּזָן יְנַפֵּר לְהַשְׁמִירָכֶם וּמַלְאָכִי שָׁמִים יְשַׁמְחוּ לְמַפְלָתָכֶם: מִהְדִּתְעָשׂוּ חֲטָאִים וְאֵתָה תְּנוּסָן בַּיּוֹם כְּמַשְׁפָט כְּשַׁקְעָכֶם קָוֵל תְּפָלָת הַצְּדִיקִים: אַתָּם תְּהִיוּ קְמוֹקָם אֲשֶׁר גַּדְמָן פְּשָׁעֵיד וְאֵת תְּבָרִים הַיּוֹם לְחֹטָאִים: וּבִנְמִימָה הַהֵם תְּבָא תְּפָלָת הַצְּדִיקִים אַלְאָדָני וּלְכֶם יְבָאוּ וּמַיִּם מִשְׁפָטָכֶם: וּכְלִדְבָּרִי רְשָׁעָתָכֶם יְקָרָאוּ לִפְנֵי הַנְּדוּזָל הַקְּדוֹשָׁה וּפְנִיכֶם יְחִפוּ וְהַוָּא יְגַרְהָ קְלִמְעָשָׂה נְסִיף בְּרָשָׁע: אוֹיֶ לְכֶם הַאֲזִירִים פֶּסֶף וּנְחָבֵב קְלָאִזְצָק וְאַוְמְרִים עַשְׁר עַנְדָכֶם: אוֹיֶ לְכֶם הַאֲזִירִים פֶּסֶף וּנְחָבֵב קְלָאִזְצָק וְאַוְמְרִים עַשְׁר עַשְׁרְנִינוּ וְיַהֲיֵ לְנוּ רְכוּשׁ וְעַנְצָרְבָל אֲשֶׁר חֲפָצָנוּ: וְעַתָּה נְعַשָּׂה בְּלַל אֲשֶׁר נְמָנוּ בַּיּוֹם אֲצָרָנוּ בְּסֶתֶף וְאֲצָרָמָנוּ מְלָאִים בָּמוֹ מִים וּרְבִים וּכְשָׁעִירִים. בְּכָוֹשִׁי צְדָמָה (סְבָדָה בְּעַרְבִּית). – וּעוֹזְרָשׁ הַמְּעֵן. כַּךְ בְּכָוֹשִׁי. לְפִי Ch להגיה: וַיַּזֶּה בְּמִזְרָקִים יְשָׁטוֹ. – [מִכְלֵל מִקוֹרָן]. בְּכָוֹשִׁי: בְּכָל עַת. –

בְּנֵי אֶתְנָא - הַרְמָה - אֶתְנָא - בְּנֵי אֶתְנָא

מהפכונות: ובஸּוֹפּוֹ וְבַתָּרוֹ כִּדְיקִים תֶּפְכְּרִים מְגֻשָּׁע אֲדָק קָעוּלִים
אֲשֶׁר מִתְמַנֵּן לְהֵם שְׁבָעִיטִים חֲקָמָת קָלְבָּרִיאָתוֹ: בַּי מֵמְקָלְבָּנִי
הָאָדָם אֲשֶׁר יוֹכֵל לְשָׁמֵעַ אַתְּ-קָול הַקָּדוֹשׁ וְלֹא חָרֵד וְנִיְּכֵל
לְחַשֵּׁב מְחַשְׁבוֹתָיו וְמי הוּא אֲשֶׁר יוֹכֵל לְעָנֵן בְּכָל-מַעֲשֵׂי שְׁמִים:
וְמי הוּא אֲשֶׁר יוֹכֵל לְעָנֵן בְּשָׁמִים וְמי הוּא אֲשֶׁר יוֹכֵל לְהַבִּין אֶת-
בְּרִיאַת הַשָּׁמִים וְלִלְאֹות נְפָשָׁת אוֹ רָום וְיַוְיכֵל לְדַבֵּר וְעַלְיכֶם) אֶזְעָלָות
וְלִלְאֹות אַתְּ-קָלְבָּנְצָוּתִים וְלִנְפְּקוּרִים אוֹ לְעַשְׁוֹת קְמוֹתָם: וְמי בְּכָל-
הַגְּנִישִׁים אֲשֶׁר יוֹכֵל לְדַעַת מָה לְתַבְּהָרָץ וְאַרְקָה וְאֲשֶׁר כָּרָאוּ
לוֹ אֶת-מִדְתָּתָלָל: בַּיְשׁ אֲדָם אֲשֶׁר יַוְיכֵל לְהַשִּׁיג אֲדָק הַשָּׁמִים וְנַבְּקָם
וְעַל-מָה נַסְדֵּרוּ וּמַה-מַּפְקֵר הַכּוֹכְבִּים וְאַיִּפהּ יַנוּחוּ בְּלִ-תְּמִאָות:
וְעַתָּה אָמַר לְהֵם בְּנֵי אַהֲרֹן אֲדָק וְלִכְוּ בַּיְ וְדַרְכֵי כָּאָדָק
רָאוּיִם לְאַתְּחוֹ בְּכֶם וְדַרְכֵי הַרְשָׁעָה יַכְלֵוּ פְּתָאָם וְאַבְרָהָוּ: וְלֹאֲנִישִׁים
יְדוּעִים בְּדַרְזָה וְלֹאַיְלָה דַרְכֵי הַתְּחִמָּס וְכָמָתָה וְכֶם וְרַמְקֵי מַקְםָם וְלֹאַיְלָה
בְּכֶם: וְשַׁתָּה אָמַר אַנְיָה לְהֵם כִּדְיקִים אַל-תַּלְכִּי בְּדַרְכֵי רְשָׁעָה וּבְדַרְכֵי
מְנוּתָה וְאַל-תַּקְרִבּוּ אֶלְיכֶם פְּרַדְתָּאָבָדוּ: וּבְקַשְׁטָם וּבְתַרְפָּם לְהֵם אֲדָק
וְתִיִּים גַּבְּרִירִים וּבְלַקְפָּטִים בְּדַרְכֵי שְׁלָלָם וְחוּיִים וְחוּיִים מְאַשְׁרִים:
וְשַׁמְרָתָם אַתְּ-דָבָרִי בְּמְחַשְׁבּוֹת לְכָבְכָם וְאַל-יַמְחַחֵוּ מַעַל לְכָבְכָם וּבְצִטְעָי
כַּי הַמְּטָאִים יְסִטוּ אֲנִישִׁים לְעַשְׁוֹת רָע לְחַקְמָה לְכָל-יִמְצָא לָהּ מַקְםָם
וְכָל-אֲזָהָה לֹא תַחֲסֵר לְהֵם: אַוְיַי לְהֵם לְבָזָזִים רְשָׁע וְלַשְׁמָוֹת פְּרִמִּית
וּסְרוּטָם כַּי פְּתָאָם יְנִקְרָטוּ וְאַזְן שְׁלָלָם לְהֵם: אַוְיַי לְבָזָזִים קְמִינָם
בְּמַטָּא כַּי מְקָלְיִסְׂוּדָמִים יְנִקְרָטוּ וּבְתַרְבָּב יְפָלוּ וּבְרַקְשִׁים זְהָבָב וּבְסִףְתָּה
פְּתָאָם בְּמַשְׁקָט יְאָבָדוּ: אַוְיַי לְהֵם עֲשִׂירִים כַּי בְּטַחַתְמָם בְּצִשְׁרָקָם
וּמְעַשְׁרָקָם תְּפִרְדוּ כַּי לְאַ-נְּכָרָתָם אַתְּ-הַצְּלִילָן בִּימִי עֲשָׂרָקָם: עֲשִׂיטָם
וְגַלְלָה וְרָשָׁע וְלִכְבָּן תְּהִיוּ נְכֹזִים לַיּוֹם שְׁקָרְדָּם וַיּוֹם חַשְׁךְ וַיּוֹם כְּדִין
הַנְּדֹולָה: בְּנָ אָנָי אָוֶרֶת לְהֵם וּמְזֹיעַ לְהֵם כַּי בְּוֹרָאָם נִשְׁלָקָם
וְלִמְפָלָתָם לְאַדְיהָי רְמִים וּבְוֹרָאָם יִשְׁמַח לְאַבְדִּינָם: וְצִדְיקִים
נִיחְיוּ בְּיִמְמָם הַהֵם תַּוְקִּחָה לְחַטָּאתִים וְלַרְשָׁעִים:
מַי וְתַּן שְׁנִי עֲנָדִים וְאַבְקָה עַלְכָם וְשַׁפְקָתִי עַלְכָם קָעָן מַיִם
לְמַעַן נִיּוֹת לִי מִגּוֹן לְבָכְבָי: מַי נִתְנַן לְהֵם לְעַשְׁוֹת תְּרִפָּה נְרַשְׁע בְּלֹא
מְשַׁקְט בָּזָא עַלְכָם הַחוֹתָאִים: אַל-תַּאֲרִיר אָוֹ מְפִנִּי הַחוֹתָאִים אַתָּם
הַכְּדִיקִים כַּי יִשְׁכַּב אַדְנִי וּוְתַּקְנֵס בְּיוֹרָקָם וּשְׁוִיתָם בְּהָרָקָם מְשַׁקְט בְּחַטָּאת:

חזרשי-ארץם בקמינו: און כמום יפסו שקריכם כי עשרכם לא
יקום ומחרה נעה מכם כי אספחים את-כל-אלה ברשע והייתם
לכללה רעה: ועתה הגוי נשבע לכם החקמים והכסילים כי רבות תראו
על-הארץ: ינון אונם הנברים פשימו עליכם עדיהם יותר מתקנים
ורקמה יומר מנ-תבתוכיות במלכות ובגדר ובשלטן ובכפת ובקב
ויבראם ובזהר ובאל כל כמום ישכובו: וועל-גן אין כם תורה ותקפה
ועל-כן יאboro עמי-יעשים מהר עם-כל-תקארם וברובם וכתרפה
ובהרג ובעני גדרול תשלגה נפשותיהם אל-פנור אש: נשבעתי
לכם מטהים כי בדור אחר לא-יהה לא-בדר וכגבעה לא-תנה
שפתת גברת בן הנטא לא-נשלח על-הארץ ורקדים גנטש
ברא אותו ובכללה רעה והנה כל-עווזה: ונחרות לא-תנה לאשה
כי אם-בגלא מושי נריך תפנות בלוי בגים: נשבעתי לכם מטהים
בקדוש הגרול כי כל-משיכם הרים גלוים במפעשה
לחצכם לא-בפה ולא-נספר דבר: ואל-תדרמו בנפשכם ואל-תאמרו
בלבכם כי לא-ידעתם ולא-ראייתם כי כל-חטא נקבע יום יום
בשימים לנני העליון: וידעתם מטהה כי כל-חצכם אשר תלחש
נקבת يوم יום עד-יום הינכם: און לכם האולים כי באולתם
תאבריו ואונם חוטאים לתקמים וטוב לא-יהה لكم: ועתה מרע
כי נכינם אונם ליום אברון ובין אל-תקוו לחירות אונם חמיטאים
כי אס-תחלפו ומפטם כי לא-ידעתם קל-כפר כי נכינם אונם ליום
הדין גודול ליום מצואה וקרבה גודלה לנפשותיכם: און לכם
ערלי-לב עושירע ואקלידם מאין לכם לא-כל דקרים טובים
ולשותות ולשבע מק-תדרמים הטעבים אשר שם ארני העליון על-
הארץ לרוב לא-הו שלום לכם: און לכם א-הבי משלי רשות
מאין תקו לטוב לכם רעו כי בידיו הצדיקים תננו והם יערפום
ונחmittום ולא-ירחמו עלייכם: און לכם השמחים במצוקת הצדיקים
כוי כל-כך לא-וירה לכם: און לכם נשחים לאל דברי הצדיקים
כוי לא-יהי לכם קל-תקרה ב晦ות: און לכם פתי שקר ולברי
רשע כי וכתבו שקרים למן ישםו אליהם אנשים ופוצלי רשות
לשכנם: לא-הו לכם שלום אך פטהם מות ימותו:

צט
ב
ג
ד
ה
ו
ו
ז
ח
ט
ו
יא
יב
ו
יר
טו
טו
ק
ב
ג
ד

ואוי לך עשירע ומתקאים ברכרי שקר ומכברים (אותם)
אבל תאברו ומני אשר לא-הו לך: אוי לך הוהים דבריהם
ישר וערבים תורת עולם וועושים נפשם את אשר לא-הו למתקאים
בקளים ערמו על-הארץ: בים הכם הובנו צדיקים לשאת את-
תקלומיהם ולשימן לערה לפניו הלא-אחים למן שמיון
לברון לפני העליון: ובאים הכם ותערו העמים ומתקחות כל-אים
זקומו ביום הפלין: ובאים הדם נצאו פשודים וטרפו את-
ילדיים ועבומים וינדיים יאברו על-ידם ואת-על-ליליים יונקי שדים
יעובו ולא-שבבו אליהם ועל-אהוביהם לא-וრחות: וגיטש-קטי^ו
לכם מטהים כי עון נבון ליום שפיך דמים בלוי הונגות: וגיטש-קטי^ו
לא-באים וועשים פסלי ורב וכף וען וחמר ומטחים לרים לרותות
רטות ולשדים ולכל-אלילים בלוי דעת לא-ומאיו קל-תשעה
מדם: והרישיו באולת لكم ועיניהם מתענינה בפחד لكم ובראות
תלומיהם: באלה נרישו ופדרו: ובאים הדם א-שרי כל-קמי^ו
וישטחו לא-הן לבן קהרת עין יאברו: ובאים הדם א-שרי כל-קמי^ו
רברי חכמה ומביבים בכם ושמרים דרכי אלין וחולקים בדרכ
צרכו ואונם מרשימים עט-קדושים כי הם יונשו: אוי לכם מפיזי
רע בין שיכים כי בשאול תומתו: אוי לכם לשדי מרדות פרמית
ונשבר וונצאו נרע) על-הארץ כי בונה יסודות: אוי לכם בוני בטחים
בעמל אמרים וכל-חמר בניהם לבנים ואבני של חטא אמר אוי
לכם לא-יהי שלום لكم: אוי לכם ענבי המרה ונחלת עולם
מאכומיהם ונפשותיהם דבקו בא-לילים כי לא-יהי لكم מנוחה:
אוי לך עשירע ועריבת-חמס וזריג-שכניים שרדים בדין גודול:
כי הוא יורד את-קבורכם וביבא כאב אל-לבכם והעיר את-תרון
אפו והשמי-רכם כלכם בחרב וכל-הקרושים וכاذיקים יונקו א-
מתאיכם:

ובאים הדם נהרגו אבות ובניהם במקום א-חד ואחים יפלו
בחד ער-א-שר ישטפו נחלים מדם: כי איש לא-ימגע את-ידיו
מיהמת את-בניו ואת-בני בנו וחתטא לא-ימגע את-ידיו מאחיו
ונכבר מעילות המש ועריבואו נמיות איש את-אחים: והסום ער-
אנאר יתצה ברכי מטהים והענלה עד-בנה תפטע: בים הדם

הנתן פמות וכל-אשר בו ואתם החרטאים אשר על-הארץ לא-תיראו מפניהם: בלא הוא עשה את-הشمיטים ואת-הארץ וכל-אשר בכם מי ממן דעת ובניה לשל-המונע עלי-הארץ ובם: בלא ייראו מלתי הائيות את-הרים והמתאים לא ייראו את-העליזון:

בנימים כהם כא-שר ישלח עליהם אש נוראה אנה תנוטין ואיפה תrushnu וכא-שר ישלח את-יךרו גורלם כלא תפלו ותפקרו: וכל המאורות יביהו בפחדך דרול וכל-הארץ תפלה ורעהה וחתה: וכל-הפלא-רים ימלאו את-קדרתם ובקשו להפתר מני בקבוד הנדרול ובני הארץ ירעדו ויחילו ואתם המתאים תקללו לעולם ולא יהי שלום لكم: ואtan נפשות הא-דים אל-תיראה והו אטם אשר מותם בא-ך: ואל-מעצבו אם נפשם לשאול נרדה בונן ואטם בתני-יכם בשורכם לא-ראה בטובה קראי לתוכם ותקיטם ליום משפט המתאים ולויום קלה ותובחה: וא-רוי מותם יאמרו עליהם החרטאים במו-נו אלו מתו נ-זיראים ומה-שבר יקבלו הם בעד מושיעים: בלא קמו-נו מתו נ-סדים ביגון ובחשך ומה-יתרונו לנו שילינו מצחה נשתוינו: ומחריקביו מה-ריאו לעולם הנה מתו נס-המה ומפעה עד-נצח לא ירא או: אמר א-רוי לך מ-טאים רבי לך לאלל ולשתות ולקם ולתוא ולתקשי א-רוי שיראים ולא-מר שר וולדאות נ-מים טוביים: קראי-ים את-ה-דים מה-אטרים ק-ל-ח-ם לא נמ-א-הם עד-מו-ם: וזה-י-ו קלא ק-ו נ-פ-ו-ם ביגון שאול פרנה:

ונטה נשבעתי לכם הא-דים בקבוד הנדרול ומפ-אר והגבור ובכו מלכחותו ונ-רלו נשבעתי לך: נ-דעתך י-ו וקראי-תי לחות נ-שים וראיתי נ-פ-רים נ-ק-ר-ים ומא-ת-ים כתוב בהם ותיקוק עליהם: כי כל-טוב ושותה ותפארת נ-בון לך ורטומים ל-פ-ות כ-ט-ים בא-ך ו-ר-ך רב טובה מתמן לך סלה עמלכם ורב חילכם מלך כ-ט-ים: ונ-פ-ו-ים א-טם ה-ט-ים בא-ך חנינה ותשמחה ומגלה נ-פ-ים לא ת-א-ך-נה וזר-ים לא-י-ו-ת-ם מלפני הנדרול לכל-ל-ר-ות העולים ועתה אל-י-פ-דו מ-ט-ר-ת-ם: או לך כ-ט-ים מ-ט-אים במו-ת-ם בלבד ה-ט-אים ות-ו-ים לך י-אמ-ר-ו ע-ל-ך מ-א-ש-רים כ-ט-אים הם ר-או כל-ו-ים: ועתה מתו בא-שר וב-ע-שר ולא ר-או

ה

ט

כב

ב

ג

ד

ה

ו

ז

ח

ט

ו

יא

קג

ב

ג

ד

ה

ו

קרדו הפלא-רים אל-מ-ק-מ-ות כ-ט-ר ו-א-ס-פ-ו י-ה-יו ל-א-ק-ם א-ח-ר א-ת-ר מ-ז-ר-י ה-ח-ט-א ו-ה-ע-ל-ו-ן י-ק-ם ב-ו-ם ג-ר-ו-ן ל-ע-ש-ו-ת ד-י-ן ג-ר-ו-ל כ-ח-ט-אים: ו-ע-ל-ק-ל-ה-א-ד-ר-ים ו-ה-ק-ר-ו-ש-ים י-פ-ק-יד ש-ו-מ-ר-ים מ-ת-ז-ק-ד-מ-ל-א-כ-י ה-ק-ד-ש ל-ש-מ-ר-ם ב-ק-ב-ת-ר-ו-ן ע-ד-ש-מו-ן ק-ע ל-ק-ל-ר-ש-ע ו-ה-ט-א ו-א-ס-ג-ב-ד-י-ש-נו ה-ג-ר-י-ק-ם ש-נ-ה כ-ב-ר-ה ל-א ו-פ-ח-ר-ו: ו-ב-נ-י ק-א-ר-ע י-ר-או א-ת-ה-ט-ב-ים ב-ב-ט-ח-ו-ם ו-ה-כ-ב-י-ו- א-ת-ד-ב-ר-י ה-פ-ש-ר-ה ב-ו-ה ו-ה-כ-ר-י-ו- כ-י ע-ש-ר-ם ל-א-ו-כ-ל ל-ה-א-יל-ם ב-מ-ה-פ-כ-ת ח-ט-א-ת-ים: או י-ל-ך מ-ט-א-ים ב-ו-ם מ-ז-ו-ה ב-רו-ה מ-ע-ר-י-ה-א-ד-ר-ים ו-ש-ר-י-ה-ם ק-א-ש כ-י ג-ו-ל מ-ע-ש-י-ם ו-ש-ה ל-ך: או י-ל-ך ע-ק-ש-י-ל-ב ה-ש-ו-ק-ר-ים ל-ע-ש-ו-ת ר-ש-ע פ-ח-ר י-ב-א ע-ל-יכ-ם ו-א-יש ל-א י-ע-ז-ר ל-ך: או י-ל-ך מ-ט-א-ים מ-ד-ב-ר-י פ-יכ-ם ו-מ-מ-ש-י י-ד-יכ-ם א-ש-ר ע-ש-ת-ה ר-ש-ע-ת-ם ב-ל-ה-כ-ת- א-ש נ-ש-ב-ת ה-ש-ר-ט-ו: ו-ר-ע-ו כ-י מ-ק-ה-מ-ל-א-ל-ים י-ר-ש א-ת-מ-ע-ש-י-ם ב-ש-מ-ים מ-ז-ה-ש-מ-ש ו-מ-ז-ה-נ-ת-ם ו-מ-ז-ה-פ-ו-ב-ים ע-ל-ה-ע-ן נ-א-ר ו-ט-ל ו-מ-ט-ר כ-י ק-ל-ם י-מ-נו-ן ב-ג-ל-ל-ק-ם מ-ר-ד-ת ע-ל-יכ-ם ו-כ-ט-מ-ה-ע-ן א-ת-ז-ו-נו-מ-ים י-ק-דו-ו: ו-ש-ה ה-ב-י-ו- ש-י א-ל-ה-מ-ט-ר כ-י ל-א ו-מ-נ-ע מ-ר-ד-ת ע-ל-יכ-ם ו-א-ל-ה-ט-ל ל-מ-ן ו-ר-ד ע-ל-ק-ב-ל-ו ז-ה-ב ו-ק-ס-פ-מ-א-ת-ם: ו-א-ש-ר י-ר-דו ע-ל-יכ-ם ה-כ-פ-ו-ר ו-ה-ש-ל-ג ב-ק-ר-ת-ם ו-כ-ל-ס-פ-ו-ת ש-ל-ג ב-כ-ל-מ-ב-ו-ת-ה-ן ב-י-מ-ים ה-כ-ט-ם ל-א ת-ו-ל-ו ל-ע-מ-ר ב-פ-נ-י-ה-ן:

ק-א ב-ג-ה-ע-ן ג-ש-מ-ים ה-ת-ב-י-ו-נ-ו א-ל-ה-ש-מ-ים ו-כ-ל-מ-ע-ש-ה ק-ע-ל-ו-ן ו-ו-ר-א-ט-מ-מ-פ-נ-י ו-א-ל-פ-ר-ש-ו ל-פ-נ-י: א-ם י-ק-נ-ר א-ת-ה-ל-ו-נ-ו-ת ה-ש-מ-ים ו-ע-צ-ר א-ת-ה-מ-ט-ר ו-א-ת-ה-ט-ל מ-ר-ד-ת ב-ג-ל-ל-ק-ם ע-ל-ה-א-ר-ע מ-ה-ט-ע-ש-ו: ו-א-ס-י-ש-ל-ח א-ת-ז-א-מ-ו ע-ל-יכ-ם ב-ג-ל-ל מ-ע-ש-י-ם ל-א-ת-ו-ל-ו ל-ק-ר-א א-ל-ו-י כ-י ד-ב-ר-ת-מ-ד-ב-ר-י נ-א-ה-ו-ג-ר א-ר-קו ל-א ו-ה-י-ש-ל-ו-מ-ל-כ-ם: ב-ל-א ת-ר-א-ו- מ-ל-ט-י ד-ב-ר-ת-ה-נ-ו-ע א-נ-י-ו-מ-ים מ-פ-נ-י ה-ג-ל-ים ו-ה-נ-מ-ט-ר-ו-ת ב-ר-ו-ת-ו-ת ו-כ-ט-ה ה-א-נ-י-ו-ת ב-נו-ע א-נ-י-ו-מ-ים מ-פ-נ-י ה-ג-ל-ים ו-ה-נ-מ-ט-ר-ו-ת ב-ר-ו-ת-ו-ת ו-כ-ט-ה ב-א-ר-ה ג-דו-ה-ה: ו-ל-כ-ו י-ר-או פ-ר-ו-ר-ד ק-ל-ה-ז-ו-נ-ם ו-טו-ב-ס א-ט-ם א-ל-ה-ט-ם כ-י ט-ו-ב-ו-ת ל-א י-ב-א ל-ך מ-ל-כ-ם כ-י ה-ז-ו-ם ו-ב-ל-א-ט- ו-א-ב-ר-ו- ב-ת-ו-כ-ו: ב-ל-א כ-י-ס- ק-ל-ו ו-ק-ל-מ-י-מ-ו ו-ק-ל-ת-נו-ע-ה מ-ע-ש-ה ק-ע-ל-ו-ן כ-ט- ו-ק-ל-א ה-ו-א ש-ה ה-ק- ל-מ-ע-ש-י ו-ש-מ ח-ו-ל ג-בו-ל-י-ו: ו-מ-ג-ע-ר-ת-ו י-ר-א ו-ז-ב-ש ו-ק-ל-ז-ו-י-ה-ר-ן כ-ו-י א-נ-ש-י ה-ח-כ-מ-ה ו-ה-ב-י-ו- ב-נ-י ה-א-ر-ק א-ת-כ-ל ד-ב-ר-י ה-ס-פ-ר ה-ו-ה ו-ה-כ-ר-ו- כ-י ע-ש-ר-מ-... ב-נ-י ה-ש-מ-ים. בא-ר-ו-נ-ה-ה-ו- א-מ-נ-ה-ה-כ- ל-א-ו-ת-מ- ב-נ-י ה-א-ر-ק (ה-ש-ו-ה ק-י) ה-ר-ש-ע-ים ו-ה-ח-ט-א-ים ש-ב-ה-מ- ה-ו-א-ג-ה-מ-... מ-ל-ח-י. ה-ג-ה-ת-י-ו-ס-פ- ה-ל-ו-י, ב-מ-ק-ו-ם פ-ל-י- ש-ב-כ-ו-ש-י.

ק-א ז

ולילָה נראֹ אַתְ-כָּלְ-חֶטְאֵיכֶם: אַל-תִּרְשִׁיעוּ בְּלַבְכֶם וְאַל-תִּשְׁקְרוּ וְאַל-
תִּפְטוּ דָבְרֵי יִשְׂרָאֵל-תְּכִיחֵשׁוּ דָבְרֵי כְּדָרֶשׁ הַגָּדוֹלָה וְאַל-תִּרְמְמוּ
אַתְ-אֲלִילֶיכֶם כִּי כָּל-שְׁקוּרֶם וְכָל-רְשָׁעֶתְכֶם לֹא לְאַדְקָה יְהִי לְכֶם
כִּי אַסְּרֵלְמָתָה גַּדְוָלה: וְעַתָּה נְדַעַתִּי אַתְ-תִּסְפֹּר הַזֹּה בְּיַסְפָּאִים
וְשָׁנוּ כְּרָבָה וְנָטוּ דָבְרֵי יִשְׂרָאֵל וְדָבְרֵי דָבְרֵי רְשָׁעָה וְיִשְׁקָרוּ וְיִשְׁנָיו
מְשֻׁשִׁים גַּדְוְלִים וַיְקִרְבּוּ קָפְרִים עַל-דָבְרֵיכֶם: אַכְן כִּאַשְׁר יִקְרְבּוּ
בְּמִיחָיִם בִּימֵי מִצְּקָמָנוּ כְּרָבָה עַמְלָנוּ וְכָל-צָרָר רְאִינוּ וְרָחָה רְכָה
מִצְּאָתָנוּ וְאַכְלָתָנוּ וּמִעֲשָׂים קִיְנוּ וְרוֹתָנוּ קָאָרָה: וְגַרְחָתָנוּ וְלֹא מִצְּאָנוּ
עָזָר לְנִי קָאָמָר וְכָל-דָּקָר קִיְנוּ וְגַרְחָנָנוּ וְלֹא קִיְנוּ לְרָאֹות חַיִם
מִיּוֹם לְזֹם: קִיְנוּ לְהִיּוֹת קָרָאֵשׁ וְנָהִי כָּזָב רְבָת עַמְלָנוּ וְלֹא הָנָה
לְנָנוּ שָׁכָר בַּעֲמָלָנוּ וְנָהִי מִאָכָל לְחַטָּאתִים וְלְחַמְסִים וְנָם הַכְּבִירָוּ אַתְ
אַלְמָעָלָנוּ: הֵם מִשְׁלִיל בְּנָנוּ הַשְׁנָאִים אַוְתָנוּ וְיִבְנֵנוּ שְׁנָאָנוּ
כְּפָנָנוּ אַתְ-עַרְפָּנוּ וְהֵם לֹא רַחֲמוּ עַלְנוּ: בְּקַשְׁנוּ לְלַכְתָּה מַאֲמָם לְהַפְּלָטָה
וְלֹא מִצְּאָנוּ מַנוֹּם לְהַפְּלָטָה מִרְכָּם: וְבָרִיכָם עַצְקָמָנוּ אַל-הַמּוֹשְׁלִים
בְּמִצְּקָמָנוּ וְשׁוֹעֲנוּ גַּדְרָבָעִים אַוְתָנוּ וְהֵם לֹא-דָרָא צַעֲקָמָנוּ וְלֹא
שָׁמָעוּ קָוְלָנוּ: וְהֵם עָרוּ לְחַמְסִים וְלְבוֹלָעִים אַוְתָנוּ וְלֹא-שָׁרַטְמָעוּ
וְהֵם הַקְּטִירָוּ אַתְ-חַמְסִים וְלֹא הַסְּרִירָוּ מִשְׁלִילָנוּ אַתְ-עַל-הַבּוֹלָעִים אַוְתָנוּ
וְיִזְרְנוּ וְיִמְתְּנָנוּ וְיִסְטְּרָוּ אַתְ-דִּצְחָם וְלֹא זְכוּרָוּ כִּי כַּרְמִימָוּ אַתְ-זִדְיקָם
גַּדְגָּנוּ:

בָּנִים הַכָּמָם אָמַר אַלְנִי לְקָרָא וְלַעֲדִיר בְּבִנֵּי הָאָרֶץ אַל-
הַקְּמַתָּם הַרְאֵוָה לְכָמָם כִּי אָתָם מְנַהֲלִים וְשָׁכְרִים עַל-כָּל-הָאָרֶץ:
וְאַנְיִ וּבְנֵי נְתַחְבֵּר אָתָם לְעוֹלָם בְּדָרְכֵי יִשְׂרָאֵל בְּתִיקָּם שָׁלוֹם יְהִי
לְכָמָם שְׁמָחוּ בְּנֵי הַיְשָׁר אָמֵן:

וְאָמַר יְמִינֵי נְשָׁא מְתוּשָׁלָח בְּנֵי אָשָׁה לְבָנָה לְאַךְ וְפִכְרָה לוּ
וְפִלְדָּר בֶּן: וּבְשָׁרוּ דָנָה לְכָנָן כְּשַׁלְגָן וְאַלְמָם קְפָרָח שְׁוֹשָׁן וְשָׁעָר רְאֵשׁ
וְקָנְצָוֹתִי קְצָאָר אַצְרָר וְעַזְנֵוּ יְפֹתָה וּבְפִקְחוּ אַתְ-שִׁזְיוֹן בְּאֵיר אַתְ-כָּל-
הַבִּית כְּשֶׁמֶשׁ וְקְלִינְבָּוּתִי דָנָה מְאֵיר מָאָדָה: וְנִיקָם בִּידֵי הַמִּלְדָת
וְיִקְמַח אַתְ-פִּיו וְנִזְבְּרֵר אַלְ-אָדָרִין בְּאָדָקָה: וְלֹאָמָר אָבָיו בְּרָא מִקְנֵוּ וְנִנְמַ
וּבְלָא אַלְמַתְוּשָׁלָח אָבָיו: וְיִאָמָר אָלְיוֹ בְּן מִזְרָח נָלֵד לִי מְשָׁהָה
וְאַיְנֵוּ כָּאָדָם וְהֵוא רֹמָה לְבָנֵי אָלְהִים בְּשָׁמִים וּבְרִיטָוּ מְשָׁהָה וְאַיְנֵוּ
רֹמָה אַלְלָנוּ וְעַנְיֵנוּ בְּקָרְנֵי הַשֶּׁמֶשׁ וְפָנֵנוּ מְאֹדִירִים: וְגַרְאָה לִי שֵׁהָוָא
אַיְנֵוּ מְפַעֵּי כִּי אַסְמָנִי-הַמְּלָאָכִים וְאַיְוָא פְּרִירְיָה אַוְתָה בְּיִמְיוֹן
הָאָרֶץ: וְעַתָּה אַבְקָשֵׁשׁ מְפַקֵּח אַבִּי וְאַתְּמָנוּ לְפָנָיו כִּי מֶלֶךְ אַל-תִּנְדַּךְ
אַבְנֵי וְיִרְשֵׁת מְפַנְּוּ אַתְ-הָאָמָת כִּי עַסְדָ-הַמְּלָאָכִים שְׁבָתוֹ: וְיִהִי כְּשֶׁמֶעָ
מְתוּשָׁלָח אַתְ-דָבְרֵי בְּנֵו וּבְנָא אַלְיָ אַלְקָצָות הָאָרֶץ וְאַבְנָא אַלְיוֹ

וְאַבְנֵי וּבְנֵי בְּכֹושִׁי: כִּי, וְהָרְבָה וְיָוִין עֲבָרוֹת יְשָׁהָן נְמָרוֹת עַיִן המתרגם
לְפִי הַמְשָׁךְ שָׁהָה נְרָאָה לָהֶם. וְנְرָאָה שְׁבָעַל הַסְּפָר לְעַנִּין אַבּוּבִוּגָרִי נְתָכוֹו: בָּאוּת
הַיָּמִים אָף הוּא וּבְנָוּ יִצְטָרְפוּ אֶל הַצְּדִיקִים וְהַיְשִׁרִים.

אַרְהָ וְרִצְחָה בְּתִיקָּם נְמָרוֹת בְּכָבּוֹד וּמְשֻׁקְטָה לְאַ-נְעָשָׂה בְּכָמִים בְּתִיקָּם
וּוְדַעַתָּם כִּי נְקַשְׁוֹתִים שָׁאָול תְּוֹרֶךָה וְאַמְלָלִים יְהִי בְּמִצְוֹתָם
הַגָּדוֹלָה: וּבְתִשְׁלָחָה וּבְזָקִים וּבְלְהָבָה בְּזָעַרְתָּה בְּזָעַרְתָּה
פְּבָנָה נְפַשּׁוֹתִים וְהַמְּשֻׁקְטָה הַגָּדוֹלָה וְהַעֲלָמָה אָוי לְכָמָם
כִּי לְאַיְהָ שְׁלוֹם לְכָמָם אַל-תִּאָמְרֵו שְׁלָמָגָדיִים וְבְטָמִים אַשְׁר
בְּמִיחָיִם בִּימֵי מִצְּקָמָנוּ כְּרָבָה עַמְלָנוּ וְכָל-צָרָר רְאִינוּ וְרָחָה רְכָה
מִצְּאָתָנוּ וְאַכְלָתָנוּ וּמִעֲשָׂים קִיְנוּ וְרוֹתָנוּ קָאָרָה: וְגַרְחָתָנוּ וְלֹא מִצְּאָנוּ
עָזָר לְנִי קָאָמָר וְכָל-דָּקָר קִיְנוּ וְגַרְחָנָנוּ וְלֹא קִיְנוּ לְרָאֹות חַיִם
מִיּוֹם לְזֹם: קִיְנוּ לְהִיּוֹת קָרָאֵשׁ וְנָהִי כָּזָב רְבָת עַמְלָנוּ וְלֹא הָנָה
לְנָנוּ שָׁכָר בַּעֲמָלָנוּ וְנָהִי מִאָכָל לְחַטָּאתִים וְלְחַמְסִים וְנָם הַכְּבִירָוּ אַתְ
אַלְמָעָלָנוּ: הֵם מִשְׁלִיל בְּנָנוּ הַשְׁנָאִים אַוְתָנוּ וְיִבְנֵנוּ שְׁנָאָנוּ
כְּפָנָנוּ אַתְ-עַרְפָּנוּ וְהֵם לֹא רַחֲמוּ עַלְנוּ: בְּקַשְׁנוּ לְלַכְתָּה מַאֲמָם לְהַפְּלָטָה
וְלֹא מִצְּאָנוּ מַנוֹּם לְהַפְּלָטָה מִרְכָּם: וְבָרִיכָם עַצְקָמָנוּ אַל-הַמּוֹשְׁלִים
בְּמִצְּקָמָנוּ וְשׁוֹעֲנוּ גַּדְרָבָעִים אַוְתָנוּ וְהֵם לֹא-דָרָא צַעֲקָמָנוּ וְלֹא
שָׁמָעוּ קָוְלָנוּ: וְהֵם עָרוּ לְחַמְסִים וְלְבוֹלָעִים אַוְתָנוּ וְלֹא-שָׁרַטְמָעוּ
וְהֵם הַקְּטִירָוּ אַתְ-חַמְסִים וְלֹא הַסְּרִירָוּ מִשְׁלִילָנוּ אַתְ-עַל-הַבּוֹלָעִים אַוְתָנוּ
וְיִזְרְנוּ וְיִמְתְּנָנוּ וְיִסְטְּרָוּ אַתְ-דִּצְחָם וְלֹא זְכוּרָוּ כִּי כַּרְמִימָוּ אַתְ-זִדְיקָם
גַּדְגָּנוּ:

גַּדְעָנוּ:

גַּשְׁבָּעָתִי לְכָמָם כִּי הַמְּלָאָכִים נְזִירָוּם לְטוֹבָה בְּשָׁמִים לְקָנֵי
הַכְּבּוֹד הַגָּדוֹלָה וּשְׁמוֹתִים קְתֻבִים לְפָנֵי הַכְּבּוֹד הַגָּדוֹלָה: קוּ כִּי
לְקָנִים הַיִּתְמָם עַצְוּכִים בָּאָרֶה וּבָעָנִי וְעַתָּה פְּנִיחָרָוּ כְּמָאֹרוֹת שָׁמִים
מִתְהִירָוּ וּמִרְאָוּ וּשְׁעָרִי שָׁמִים וּפְתַחְוּ לְכָמָם: וּבְזִעְקָדָם וּשְׁקָתָה מְשֻׁפְטָה
יַוְפִּיעַ לְכָמָם כִּי קְלִמְצֹוקָתָם תְּבֹא עַל-הַמּוֹשְׁלִים וּעַל-כָּל-אָשָׁר
עָרוּרָה לְחַמְסִים: קוּ וְאַל פְּעֻנוּ אַתְ-תִּקְנּוּתָם כִּי שְׁמָהָה גַּדְוָלה
תְּהִנָּה לְכָמָם כְּנָשָׁמָה תְּמָלָאָכִי שָׁמִים: מְהַדְּלָעָלָם לְעַשְׂוֹת עַלְיכָם
לְאַלְהָחָבָא בְּיוֹם הַדָּין הַגָּדוֹלָה וְלֹא תִּמְצָאָוּ בְּהַטָּאָים וּמְשֻׁפְטָה עַלְיכָם
וְרִתְקָקָמָם לְכָל-דָּלוֹרָהָת הַעֲלָמָם: וְעַתָּה אַלְתִּקְנּוּתָם כִּי שְׁמָהָה גַּדְוָלה
אַתְ-הַמְּטָהָאִים עַשְׁוִים תְּחִילָה וּמְאַלְיָהִים בְּדָרְכִים אַל-תִּתְחַבְּרוּ אֶלְיָהִים
כִּי אַסְמָנִי-הַמְּלָאָכִים מִתְחַמְּסָם כִּי אַפְמָתָם תְּחַבְּרוּ אֶל-צָבָאות הַשָּׁמִים: וְאַסְמָ
תְּאָמְרָו אַפְמָתָם הַמְּטָהָאִים בְּלָדְחָטָאִינוּ לֹא יְדָרְשָׁוּ וְלֹא יְתַחְבְּרוּ בְּכָל-זָאת
תְּמָאָכָם נְכָתִים יוֹם יוֹם: וְעַתָּה הַרְאִיאִי לְכָמָם כִּי אָור וְחַשְׁךְ יוֹם

תחכו עד-אָשֶׁר וְתַלְפֵה כִּי שְׂמֹותֵיכֶם יְמֻחוּ מִפְּנֵיכֶם כִּי
וּמִפְּנֵי כְּקָדוֹשִׁים וּזְרַעֲם יְחַד לְעוֹלָם וּנְפִשְׁׁוּמֵיכֶם תָּוָתְּנָה וְכַלְלָלוּ
בָּמְקוּם מִרְכָּבָה שְׁמַמָּה וּבָאָשָׁר תִּשְׂרְךָה כִּי אֵין שֶׁ שֵׁם אָרְצָה: וְאֶרְאָ שֶׁ
כָּאַזְּזָעָן בְּלֹתִי גַּרְאָה כִּי מִלְבָּעָמָקָן לְאַדְבָּלָתִי לְהַבִּיט אַלְיוֹ וְאֶרְאָ שֶׁ
לְלַבָּתָא אֲשֶׁר בְּהַרְאָה נֹשֶׁבֶת וּבְעֵינֵינוּ קָרוֹי-הָר סָובְבִּים וּמְעוֹפְּפִים הַנָּהָ
גּוֹנְגָה: נָאַשְׁאָל אָמַר כְּמַלְאָכִים כְּקָדוֹשִׁים אֲשֶׁר קָנָה עַמְּדִי נָאַמֵּר
אֲלֹילִי מִהְדָּרְכָּךְ בְּלֹכֶד וּקְול בְּכִי וְצַעַקָּה וְיַלְלָה וּכְאָבְבָּחָק: וַיָּאִמְרָ אֶלְיָ
בּוּעָרָת בְּלֹכֶד וּקְול בְּכִי וְצַעַקָּה וְיַלְלָה וּכְאָבְבָּחָק: וַיָּאִמְרָ אֶלְיָ
כָּמְקוּם כִּי אֲשֶׁר תִּרְאָה אַלְיוֹ תִּשְׁלַׁכְנָה נְקָשָׁתָה הַמְּתָאִים וְהַגְּנָפִים
וְעַוְשִׁי רְשָׁעָה וּמְהֻבְּקִים קָלְדָּאָשֶׁר דָּבָר אַדְנִי בְּפִי הַגְּבִיאִים אֶת-
דְּבָקוֹת: כִּי מְנָם קָטוּבִים וּמְקוּדִים מִפְּעָל בְּשָׁמִים לְמַעַן יָקָרָאוּ
כָּבָדָם כְּמַלְאָכִים וְגַדְעָו אֶת אֲשֶׁר יָקָרָה לְחַטָּאִים וּלְנְפָשָׁות הַשְׁגָנִים
וְאֶשֶּׁר עָנוּ אֶת-בְּשָׁרָם וּשְׁכָרָם מֵאת אַלְהִים וְאֶשֶּׁר גַּתְנוּ לְתִרְפָּה
בְּנֵיד אֲנָשִׁים רְשָׁעִים: אֶשֶּׁר יָאַדְבוּ אֶת-אֱלֹהִים וְלֹא אַדְבָּו זָכָב אָוֹ
כְּכֶסֶת אָוֹ קָלְדָּכֶר טָוב אֲשֶׁר בְּעוֹלָם וְאָרְךָ לְעַנוּוֹם נְתַנוּ אֶת-בְּשָׁרָם:
אֶשֶּׁר מְעוֹדָם לְאַהֲתָאָו לְמַאֲכָלִי הָאָרֶץ כִּי אַמְּתִחְשָׁבוּ אֶת-גְּזֶבֶשָׁם
לְלַרְוִים שָׁבָר וּוְשָׁמְרוּ זֹאת וְאַדְנִי הַרְכָּה לְנוֹפָתָם וּנְפִשְׁׁוּמִים גַּמְצָאָו
מְתָהָרוֹת לְמַעַן וּקְרָבוּ אֶת-יְשָׁמוֹן: וְכָל-בְּרֻכּוֹמִים תְּגִכּוֹנֹת רְשָׁמִתִּ
בְּבָשָׁרִים וְהֹא צָעֵד לְקַדְמָם בְּרַגְלֵי רַעַם וּוְשָׁמְעוּ מְבָהָם קְלָמוֹת
מְמַנְּפָשָׁוֹתִים וְאַסְגָּבָשָׁנִים בְּרַגְלֵי וְעַם וּוְשָׁמְעוּ מְבָהָם קְלָמוֹת
תְּבָכוּ וְיִהְיוּ לְקָרְפָּה בְּרַכְבּוּ: וְעַפְתָּה אַקְרָא לְנְפִשְׁׁוֹת כְּטוּבִים אֲשֶׁר
לְלַדּוֹ רָאָזֶר וְאַהֲפָר אֶת קָלְדָּאָשֶׁר נָלְדוֹ בְּחַשְׁךְ אֶת-אֱבָי שָׁם קָרְשִׁי
קָלְבָּלוּ אֶת-הַכְּבָדָר קָרְאִי לְאַמְגָנָם: וְכָבָאִי אֶת-אֱבָי שָׁם קָרְשִׁי
אַלְלָאָזֶר וְרָתָה וּוְשָׁבְתָּם אִישׁ אַיִשׁ עַל-כְּבָשָׁא קָבָדוּ: וְהַוְהִירּוּ לְעַתִּים
דְּרַכְיִי כִּי צָדָק מִשְׁפְּט הָאֱלֹהִים וּלְנְאָמָנִים הוּא יְתַנְּדָמֵן בְּמוֹשֵׁב
וּמְצָדִיקִים נְוִיהִירּוּ: וְכָמָתִים יָאַרְחוּ וְרָאוּ בְּהָרָם וּגְם הַס יְלַכְוּ אֶל-

נאמר אליו הגני בני למה באת אל: ניען ויאמר בשאלת ברורה
באתי אליך ומפני מראה קשיה קרבתי: ועתה אבי שמעי למלמד
בני נולד בן אשר אין דומה לו ובריתו איננה ברית איש ומראהו
לבן משלג ואלים מפוח שושן ושלער ראשו לבן מאמר צמר ועיזו
בקרני כשמש וכאשר פוך את-עיזו נאר קלרכות: ויקם בידי
המילרת ויפתח את-פיו ונקך את-עיזו נאר קלרכות: וילמד אביו פחד
ונעם אליו ולא יאמין כי הוא מופיע ורקודו בקרנות מלacky שאים
ושפה באתי אליך למן תורייני את-האמת: נאען אני חנוך ואמר
אליך אדרני עוזה פרשה על-הארץ ואני קבר [מלacky] מלacky בשימים אתר
ואוריך כי ביום גרד אבי עברו [מלacky] מלacky בשימים אתר
רבר אלדי: נחתאו ויעברו חק וירבקו בגשים נחתאו אפן וישאו
מן נוילrido מן בנים: נוילrido על-הארץ גברים לא ברום כי
אם-בקשר ומפטן גדול והעה על-הארץ והארץ מטהר מכל-טמא: ט
וכליון גדול בא על-כל-הארץ והיה מבול וכליון גדול שנעה אחת:
והבן הוה הנולד לכם ישתאר על-הארץ ושלשת בינו ימלטו אותו
וכאשר יגוע קל-אדם אשר על-הארץ הוא ובינו ימלטו: ועתה
הודע למלך בנה כי הנולד הוא בן באמת וקראת שמו נח כי
הוא ישתאר לכם והוא ובנו ימלטו מז-הבלין אשר בא על-הארץ
על-כל-המתא ועל-כל-התקם אשר יעשה על-הארץ בומו: ואחריו
בן ירב החקם על-הארץ אשר געה קראתה כי גרעתי מסתרי
תקודים כי הוא הארן קראני והודענו ואקרו אוטם בלחות השמים:
ונארא כתוב עליים כי מדור לדור יחתאו עד אשר יקום
דור ארך וברשותה תבלה וכחטה יעבר מז-הארץ וכל-טוב בא
על-יה: ועתה בני לך והודעת אל-מלך בנה כי בן אשר נולד
הוא בן באמת ואיננו שקר: ונמי כשמי מתושלח את-דברי
תנוך אבי כי קראנו כל-המשדים בסוד ונשב ניראנו את-שם
הבן נח כי יהוא יחתם את-הארץ אפרי קל-הבלין:

פרק יז פסוק יז ניתן כאן לפני פטיז-טיז כפי שההמשך מחייב. –